BETH PERKINS

Departe de tine

Traducerea si adaptarea în limba română de ELENA MITU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Căldura din zona nordică o izbi pe Kate cu putere când coborî din avion pe aeroportul din Darwin. Noua ei rochie era un soi de cârpă udă când se îndreptă spre capătul terminalului. Era însă mulţumită că-şi strânsese părul negru într-un coc. Chiar şi aşa, pe spate îi curgeau râuri de transpiraţie.

Era patru după-amiaza, ceea ce însemna că Howard trebuie să fi terminat tura şi să vină s-o aştepte. Dar nu-l zărea nicăieri. Petrecu vreo câteva minute cercetând cu privirea mulţimea din jurul clădirii, înainte să întrebe de la biroul de informaţii de unde să-şi recupereze bagajele. Frustrată şi supărată că e singură într-un loc atât de ciudat, se grăbi spre locul unde trebuia să găsească bagajele, descoperind că graba nu reuşea decât s-o facă să se simtă înăbuşită de căldură.

Bagajele erau aşezate pe un soi de cărucior, iar toată lumea se îmbulzea în jurul lor, fără să existe o supraveghere. Valizele ei nu se zăreau nicăieri. Lacrimi de furie începură să i se adune în ochi.

- Le căutaţi pe acestea, domnişoară Rhodes? răsună o voce profundă din spatele ei.

Kate se întoarse confuză, descoperind un ofiţer naval înalt, arătând minunat în uniforma albă, zâmbind la vederea nedumerii ei şi cu valizele depozitate la propriile picioare.

- Locotenentul Grigor Jacobsen se prezintă la datorie, doamnă, schiţă el un salut militar. Locotenentul Monroe îţi trimite scuzele lui şi m-a rugat să vin să mă asigur că eşti bine.

- Ce s-a întâmplat cu Howie? Voiam să spun locotenentul Monroe? întrebă Kate cu o voce tremurătoare.

Mânia o părăsise, când îşi dăduse seama că nu va fi lăsată singură în acest loc.

- O schimbare nefericită de planuri, replică însoţitorul ei, conducând-o spre o maşină sport decapotabilă, parcată în apropiere şi aruncându-i bagajele în portbagaj.

Kate se enervă. Avea câteva lucruri fragile în bagaj şi nu era de acord să fie tratat cu atâta neglijenţă. Bărbatul nu păru să observe uimirea ei, ci îi deschise portiera şi apoi se aşeză la volan, demarând cu viteză.

- Nava lui Howard a trebuit să fie trimisă în patrulare în ultimul moment, strigă el, încercând să acopere şuierul vântului.

- Poftim? repetă ea, încercând să-şi păstreze părul în ordine.

Dacă tot venise cu o maşină sport, ar fi trebuit să-i aducă o eşarfă.

Bărbatul repetă informaţia. Kate nu mai spuse nimic, hotărâtă să

aştepte cu restul întrebărilor pentru clipa în care vor ajunge la destinaţie, oricare ar fi aceasta.

Se lăsă pe spate, dornică să se bucure de răcoarea pe care viteza maşinii o producea. Părură să treacă doar câteva secunde

până când maşina se opri în parcarea unui bloc, iar însoţitorul ei îi scoase bagajele.

- Am ajuns acasă... pentru moment, spuse el, deschizându-i portiera şi făcându-i un semn cu capul să-l urmeze.

Il urmă în tăcere, admirându-i silueta elegantă, dar încercând să-şi aducă aminte că este logodită şi că Howard este tot ce-şi doreşte de la un soţ. Nici o pereche de picioare, oricât de musculoase şi de atrăgătoare ar fi, n-ar trebui s-o preocupe, decât dacă sunt ale lui Howard.

-Am ajuns.

Vocea îi întrerupse şirul gândurilor, iar când reveni pe pământ descoperi că el deschisese uşa unui apartament de la etajul doi. Locotenentul o urmă în interior, aducând valizele, împreună cu una pe care n-o recunoscu.

- Valiza aceea nu e a mea! exclamă ea, alarmată. Cineva din avion va crede că a pierdut-o. Trebuie s-o ducem înapoi!

- Nici o problemă, o întrerupse bărbatul. E a mea. Locuiesc aici şi am adus câteva haine de pe vas ca să le spăl.

Bărbatul izbucni în râs la vederea uimirii de pe figura ei.

- E clar, Howard nu ţi-a spus, continuă el, fără să se oprească din râs. Locuim împreună în acest apartament, când nu suntem pe mare. Deşi, de obicei, nu ajungem decât rareori împreună. Poţi să stai acum în camera lui Howard, iar când se va întoarce vom vedea dacă facem alte aranjamente.

- Când se va întoarce? întrebă Kate, ignorând remarca lui.

-Abia aştepţi să vină, nu? îi făcu el un semn cu ochiul. Imi pare rău să te dezamăgesc. Trebuie să lipsească în jur de zece zile, aşa că vei fi nevoită să te mulţumeşti cu mine până atunci.

Sunt la dispoziţia ta, pregătit să te primesc bine... din toate punctele de vedere.

Luându-şi bagajele de pe podea, Kate era pe punctul să se îndepărteze de acest bărbat enervant de iritant, dar descoperi că era mult mai rapid decât crezuse, iar corpul lui înalt îi bara ieşirea.

- Hei, doar te tachinam, îşi ceru bărbatul iertare. Howard m-a lăsat să cred că ai simţul umorului, iar aceasta nu era decât o glumă. Ştiu că eşti dezamăgită că n-a fost aici să te întâmpine, dar asta este. I-am promis că voi avea grijă de tine până când se întoarce, continuă el, luându-i bagajele din mână. Prietenii îmi spun Grig. Vrei să fim prieteni?

- Nu mi se pare că aş avea altă soluţie, nu-i aşa? murmură Kate, cu lacrimi nedorite alunecând pe obraji.

- Chiar îmi pare rău, Kate. Sper că nu te deranjează să-ţi spun Kate, ar fi ciudat să-ţi spun „doamnă".

O privea cu blândeţe, încercând să-i şteargă lacrimile de pe obraz cu o batistă. Dar lacrimile curgeau în continuare, până când tinerei situaţia i se păru foarte amuzantă.

- Presupun că va trebui s-o faci, dacă vom locui împreună, replică ea, izbucnind în râs.

- Ştiu care este problema ta, observă Grig cu gravitate. Suferi de deshidratare şi poate ai şi o mică insolaţie. Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi aduc ceva de băut.

Kate se aşeză pe unul dintre fotolii, simţind că începe să se relaxeze. Privind în jur, deveni conştientă că apartamentul era decorat cu gust, cu draperii având motive florale.

Uşa de la intrare ducea direct în camera principală, din care se putea ajunge pe balcon. Două uşi duceau spre nişte camere

care nu puteau fi decât dormitoare. în spate, se afla bucătăria. Dar unde era sala de baie? Kate se simţea încălzită şi prea puţin confortabil. Un duş şi haine curate ar putea s-o facă să vadă din nou partea bună a lucrurilor. Zgomotele care veneau dinspre bucătărie o aduseră la problema care o frământa.

-Unde este sala de baie? strigă ea. Cred că mă voi simţi mai bine după un duş.

Bărbatul apăru dinspre bucătărie şi, după expresia de pe figura lui prea frumoasă, îşi dădu seama că o va tachina din nou.

-Aceste apartamente sunt noi şi avem aproape tot conforul, chicoti el, deschizând uşa din spate.

Oconduse într-un dormitor mare, în care nu se afla decât un pat dublu, o masă de toaletă şi câteva dulapuri.

-Aceasta este camera lui Howard- acum e a ta, desigur. Baia este aici.

Deschise o uşă şi-i arătă o baie spaţioasă şi complet utilată.

-Acesta este cuibul meu, zâmbi el, străbătând baia şi deschizând o uşă spre o cameră mică, dar foarte curată. Uşa de la baie are o încuietoare, pentru a opri pe cei nepoftiţi să intre. Ar fi mai bine s-o închizi, ca să nu intru din greşeală peste tine. Dar să nu uiţi s-o deschizi după ce termini, altfel voi fi nevoit să te deranjez. Aceasta poate fi neplăcut, după cum am descoperit şi cu Howard. In dulap sunt prosoape curate...

Intrebându-se la ce experienţe neplăcute se referise când vorbise despre Howard, Kate se întoarse în camera ei, descoperind că valizele erau deja pe pat. Nu-l văzuse pe Grig aducându-le, ceea ce însemna că era mai ameţită decât i se părea.

-Revino-ţi, se certă singură. Ar trebui să fii în vacanţă, să te relaxezi şi să te simţi bine, dar uite cum ai început! Cum se întâmplă ceva cât de mic, te prăbuşeşti! Bine, Howie n-a fost aici să te ia de la aeroport. Va trebui să te obişuieşti cu astfel de lucruri, dacă vrei să fii soţia unui ofiţer naval.

Işi scoase haine curate din valiză, mormăind încă în clipa în care îşi aduna obiectele de toaletă, apoi se îndreptă spre duş.

Apa rece o făcu să-şi recapete claritatea minţii, făcând lumea să arate mai puţin ameninţătoare. O să-i ia un timp să se obişnuiască, mai ales cu acest prieten al lui Howard, o persoană cel puţin neobişnuită.

Zâmbindu-şi în timp ce se spăla cu noul săpun cumpărat special pentru această călătorie, se întrebă dacă gazda ei era tot timpul atât de arogant şi de enervant cum fusese cu ea, sau era vorba despre o faţadă. Se gândi că e foarte interesant dacă este tot timpul astfel. La urma urmei, nu tot timpul ai şansa să te întâlneşti faţă în faţă cu un adevărat Rhett Butler, iar experienţa se poate dovedi amuzantă. Chicoti, gândindu-se că va fi o experienţă interesantă, iar starea de spirit i se îmbunătăţi vizibil.

Intră în sufragerie câteva minute mai târziu, găsindu-l pe Grig întins pe un fotoliu, cu o cutie de bere aproape goală în mână. O privi cu ceva mai mult decât un interes trecător, iar tânăra îşi trase de bluză, cu un gest stângaci.

- Mă simt mult mai bine, spuse ea ezitant. Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de dinainte. Am fost atât de nerăbdătoare să-l văd pe Howard, încât cred că dezamăgirea m-a copleşit. Cred că de vină a fost şi căldura...

Bărbatul nu părea s-o ajute în nici un fel, iar tăcerea lui era

stânjenitoare.

- Am fost avertizată, continuă ea, dar a fost mai rău decât credeam. Mă ierţi?

Zâmbi cu timiditate.

- Vrei să încetezi să te holbezi la mine? se enervă Kate în cele din urmă, după ce nu primise nici un răspuns. Mă faci să mă simt iritată.

- îmi pare rău, se scuză Grig. Dar schimbarea e remarcabilă. O femeie în toată firea intră sub duş, iar la ieşire este abia o copilă. Ar trebui să fie invers- sau cel puţin asta spun toate poveştile.

Kate râse încântată şi se felicită pentru că avusese inspiraţia să se schimbe în pantaloni scurţi şi să-şi lase părul pe spate. Ştia că aşa cum era acum, fără machiaj şi fără pantofi cu toc, arăta destul de tânără. Pentru că era scundă, oamenii credeau de cele mai multe ori că e doar o copilă.

- Acum să nu te isterizezi din nou, o avertiză Grig, descoperind că râdea în continuare. Uite, bea ceva. Poate că o să te liniştesti. Domnul să-l ajute pe nebunul de Monroe dacă mi-a adus pe cap o femeie care o ia razna la fiecare rază de soare!

Kate se opri brusc. Nu era sigură dacă e serios sau glumeşte. Dar licărul din ochii lui albaştri o făcu să-şi dea seama că glumeşte.

- Cum îndrăzneşti să-i spui lui Howard nebun? întrebă ea, încercând să pară supărată, dar nereuşind decât să-i dea se ştire că acum funcţionează normal şi că acceptase remarca lui aşa cum fusese intenţionată.

- O să-i spun chiar mai multe când o să-l văd. Mi-a spus că eşti

adultă, iar acum văd că te-a luat de la grădiniţă.

Ochii lui străluceau de amuzament.

-Dacă vrei, o să mă duc să-mi fac un coc şi să mă machiez, spuse Kate, ridicându-şi părul deasupra capului.

Incepură să râdă amândoi şi atmosfera se relaxă. Kate bău încet din paharul din faţa ei. Avea o culoare roz pal, iar mirosul era oarecum familiar.

-Ce este? întrebă ea.

- Leacul familiei Jacobsen pentru toate bolile. Gheaţă, Campari şi limonadă- de-a dreptul înviorător.

Băură o vreme în tăcere, până când Grig dădu la o parte cutia de bere şi se întinse.

-Acum, pentru că ai început să te porţi din nou ca o făptură umană, declară bărbatul, e posibil să mă schimb din costumul ăsta de maimuţă. Ştiu că se presupune să fie foarte atrăgător pentru femei, dar aici la tropice, nu se mai pune o asemenea problemă. Dacă îţi plac apusurile de soare, strigă el în urmă, o să vezi unul foarte reuşit de la balcon. De aici se poate vedea golful Fanny, iar marea arată minunat la apus.

Kate îi urmă sfatul şi ieşi cu paharul pe balcon. Soarele aproape apusese, iar ultimele raze colorau apa, transformând golful într-o mare de sânge. Norii joşi dinspre apus aveau margini aurite. Nu văzuse niciodată un apus atât de copleşitor, iar priveliştea o făcu să-şi propună să se trezească devreme, doar ca să vadă dacă răsăritul e la fel de spectaculos.

Stătea în continuare uimită în faţa ferestrei, când auzi un zgomot în spatele ei, care o aduse la realitate. Grig revenise şi o fixa cu privirea. Era surprinsă să constate că purta doar un sarong

legat în brâu şi care ajungea până la pământ, în stil fijian. îşi ridică sprâncenele uimită, dar îşi reţinu exclamaţia de surpriză.

îl întrebă cu voce liniştită:

- Aceasta este ultima modă la Darwin?

El răspunse cu un semn afirmativ din cap.

Părea răcorit şi relaxat, iar Kate descoperi, spre propriul amuzament, că-i admira forma corpului- înalt, suplu, dar foarte bine proporţionat. îi amintea de statuile greceşti pe care le văzuse în muzeu. Sarongul pe un alt bărbat ar fi părut o exagerare, dar pe el părea firesc. Se întrebă cum i-ar sta în el, apoi hotărî să cumpere unul cât de curând. La urma urmei, dacă aceasta este moda aici...

- La început, când am aflat că trebuie să fac pe gazda, am planificat să te scot la un restaurant, începu Grig, dar apoi m-am gândit că poate ar fi mai bine să te aranjezi şi să dormi bine după un zbor lung. E destul de greu să ajungi de la Sydney la Darwin într-o singură zi. Dar am putea să ieşim undeva la masă, dacă preferi, încheie el.

Tonul lui sfidător dispăruse cu desăvârşire.

- Chiar cred că e o idee bună să mă duc mai devreme la culcare, răspunse Kate. în plus, nu suntem nici unul pregătiţi pentru o cină în oraş, după cum suntem îmbrăcaţi.

Glumea, pentru a-i da de înţeles că se află într-o nouă etapă a relaţiei
lor.

Grig înţelese imediat ce voia să spună şi, cu uşurare, declară:

- Cred că trebuie să mă gândesc, în acest caz, ce vom mânca la cină.

- Nu mă deranjează să gătesc. Asta dacă se poate găsi ceva de gătit într-un bârlog de burlaci, răspunse Kate repede, dornică să păstreze sentimentul de camaraderie proaspăt găsit.

- Eşti oaspetele meu, făcu bărbatul o plecăciune, chiar dacă nu sunt un bucătar şef, gata să prepare delicatese. Rămâi aici, eu mă voi ocupa de pregătit masa, încheie el.

îi zâmbi din nou, acel zâmbet strălucitor făcând să dispară orice urmă de tensiune dintre ei.

- Dar trebuie să te anunţ, se întoarse spre ea, înainte să se îndepărteze spre bucătărie, că regulile casei spun că, dacă nu te ocupi de gătit, trebuie să speli vasele.

- A, acestea sunt regulile? Ei bine, înseamnă că va trebui să mă ocup de gătit câtă vreme voi sta aici, nu-i aşa?

- Da, regulile casei spun de asemenea că, dacă o femeie îmi preia bucătăria, trebuie să o facă în întregime, râse Grig. Oricum, regulile casei se suspendă în această seară, aşa că e cazul să stai liniştită şi să te bucuri de briză, iar eu îţi voi mai aduce ceva de băut, în vreme ce o să prepar ceva de mâncare pentru noi.

Lucrurile se întâmplară exact aşa cum spusese, iar Kate rămase pe terasă, cu un pahar în mână, contemplând marea, stelele şi gândindu-se la Howard.

Se întreba ce se va întâmpla cu vacanţa planificată cu Howard. Nu începuse prea bine, mai ales că-i produsese necazuri lui Grig- şi nu merita un astfel de tratament. La urma urmei, nu încercase decât să facă un serviciu unui prieten, iar ea se purtase de parcă era numai vina lui.

Era foarte atractiv, dar nu genul ei. Nu şi-l putea imagina tandru şi atent, aşa cum fusese Howard. Părea atât de puternic.

Dar oare era ceva rău? se întrebă ea. Soţia lui nu va trebui niciodată să-şi iacă probleme în privinţa deciziilor. Era genul de bărbat care ia deciziile, deşi ar putea foarte bine să se înşele şi să fie nedreaptă. La urma urmei, nu ştia mare lucru despre el.

Gândindu-se în continuare la misterul care părea să fie Grig Jacobsen, Kate adormi, epuizată de căldură şi de agitaţia zilei.

Se mişcă încet în somn. Cineva îi şoptea: „E timpul să mâncăm". Dar era prea obosită să se trezească. Ochii i se deschiseră brusc în clipa în care iu prinsă de o pereche de braţe puternice şi ridicată.

- E în ordine, răsună vocea de acum familiară a lui Grig, pătrunzându-i în creierul încă adormit. Ai adormit pe fotoliu şi voiam să te duc în pat.

Teama dispăru din privirea ei.

- Dar mi-ai promis ceva de mâncare şi mor de foame! se plânse ea.

Grig o depuse cu hotărâre pe unul dintre fotoliile din sufragerie.

Pregătise deja o masă în apropierea balconului, astfel încât aveau impresia că cinează la lumina stelelor. Lumânări parfumate ardeau pe masă, iar o sticlă de vin abia scoasă din frigider ocupa centrul.

- Cina este servită, chiar dacă domnişoara nu este îmbrăcată potrivit pentru această ocazie, spuse Grig, zâmbind la vederea expresiei ei somnoroase.

Bluza îi ieşise din pantaloni în timpul somnului, iar Kate se aranjă repede.

- Dacă aş fi ştiut că te vei strădui atât de mult, mi-aş fi pus o

rochie de seară, chiar dacă nu am una care să se potrivească îmbrăcăminţii tale sofisticate, comentă ea.

Bărbatul trase scaunul şi o ajută să se aşeze la masă, în timp ce aromele ispititoare îi aminteau că nu prea mâncase mare lucru toată ziua.

Fusese prea agitată. Grig stătea în faţa ei, turnând vin în pahare.

- Povesteşte-mi despre tine şi Howard, întrebă el, în timp ce mâncau.

Kate tresări la auzul tonului pe care fusese pusă întrebarea, apoi îşi
spuse că e de vină felul lui de a fi.

- Nu e foarte mult de spus, răspunse ea. Ne cunoaştem de ani buni. Howard a fost coleg de şcoală cu fratele meu Peter, în Adelaide. Pete l-a adus acasă la un Crăciun, iar acesta a fost începutul. Ne-am scris o vreme, apoi Howard a venit la Sydney să se înroleze în Marină, iar cea mai mare parte a timpului liber l-am petrecut împreună. Probabil că ne-am îndrăgostit cu timpul.

Am hotărât să ne logodim când a fost repartizat aici. Poate că ne-am fi căsătorit mai devreme, dar după ce am terminat pregătirea de asistentă medicală, am început un curs de administrarea afacerilor şi voiam să-l termin.

- Mie nu mi se pare o poveste prea romantică, clătină din cap Grig, adunând farfuriile şi ducându-le în bucătărie.

- Dar a fost, răspunse Kate sfidător, ca şi cum ar fi vrut mai degrabă să se convingă pe ea însăşi.

Dacă stătea să se gândească, avea dreptate. Dar nu era treaba lui.

- Ne-am simţit foarte bine înainte de a veni aici şi este o persoană foarte plăcută, continuă tânăra cu voce tare.

- Da, presupun că, din punctul de vedere al unei femei, este, răspunse Grig, aşezând pe masă o friptură imensă, cu garnitură de salată.

- Crezi că vom mânca toată asta? întrebă ea uimită, în acelaşi timp gândindu-se ce voia să spună cu „din punctul de vedere al unei femei”. Parcă spuneai că nu te pricepi la gătit.

- Nu voiam să mă laud. Dar va trebui să te obişnuieşti. Aici este de obicei prea cald să poţi mânca în timpul zilei. Majoritatea oamenilor au masa principală spre seară, când se mai răcoreşte, explică bărbatul, părând să-şi ceară scuze.

- Cred că trebuie să mai învăţ cum stau lucrurile aici. Deoarece acum suntem prieteni, zâmbi Kate, sper că mă vei ajuta.

- Desigur. La ce altceva folosesc prietenii? Cum ţi se pare friptura?

Tânăra era uimită de schimarea din atitudinea lui. Ochii i se întunecaseră, iar cererea ei de ajutor părea să-l deranjeze, deşi nu-şi dădea seama de ce.

- E delicioasă, răspunse ea. Chiar te pricepi la gătit.

- E doar unul dintre multele mele talente, replică el, părând uşurat să revină la subiecte mai sigure. De fapt, şeful de echipaj a iniţiat un proiect la bord şi toată lumea ajunge să gătească din când în când. Astfel, bucătarul are şi el câte o zi liberă. E surprinzător câţi bărbaţi sunt în stare să gătească destul de bine, dacă vor. Cei care nu se pricep, au început să-şi roage soţiile şi prietenele să-i înveţe reţete mai uşoare, ca să nu rămână pe

afară.

- Pariez că gătiţi mâncăruri extraordinare.

- Nu te înşeli, zâmbi el larg. Unul dintre colegi vine din Ucraina, iar mama lui i-a trimis reţete specifice. Altul este din Thursday Island şi se pricepe la sosuri cu curry. Eu încă n-am întrebat-o pe mama reţetele ei, dar sunt curios ce surprize îmi va mai face.

- Ce vrei să spui?

Grig zâmbi.

- Mama este o persoană originală, iar una dintre pasiunile ei este gătitul. Nu ştiu ce surprize culinare îmi va face la următoarea vizită. Unele dintre reţetele ei nu sunt deloc potrivite cu viaţa la bord.

- Nu poate fi chiar atât de rău, zâmbi şi Kate.

I se părea destul de greu să şi-l imagineze împreună cu mama lui. Părea atât de sigur de el, ca şi cum s-ar fi născut direct adult.

Ideea că ar fi putut depinde de cineva, chiar dacă era doar un copil, i se părea greu de crezut.

- Reţetele ei sunt cam prea pretenţioase pentru ce avem noi pe vas.

- Ai gătit ceva până acum? întrebă Kate.

- Da, ceea ce am gătit acum este cunoscută pe vas sub numele de „friptura şefului”, chicoti el.

- A şefului? Aveam impresia că tu şi Howard sunteţi căpitani pe navele voastre. Ar fi trebuit să-ţi spună căpitan, nu?

- Vase, Kate, nu nave. Suntem doar locotenenţi, chiar dacă suntem comandanţi de vas, iar acestea sunt doar vase pentru

patrulă. Membrii echipajului au luat obiceiul să ne spună „şeful”, cu excepţia cazurilor în care se află prin preajmă o oficialitate, când ni se adresează cu „domnule”. E destul de bine.

- Dar nu apare astfel o problemă de disciplină?

- Dimpotrivă, se rezolvă astfel multe probleme. Vezi, explică el, pentru cei mai mulţi dintre noi este prima oară când avem sub comandă un vas şi oricum suntem tineri. Aşadar, cel mai bine este să ne bazăm pe şeful de echipaj şi pe coechipieri. In general, aceştia sunt destul de bătrâni să ne fie taţi şi au fost pe mare de multă vreme. Uneori le este greu să accepte anumite lucruri. Dar cea mai mare parte dintre ofiţerii tineri ştiu acest lucru şi au grijă cum se poartă. Oh, la naiba! Parcă ţin un curs despre disciplina navală! Mai bine mă opresc, înainte să te plictisesc de moarte. Cu toate acestea, îmi imaginam că Howard ţi-a povestit cea mai mare parte dintre lucrurile acestea.

- Nu, n-a făcut-o. Dar nu mă plictiseşti, te rog să continui. Ar trebui să ştiu mai multe despre marină, dacă tot va urma să fiu soţia unui ofiţer, spuse Kate.

- Bine, ce vrei să ştii?

- Ai spus ceva despre şeful de echipaj. El cu ce se ocupă?

- E ca un fel de poliţist de pe vas. E de asemenea şi preotul, administratorul, doctorul... în plus, mai stă şi de gardă, explică Grig.

- Pare un tip destul de ocupat, zâmbi Kate.

- Este. Cel de pe vasul meu are douăzeci de ani vechime şi se va retrage în curând. E foarte priceput şi nu vreau să-l pierdem. E foarte bun la ce face şi ţine foarte mult la binele echipajului. O să ne pară rău să-l vedem plecând. E oricând gata să acorde o a

doua şansă, iar oamenii îl iubesc.

- Pari să ai o relaţie foarte strânsă cu echipajul tău, observă tânăra.

- Da, cred că am. Cred că este şi din cauză că am urcat din rânduri, aşa că ştiu foarte bine care sunt problemele.

- Ce înseamnă asta?

- în cazul meu, înseamnă că m-am alăturat marinei ca novice. Apoi, după ce am terminat stagiul, am intrat la şcoala de ofiţeri. Asta mă face ceva mai în vârstă decât ceilalţi ofiţeri.

- Cât mai în vârstă? se interesă Kate.

- Curioasă? o fixă el cu atenţie. Dacă vrei să ştii, am treizeci şi doi de ani. Astfel, poţi să calculezi singură. Nu asta voiai să ştii?

- Nu! exclamă ea, îmbujorându-se.

Ştia că el era conştient că i-ar fi calculat vârsta după cea a lui Howard. Dar de unde îşi dăduse seama că voia să ştie? Şi mai ales de ce o interesa? El râdea, iar ea era supărată pe propria persoană pentru că se lăsa citită atât de uşor.

- Modul în care descrii lucrurile nu seamănă în nici un fel cu cel al lui Howard, răspunse ea în cele din urmă, încercând să aducă din nou discuţia pe un teren sigur. înţelesesem că, pe un vas, căpitanul are putere supremă... Sau cel puţin pe vasul lui Howard.

- Cred că vei descoperi că suntem foarte diferiţi.

Oricum, echipajul nu are mai mult de optsprezece membri, împreună cu căpitanul şi cu O. Ex. Neînţelegerile ar fi dezastruoase, iar căpitanii au moduri diferite de a se descurca în astfel de situaţii.

- Ce înseamnă O. Ex.? se interesă Kate.

- Oh, dar ai multe de învăţat despre marină! exclamă Grig. Este vorba despre ofiţerul executiv, de obicei un sublocotenent, care tocmai a ieşit de pe băncile şcolii. Pe un vas patrulă, este al doilea la comandă. Se află acolo pentru a câştiga experienţă. Membrii echipajului îi spun Ex.

- In acest caz, Howard trebuie să fi făcut această practică în Sydney, spuse tânăra, gânditoare. Ştiu că a venit aici pentru a se angaja pe un vas, apoi a fost transferat pe un altul.

Grig părea tulburat.

- Probabil, dacă aşa ţi-a spus.

Aparent destul de dornic să schimbe subiectul, bărbatul se ridică şi începu să strângă farfuriile de pe masă.

- Vezi, observă el, arătând cu capul spre farfuria goală, ţi-a fost mai foame decât credeai. Mai bea un pahar de vin, până aduc şi cafeaua.

- Dar de ce să nu spăl vasele în timp ce o prepari?

- Asta e cea mai bună ofertă pe care am auzit-o toată ziua, veni răspunsul lui.

Il urmă în bucătărie, începând să spele vasele în timp ce el pornea filtrul de cafea.

- Cum ai ajuns să împarţi un apartament cu Howard? întrebă ea, punând farfuriile în chiuvetă.

- Am închiriat camera care fusese a colegului lui. El se muta în sud, iar eu am profitat repede de această ocazie. Apartamentele sunt greu de găsit în Darwin, iar dacă reuşeşti să găseşti unul, costă un munte de bani. E destul de greu să plăteşti.

- Oh! ridică tânăra privirea spre el. Howard mi-a spus că majoritatea ofiţerilor din marină au încă un alt venit. El are o rentă

de la tatăl lui.

Avu impresia că simte aerul răcindu-se şi se întoarse spre el, întâlnindu-i privirea tăioasă.

- Unii dintre noi sunt de părere că trebuie să trăieşti cu ce câştigi, replică bărbatul cu calm.

- Imi pare rău, se scuză Kate, nu voiam să sugerez nimic. A fost o neglijenţă din partea mea să vorbesc despre bani. Cred că a sunat ca şi cum mi-aş vârî nasul în lucruri care nu mă privesc, încheie ea pe un ton de scuză, întorcându-se la spălatul vaselor.

- Presupun că o femeie ca tine ar considera banii ceva absolut necesar pentru un bărbat care te interesează, observă Grig cu o voce distantă.

- In nici un caz! replică ea, enervată. Nu mi-ar păsa dacă bărbatul pe care îl iubesc este sărac.

Râsul lui Grig o întrerupse şi se întoarse spre el, stropindu-l. El râse din ce în ce mai tare.

- Să nu râzi de mine! Sunt foarte sinceră. Dacă bărbatul pe care îl iubesc nu are nici un ban, nu are nici o importanţă pentru mine. Ne vom descurca, în vreun fel sau altul.

- Sincer să fiu, nu prea te văd adunând bani la ciorap. Oricum, n-are nici un sens să discutăm despre o astfel de problemă, nu-i aşa? Nu prea cred că găseşti vreun sărac în cercurile în care te învârteşti, comentă el cu sarcasm.

- De unde ştii ce fel de oameni întâlnesc? Nici măcar nu mă cunoşti şi nu ştii de unde vin.

- E adevărat. Dar îl cunosc pe Howard, iar el nu e deloc genul care să socializeze cu clasele de jos. Sau poate că l-am judecat greşit, adăugă Grig cu o sprânceană ridicată şi o privire

întrebătoare.

- Poate că ai făcut-o! se răsti Kate, întorcându-se spre chiuvetă, ca să nu-i vadă obrajii roşii.

Ştia foarte bine că Howard era de un snobism îngrozitor, iar acesta era unul dintre lucrurile pe care nu le suporta la el. Nu că ar fi prea multe, îşi spuse ea, iar o persoană nu se poate schimba, dacă a fost crescută astfel. Are destul de multe laturi pozitive, iar după căsătorie va putea să-i arate că este o prostie să aibă o asemenea atitudine faţă de oamenii mai puţin norocoşi.

- Oricum, adăugă ea supărată, mi se pare că dai dovadă de un snobism inversat. Doar pentru că n-ai bani, îi priveşti de sus pe cei care au!

Din motive neclare, declaraţia ei îl făcu să izbucnească din nou în hohote de râs.

- De ce găseşti tot ce spun atât de amuzant? întrebă ea.

- Nu e vina ta, ci a mea. Am un simţ al umorului foarte ciudat, reuşi el să explice printre hohote de râs.

- Ei bine, aş vrea să-mi explici, se răsti Kate, ciocnind supărată vasele, în timp ce încerca să le pună la uscat.

- Poate că o voi face, într-o zi, când va fi momentul potrivit. Dar, între timp, mi-aş dori să tratezi vesela cu mai mult respect. E destul de scump să o înlocuiesc.

După această replică, luă cafeaua şi ceştile şi le duse în sufragerie, continuând să râdă încet.

Ce nesuferit! îşi spuse Kate, se poartă de parcă ar şti o glumă secretă, pe care nu vrea s-o împărtăşească. Foarte bine, nu are decât să aibă câte glume secrete vrea! N-o s-o mai prindă data viitoare. Oare ce voia să spună prin „momentul potrivit"? Era

deranjată la gândul că, dacă i-ar cere explicaţii, ar râde din nou de ea. Se săturase pentru o singură zi. Neliniştită, îl urmă în camera vecină. Râsul lui o duruse mai mult decât voia să recunoască, fie chiar şi faţă de ea însăşi, iar Kate nu era genul care să fie deranjată de râsul cuiva. Cu excepţia cazului în care era dispreţuitor, dar nu era cazul.

Il găsi la masă, cu ceaşca de cafea în mână, cufundat în gânduri.

- Un bănuţ pentru gândurile tale, spuse ea, turnându-şi cafea.

- Nu m-ai crede. Nu acum, cel puţin, dădu el din cap, privind-o gânditor.

- Sper că nu vei începe din nou cu jocurile tale? spuse ea.

Ar fi fost mai bine să-şi muşte limba, decât să-l lase să-şi dea seama că ghicise jocul lui din bucătărie.

- Jocurile astea sunt distracţia mea favorită seara, o tachină el.

- Chiar sunt? Ei bine, în seara asta va trebui să le joci singur, declară Kate. Mă duc la culcare.

- Ceva mai mult somn o să-ţi facă bine, dădu el din cap, privind-o îngrijorat. Cred că eşti epuizată. Ar fi trebuit să te duc la culcare când ai adormit. Dar într-un fel, nu prea cred că te pot obliga să faci ceva.

Tânăra era uimită de tonul lui, dar fiind prea obosită, nu se mai gândi la ce însemna.

- Noapte bună, îi spuse. Ne vedem mâine dimineaţă.

Spre surprinderea ei, Grig se ridică şi o prinse de umeri.

- Noapte bună, copilă, murmură el, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Somn uşor.

Inima ei tresări, iar tânăra trebui să se abţină cu greu să nu-i atingă obrazul cu degetele. Ridică privirea spre ochii lui albaştri, iar inima i se strânse din nou. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu se întindă spre el să-l atingă. Se întoarse repede pe călcâie, aproape alergând spre dormitor.

După ce închise uşa, se sprijini de ea, respirând cu greutate.

Cum poate să reacţioneze astfel după o simplă atingere? Putea s-o rănească râzând de ea. Putea s-o facă să se înfurie. Ar putea s-o facă şi să-l dorească, iar în urmă cu câteva ore era un străin. Ar putea chiar s-o facă să-l uite pe Howard.

Howard, de ce nu eşti aici? De ce m-ai lăsat singură cu acest bărbat ciudat şi atrăgător?

Atrăgător? De ce îl găsea deodată atrăgător? Un sărut pe obraz nu însemna nimic. Nu trebuie să-l lase să însemne nimic.

Se schimbă în cămaşa de noapte, încă nedumerită în legătură cu propriile sentimente, simţind încă buzele lui pe obraz. Căzu pe pat, epuizată. Din cauza oboselii, era sigură că are sentimente confuze. Mâine, totul va fi bine. Lucrurile vor sta altfel şi va putea să-i facă faţă. Mâine, va fi ea însăşi din nou şi îşi va da seama că nu era decât o reacţie la căldură şi la oboseală.

Alunecă într-un somn neliniştit, cu părul întins în evantai pe pernă. Brusc, deschise ochii.

Cineva era în camera ei. Prin ochii pe jumătate deschişi, îl zări pe Grig care stătea în pragul uşii, privind-o. Era însă prea epuizată ca să se poată mişca.

Aproape adormită, îl văzu traversând camera ca să intre în baie şi îşi dădu astfel seama că uitase să descuie uşa dinspre camera lui.

- Să te ia naiba, Howard Monroe. Să arzi în iad!

Cuvintele răsunară în cameră şi îşi dădu seama că era vocea lui.

Aproape imediat, uită ce auzise şi alunecă într-un somn profund.

Capitolul 2

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Kate auzi o voce profundă de bărbat care fredona una dintre melodiile la modă. La început crezu că se aude un radio, dar sunetul apei care curgea o făcu să înţeleagă adevărul: noul ei coleg de apartament îşi făcea duşul de dimineaţă.

Se simţea neliniştită, de parcă trebuia să-şi aducă aminte ceva important, dar nu ştia prea bine ce. Sentimentul era foarte puternic. Trebuia să-şi aducă aminte ceva important. Dar oricât se străduia, nu reuşea să-şi amintească. La naiba cu toate astea, clătină ea din cap, o să-mi aduc aminte la un moment dat.

Se întinse şi se dădu jos din pat. Işi aduse aminte că fratele ei Peter spusese că e prea veselă la prima oră. Se întrebă cum e Grig dimineaţa, apoi se simţi cuprinsă de vinovăţie. Ar fi trebuit să se întrebe cum se poartă Howard dimineaţa, nu colegul lui de apartament.

Howard! Acum îşi aminti ce nu reuşise mai devreme. Grig o crezuse deja adormită seara trecută, când intrase în camera ei, iar ea îl auzise blestemându-l.

Se întreba de ce.

Ar trebui să fie prieteni, sau cel puţin aşa spunea Howard. De ce l-ar blestema Grig? Se hotărî să încerce să afle de la Howard, când se va întoarce, aşa că trecu peste incident, legându-şi părul cu o panglică şi punându-şi un halat uşor.

Intrând în bucătărie, descoperi că soarele se strecura prin perdele. Cana de cafea era deja plină, iar Kate îşi turnă imediat o ceaşcă. Ieşi pe balcon cu ceaşca de cafea, privind întinderea mării.

Grig ieşi din camera lui ştergându-şi părul cu un prosop, continuând să cânte. N-o observă din prima clipă şi tresări speriat la auzul vocii ei, în clipa în care îl întrebă:

- Ai dormit bine?

- Ah, te-ai trezit? Sper că nu e vina mea. Voiam să te las să dormi ceva mai mult, murmură el prin prosop.

- Nu tocmai. Oricum, e drăguţ să te trezeşti cu muzică.

- Tu eşti drăguţă şi amabilă în dimineaţa asta. Zece ore de somn au făcut minuni, din câte văd, observă el, turnându-şi cafea în ceaşcă. Trebuie să-mi aduc aminte acest lucru în viitor. Astfel, dacă devii din nou morocănoasă, o să ştiu că trebuie să te trimit pentru vreo zece ore la culcare.

Zâmbetul lui era molipsitor şi amândoi izbucniră în râs.

- Văd că ai găsit cafeaua, comentă el, aprinzându-şi o ţigară.

- Pot să am una? întrebă Kate.

- Ai deja, răspunse el, arătând cu un semn din cap spre ceaşca din mâna ei.

- Nu, mă refeream la o ţigară. Le-am terminat ieri şi voiam să-mi cumpăr la aeroport. Dar în toată confuzia...

Se întrerupse, iar amândoi îşi aduseră aminte de clipa întâlnirii, care păruse destul de dezastruoasă în momentul respectiv.

- Nu ştiam că fumezi, spuse el, întinzându-i pachetul şi aplecându-se să-i aprindă ţigara.

- Nu foarte mult. Lui Howard nu-i place. Dar eu mă bucur din când în când de câte una, mai ales la cafea.

- Mă străduiesc să scap de obiceiul ăsta afurisit, clătină din cap bărbatul. A durat până când te-ai dus la culcare, seara

trecută. Nu fumasem de aproape o săptămână- de unde se vede ce fel de efect ai asupra mea. După doar două ore cu tine, am nevoie de ceva care să mă calmeze!

Incerca să pară supărat, dar cu părul răvăşit şi cu prosopul pe umeri nu reuşea decât să pară comic, iar Kate începu să râdă.

- Nu-mi spune că marele locotenent Jacobsen are un defect de caracter, îl ironiză ea.

-Numai două, răspunse el cu seriozitate, trecându-şi mâna prin părul umed. Pe unul l-ai descoperit deja, iar cel de-al doilea este incapacitatea de a suporta ironiile unei femei frumoase la prima oră dimineaţa.

Se ridicase în picioare, privind-o lung. Kate făcu un pas înapoi, nesigură. Oare era serios? Apoi descoperi sclipirea jucăuşă din ochii lui.

- După cum se ştie deja, dacă e obraznică o pedepsesc imediat, o ameninţă el, înaintând spre ea cu braţele întinse.

Dar tânăra reuşi să-i scape şi alergă în camera ei. Din urma ei, răsună protestul lui:

-Eşti o laşă!

Se simţea mulţumită de propria persoană, în timp ce se îmbrăca. Părea că sunt deja prieteni, iar singura ei speranţă era că vor continua să fie la fel. Era hotărâtă să păstreze o prietenie detaşată, dar nu era sigură ce părere avea el.

Dintr-un motiv ciudat, se părea că reuşeşte să-l enerveze foarte uşor. Poate că ieri fusese şi el obosit. La urma urmei, fusese practic forţat să aibă grijă de o femeie despre care nu ştia nimic, iar timpul lui liber, care trebuie să fie foarte preţios, era irosit astfel.

E la îndemâna mea să-i fac viaţa mai uşoară, îşi spuse Kate. Când Howard se va întoarce, îmi va arăta tot ce vreau să văd. Aşadar, Kate Rhodes, hotărî ea, azi nu vei plânge, nu vei fi mofturoasă şi nu-l vei tachina. Singura atitudine: o supunere fericită la tot ce propune Alteţa. Da, Alteţă e un titlu care i se potriveşte. Kate zâmbi şi cântând încet, îşi încheie pregătirile.

Intră în sufragerie îmbrăcată într-o rochie de vară în culori vesele. Avea umerii goi şi părul îi cădea pe spate. Purta sandale cu barete şi tocuri înalte, care o făceau să pară mai înaltă. Nu se machiase decât foarte discret: o umbră de verde care să-i accentueze ochii mari şi un balsam de buze strălucitor, despre care se spunea că face buzele delicioase. Kate râsese la vederea reclamei, dar îi plăcea produsul.

îl urmări în clipa în care ridică privirea spre ea, cu un sentiment ciudat de satisfacţie la vederea admiraţiei de pe figura lui. Se înfioră fără să vrea când bărbatul se apropie şi mirosi:

- îmi place parfumul tău. Nu e unul dintre favoritele mele, dar ţi se potriveşte.

între timp, Grig aşezase pe masă mâncarea pentru micul dejun.

- Te rog să te serveşti, o îndemnă el, turnând cafea în ceşti.

în timp ce mâncau, bărbatul ridică privirea spre ea şi o întrebă:

- Ce vrei să faci azi?

Amintindu-şi că se hotărâse să-i provoace cât mai puţine probleme, Kate răspunse:

- Ce ai planificat? Nu ştiu prea multe lucruri pe care să le

doresc, dar care să nu mai poată aştepta.

Expresia lui se întunecă pentru o clipă, ca şi cum ar fi auzit ceva neplăcut. Oare ce spusese nepotrivit?

- Uite care este problema, declară el, când pun o întrebare, mă aştept la un răspuns direct. Femeile care ocolesc dorinţele proprii dorind să mă impresioneze, mai degrabă mă irită. Aşadar, de ce nu am începe din nou? Ce vrei să faci azi?

Chiar dacă luase hotărârea să nu-i facă probleme, tânăra se enervă, fără să se poată abţine.

- Nu sunt unul dintre marinarii tăi! se răsti ea. Nu trebuie să mă tratezi ca şi cum aş fi!

- Mai bine să vorbim despre cum vrem să fie, replică el, abia stăpânindu-şi un zâmbet.

- Vrei să spui că vom face orice vreau?

- Nu, ceea ce vreau să spun e că mă aştept să-mi spui adevărul, de fiecare dată când îţi pun o întrebare. Dacă este posibil şi nu mă deranjează prea tare, vom face cum doreşti.

- Şi dacă nu?

- Dacă nu, fie faci singură ce doreşti, fie te mulţumeşti cu propunerile mele. Nu sunt iraţional.

- Nu eşti iraţional? Eşti imposibil! Tot ce trebuie să faci e să declari că una dintre propunerile mele nu este posibilă, iar ceea ce doresc nu mai contează. La fel de bine aş putea să nu mai spun nimic, replică tânăra, iritată.

- Desigur, ai putea petrece următoarele zile în apartament, până când preţiosul tău Howard se întoarce, spuse Grig.

- Nu e prima oară când vorbeşti astfel despre Howard,

observă Kate, cuprinsă de supărare. Ce ai împotriva lui? Credeam că sunteţi prieteni!

- Nu facem decât să împărţim apartamentul, ridică el din umeri, începând să strângă masa. Ceea ce cred despre el este treaba mea.

- E tipic! se răsti ea. Eu trebuie să-ţi spun adevărul, dar tu poţi să declari orice, fără nici o explicaţie. N-ai decât să faci cum vrei. O să rămân fie aici, fie o să mă descurc singură.

Nu voi plânge, îşi spuse ea, încleştându-şi pumnii şi strângând pleoapele cu putere, ca să împiedice lacrimile să curgă.

Concentrată asupra propriilor gânduri, nu observă că Grig ocolise masa şi se apropiase de ea.

- Oare cum reuşim să ne enervăm unul pe altul de fiecare dată? întrebă el cu tandreţe, atingându-i părul.

- Dacă nu te-ai purta ca un tiran, nu m-aş enerva, murmură ea.

- Nu vom fi nevoiţi să stăm împreună decât o scurtă perioadă de timp, spuse el, continuând să-i atingă părul. Să încercăm să ne bucurăm cât mai mult de aceste zile. Ce spui? Promit că voi încerca să-mi ţin în frâu pornirile tiranice.

Kate îl privi cu atenţie, ca să descopere dacă nu o tachina din nou, dar părea serios.

- Dar te rog să nu mai iei toate cuvintele mele în serios, continuă bărbatul. Ne-am înţeles?

- Bine, ne-am înţeles, fu ea de acord, uşurată.

într-un fel, ideea de a nu fi cu el i se părea de neconceput.

- Acum, ce vrei să faci azi? întrebă el, turnându-şi o ceaşcă de cafea şi aşezându-se lângă ea.

- Ne întoarcem la problema numărul unu, râse ea.

Se simţea oarecum jenată şi nesigură în prezenţa lui, dar se strădui să depăşească acest sentiment.

- Aş vrea să fac nişte cumpărături, declară ea.

Dacă se potriveşte cu planurile tale...

- Vrei ceva special? întrebă el.

Tensiunea dintre ei era aproape vizibilă.

- Aş vrea să probez un sarong. Imi place al tău şi par obiectele de îmbrăcăminе cele mai potrivite cu aceste călduri, explică ea, pe un ton defensiv.

- Nici o problemă. Sunt unul sau două magazine specializate în astfel de lucruri. De fapt, cred că vei vedea că sunt destul de des purtate de femei.

- Pe străzi?

- Desigur. Aici, oamenii sunt foarte relaxaţi.

Kate răsuflă uşurată. Se întorseseră la atmosfera de prietenie, deşi cu anumite rezerve. Dar oricum, era mai bine decât mereu într-o stare de război. Am început să gândesc în termeni militari, îşi spuse ea. E bine, ar putea fi de folos cu Howard. Dar de ce aş avea nevoie de ceva ajutor în privinţa lui? se întrebă ea neliniştită, răsucindu-şi inelul de logodnă pe deget. N-am nevoie de nici un fel de ajutor cu Howard. Dar, desigur, am nevoie de ajutor cu Grig. Gândul acesta o uimea.

- Ar trebui să te aduni dacă vrei să mergi la cumpărături, răsună vocea lui Grig, făcând-o să-şi dea seama că fusese într-o lume a ei.

- Sunt gata, răspunse ea repede. Nu am decât să-mi iau

poşeta. Tu mergi aşa?

Privirea ei se îndreptă spre pantalonii lui scurţi.

- Desigur. Acesta este echipamentul standard pentru ieşit la cumpărături în Darwin. Ar râde toată lumea de mine dacă m-aş îmbrăca mai pretenţios în timpul zilei.

Kate se îndreptă spre dormitor şi-şi luă poşeta. In ultimul moment, se hotărî să-şi ia şi o pălărie.

Când părăsiră apartamentul, descoperiră că una dintre vecine îi privea cu interes nedisimulat.

- O cunoşti? întrebă tânăra.

- Oh, da. Se pare că am fost depistaţi. E soţia unuia dintre membrii echipajului lui Howard. Ei bine, cafelele de dimineaţă vor fi înveselite pentru câteva zile.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă Kate, în timp ce se strecura pe scaunul din faţă al maşinii.

- O să vezi, răspunse el, refuzând să explice.

Să aleagă un sarong pentru ea era o adevărată aventură. Nu mai fusese niciodată la cumpărături pentru haine cu un bărbat, iar insistenţa lui Grig că ştie mai bine decât ea ce i se potriveşte se dovedi un adevărat şoc.

- Grig, nu-mi place cel verde, este prea strălucitor, iar cel roşu pare mai degrabă potrivit pentru o fată de pe stradă, protestă ea, când bărbatul declară cu hotărâre care sunt cele mai potrivite pentru ea.

- Din câte se pare, n-ai prea mai văzut fetele de pe stradă în ultimul timp, replică el. Ceva de genul ăsta le-ar deconspira imediat. Numai fetele drăguţe ar putea purta aşa ceva. In plus, cel

roşu se potriveşte cu părul tău, iar cel verde cu ochii.

- Cred că le voi lua pe cel crem şi pe cel bleu, îi spuse Kate vânzătoarei.

- Iar eu le vreau pe astea două, adăugă Grig, arătând spre hainele pe care tânăra le refuzase. Poţi să le porţi pentru mine, acasă.

- Uite ce ai făcut! Acum o să creadă că locuim împreună, îl certă Kate când vânzătoarea îi privi cu un zâmbet atotştiutor. Oricum, Howard cred că va face o criză de nervi să mă vadă în aşa ceva. Ai face mai bine să nu dai banii degeaba.

- Dar de ce încerci să ascunzi, draga mea? întrebă el cu un zâmbet larg.

Darwin este un oraş foarte mic, iar toată lumea va afla că locuim împreună, mai devreme sau mai târziu.

îi făcu un semn cu ochiul vânzătoarei, care răspunse la fel, încântată că face parte dintr-o conspiraţie.

- Howard nu trebuie să te vadă în ele, îi murmură el la ureche. Le-am cumpărat pentru plăcerea mea, nu pentru a lui.

Vânzătoarea le înmână cumpărăturile, iar Grig o prinse pe însoţitoarea lui de braţ, spunând cu voce tare, astfel încât toată lumea putea auzi:

- Haide, draga mea, să mergem direct acasă şi să vedem cum îţi vin.

- Grig! se răsti Kate. Poartă-te cum trebuie! Lumea se uită la noi.

- N-au decât- sunt geloşi- răspunse el, conducând-o afară din magazin.

Când ajunseră la maşină, tânăra îşi dădu seama că acţiunile lui din magazin fuseseră intenţionate, ca s-o şocheze. începu să se simtă mai bine. Era relaxată în compania lui pentru prima oară de la ultima lor discuţie şi acum i se părea foarte amuzantă atitudinea faţă de vânzătoarea din magazin. în afară de acea discuţie neplăcută de la micul dejun, lucrurile se calmară şi continuară să se înţeleagă foarte bine restul zilei, râzând cu el la fel de mult cum o făcea cu fratele ei Peter. O voce îi şoptea că n-ar trebui să se simtă astfel cu el, dar îndepărtă această voce, sperând că totul va fi bine.

- Vrei să vezi un vas de patrulă? răsună vocea lui, întrerupându-i gândurile.

- Mi-ar plăcea, răspunse ea, întrebându-se dacă vor fi foarte mulţi marinari prin preajmă.

- Nu vor fi prea mulţi dintre membrii echipajului, declară el, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, aşadar este cel mai potrivit moment pentru a o vizita. în timpul săptămânii este destul de greu să fii turist, fără să dai peste restul echipajului.

Maşina se întoarse şi începu să urce un deal destul de abrupt, îndreptându-se cu viteză spre o poartă. Inima tinerei se strânse. O să ne izbim de poartă, îşi spuse ea, plecând capul speriată.

Grig zâmbi amuzat, oprind maşina la câţiva centimetri de poartă. Un tânăr în uniformă se apropie, ieşind din ghereta din apropiere.

- Prietene, într-o zi o să intri pe sub ea, clătină bărbatul din cap, fără să pară prea prietenos.

Cu toate acestea, le făcu un semn cu mâna, deschizând poarta.

- Nu părea să respecte prea mult rangul, comentă Kate.

- Nici nu trebuie s-o facă, el nu face parte din Marină.

Ideea unor civili care să se ocupe de paza obiectivelor navale i se părea foarte surprinzătoare tinerei. Era obişnuită să vadă doar militari păzind, încă de când vizitase porturile din sud.

- Dar ce este? întrebă ea.

- Este în acelaşi timp angajatul Marinei şi al Administraţiei portuare, explică Grig. In port sunt şi vase comerciale, iar de aici apar problemele. Toţi marinarii vor să parcheze cât mai aproape de propriile vase. De aici apar de regulă probleme între echipaje, dar eu mă înţeleg bine cu ambele tipuri de echipaje.

Parcă maşina foarte aproape de zidul unui depozit, iar Kate fu nevoită să folosească uşa de pe partea lui.

- Aceste maşini au avantajele lor, zâmbi el, conducând-o pe un şir de scări metalice.

Fluxul era destul de jos, iar tânăra nu zărise vasul de patrulă ancorat în apropiere. De fapt, era atât de jos, încât nu se zărea din acesta decât vârful antenei. Nu ştia unde se află vasul până când Grig nu i-l arătă.

-Ar fi mai bine să mă duc eu înainte, să te ajut, spuse el, luându-i mâna şi ajutând-o să coboare.

Data viitoare când mai vii în port, să-ţi aduci aminte să porţi pantofi fără
toc.

Un singur marinar se afla pe punte, ţinând o undiţă. îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, îşi puse repede tricoul la vederea lui Kate. Spre surprinderea ei, avea în jur de douăzeci de ani şi nu se simţea foarte confortabil în preajma femeilor.

-Ai prins ceva azi, Dave? îl întrebă Grig.

- Nu prea am noroc aici, şefule. Dar nu mă plictisesc astfel, răspunse băiatul, privindu-şi încurcat vârful ghetelor. Dacă aş fi ştiut că veniţi cu un vizitator, adăugă el, aş fi pregătit ceva pentru prânz. Dar pot face o salată, dacă doriţi.

Părea nerăbdător să-i lase singuri.

- Nu-ţi face probleme, răspunse Grig. Nu vom rămâne la prânz. Dar ne-ar prinde bine o ceaşcă de cafea.

- Imediat, răspunse tânărul, îndepărtându-se în grabă.

Grig o conduse pe Kate în camera de gardă, care era mică, ocupată aproape în întregime de o masă şi scaune. Deasupra ei se aflau dulapuri şi o bibliotecă mică, precum şi un hublou acoperit cu o perdea albastră, asortată cu cea care servea drept uşă.

- Stai jos, îi ordonă Grig.

Era vizibilă schimbarea din atitudinea lui. Se transformase într-un ofiţer naval, obişnuit să fie ascultat, iar schimbarea i se potrivea de minune.

Tânărul marinar se întoarse cu două ceşti de cafea pe care le aşeză cu grijă pe masă.

-Oh, ai făcut o impresie foarte bună, comentă Grig. Dave a reuşit chiar să găsească farfuriuţe.

Marinarul se îmbujoră.

- Swain este ofiţerul de gardă, spuse el repede.

E jos în birou, completează nişte acte. Vreţi să-l anunţ că aţi venit?

- Dacă nu te deranjează, Dave, te rog. Doar să-i spui că vreau să întâlnească pe cineva.

Kate era surprinsă să vadă cum i se adresa Grig tânărului marinar: cu autoritate, dar politicos. Era vizibil că tânărul aprecia foarte mult acest lucru.

Rămase bându-şi cafeaua, privind în jur. Era uimitor cum se putea obişnui cineva cu spaţii atât de aglomerate şi de strâmte.

Ghicind la ce se gândea, Grig, care îi urmărise reacţiile cu un zâmbet amuzat, spuse:

- Dacă ţi se pare că această cameră este mică, ar trebui să vezi restul! Cel puţin ofiţerii au cabine. Ceilalţi marinari trebuie să se descurce cu nişte spaţii mult mai mici.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cămaşă albastre, bătu în peretele cabinei, în apropiere de perdea.

- Intră, Spike, răspunse Grig. Aş vrea s-o cunoşti pe domnişoara Rhodes, logodnica locotenentului Monroe.

- Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Rhodes, dădu din cap cu prietenie bărbatul.

- Spuneţi-mi Kate, zâmbi ea.

- Spike, mă întrebam dacă Sheila va avea cumva timp s-o ia pe Kate sub aripa ei protectoare săptămâna viitoare. Dacă nu, o să fie nevoită să rămână singură.

Pe figura lui Kate se citi uimirea, iar Grig se grăbi s-o liniştească.

- Sheila e soţia lui Spike, şi deoarece vom pleca amândoi într-o patrulare de două zile, cred că e cea mai potrivită persoană care să-ţi arate împrejurimile.

- Sunt sigur că n-o derajnează, adăugă Spike.

După cum ştii, Sheila adoră să aibă pe cineva de care să aibă grijă. Cred că e din cauză că a crescut copii, iar aceştia au plecat

de acasă.

- Dar nu păreţi destul de în vârstă să aveţi copii mari, comentă Kate.

- Depinde de ce înţelegem prin copii mari, presupun, zâmbi el. Băiatul nostru are şaptesprezece ani şi îşi face ucenicia la Marină, la Nirimba. Fata are nouăsprezece ani şi e la Brisbane, la facultate. Sheila şi cu mine ne-am căsătorit destul de devreme. Suntem unul dintre cuplurile fericite din Marină, care au supravieţuit în timp.

Kate era uimită de aceste informaţii atât de personale, care o făceau să se întrebe de ce simţise nevoia să-i spună astfel de lucruri.

- Şefule, dacă vrei, poţi s-o aduci pe Kate la noi mâine seară, la ceai. Astfel, fetele se pot cunoaşte şi pot să facă planuri.

- E o idee foarte bună. Vrei să aducem ceva? întrebă Grig.

- Doar cele obişnuite, şefule. Vă las acum şi ne vedem mâine seară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Kate.

- Ce înseamnă cele obişnuite? întrebă Kate, după plecarea marinarului. Grig începu să râdă.

- Orice localnic ar şti despre ce este vorba. E vorba despre de ceva de băut- de regulă bere, sau orice altceva preferi.

Tânăra nu-l asculta cu adevărat, ci era cufundată în propriile gânduri. Se întreba de ce simţise bărbatul nevoia să-i spună că nu este foarte uşor să fii căsătorită cu un ofiţer naval, mai ales că abia îl cunoscuse? Poate că soţia lui o va ajuta să înţeleagă despre ce e vorba.

Reveni repede cu picioarele pe pământ, când Grig se aşeză pe scaunul de lângă ea, practic blocând-o cu corpul lui.

- Se vede că aceste cabine mici au şi avantajele lor, comentă el râzând, în clipa în care piciorul lui se lipi de al ei.

- Grig, fii cuminte! spuse tânăra cu o voce care spera că sună amuzată.

- De ce? Te-am adus unde voiam şi ştii foarte bine ce reputaţie au marinarii.

Se aplecă peste ea ca să deschidă hubloul, iar Kate rămase ca hipnotizată de privirea lui albastră.

Ştia că voia s-o sărute şi nu avea nici o scăpare. Decât să rişte o ceartă şi să pară o copilă neexperimentată, preferă să închidă ochii. Dacă vrea să ducă la bun sfârşit această glumă, nu are decât. O să se prefacă neafectată, ca să-i arate cum stau lucrurile. Dar nu se întâmplă nimic. Când deschise ochii, el o privea cu mânie, iar azurul privirilor lui se transformase într-un cenuşiu oţelit.

- N-am nici cea mai mică intenţie să te ating, mârâi el printre dinţi. Domnul să-l apere pe Howard dacă te laşi pe spate şi te gândeşti la Anglia de fiecare dată când se apropie de tine.

- Nu mă gândeam la Anglia, protestă Kate, neştiind ce să spună. Oricum, sunt australiancă, nu englezoaică.

Işi dădu seama ce prosteşte sunau cuvintele ei din clipa în care le rosti. Dar acum nu le mai putea retrage şi explicaţiile ar fi făcut lucrurile mai rele.

- Doamne fereşte! Ingorantă şi rece ca gheaţa! murmură Grig, apoi începu să râdă.

- Să nu îndrăzneşti să râzi de mine! îl repezi Kate, străduindu-se din greu să nu ridice vocea.

- De ce nu? Uneori eşti foarte amuzantă.

- Nu eşti decât un nemernic plin de sine! Nu sunt nici amuzantă, nici rece ca gheaţa. Da, am auzit ultima remarcă, şi a fost ultima pe care o vei face despre mine.

Se ridică de pe scaun, gata să plece. Dar corpul lui masiv îi bloca ieşirea şi, ca şi cum ar fi făcut-o de multe ori, se întinse în spatele lui şi trase draperia.

- Bine, ai spus că nu eşti rece ca gheaţa. Să aflăm dacă ai dreptate, nu? propuse el cu voce răguşită, plină de subînţelesuri.

- Grig, dă-mi drumul! ceru ea.

Braţul lui o cuprinsese, iar capul ei ajungea sub bărbia lui.

- Numai dacă mă rogi frumos, îi şopti el la ureche.

Respiraţia lui fierbinte o înfioră. Bărbatul se întoarse cu spatele, trăgând-o cu el, astfel încât ajunse să se sprijine de marginea mesei. Feţele lor se aflau acum la acelaşi nivel, iar Grig o forţă să-l privească, ridicându-i bărbia cu un deget.

- De ce Dumnezeu a trebuit Howard Monroe să aibă nenorocul să se lege de o vrăjitoare cu ochi de chihlimbar ca ai tăi, nu ştiu nici eu, murmură el.

Ochii lui albaştri se întunecară, iar buzele i se lipiră de ale ei.

Kate încercă să-l lovească în piept cu pumnii. Dar cu cât se zbătea mai tare, cu atât braţele lui o cuprindeau cu mai multă putere. Buzele lui erau gheaţă- acea gheaţă care arde, lăsând o cicatrice dureroasă. Simţea că urma sărutului lui îi va rămâne pe vecie imprimată pe buze. Gheaţa se transformă în foc, consumând-o şi lăsând-o fără putere şi tremurând.

încet, buzele lui se mişcară spre colţul gurii ei, apoi spre gropiţa care îi apărea în obraz. Era neajutorată. De unde ştia? N-ar avea de unde să ştie! Nici măcar Howard nu ştia. Gândurile i se

învălmăşiră în cap. Descoperise singura zonă care o făcea să se topească. Era total lipsită de putere. Nu-şi dorea decât să fie în braţele lui, deşi ştia foarte bine că nu trebuie. Oh, doamne, măcar dacă nu şi-ar da seama, îşi spuse ea cu ultima rămăşiţă de coerenţă.

Se prăbuşi spre el, pumnii i se desfăcură şi degetele tremurătoare începură să-i mângâie gâtul. Hipnotizată, îi mângâia faţa ca o oarbă, descoperind încet trăsăturile pe care voia să nu le mai uite vreodată. întreg corpul îi era cuprins de fiori şi de dorinţa nebunească de a se contopi cu el. Fără să-şi dea seama, se lipi mai mult de el.

Brusc, Grig îi dădu drumul. Kate rămase în picioare, dezorientată şi confuză, cu obrajii în flăcări. Respirând greu, încercă să-şi dea seama ce exprimă privirea lui furtunoasă. El respira la fel de grăbit, iar când aprinse două ţigări, descoperi că degetele lui tremurau.

- Bine, bine, zâmbi el cu aroganţă, s-a dus imaginea de persoană îngheţată. Chiar mai mult decât atât!

O împinse încet într-un scaun, întinzându-i una dintre ţigări.

- Nu-mi voi cere scuze pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar îţi promit că nu se va mai repeta- decât dacă vrei.

-Ai dreptate, nu se va mai întâmpla! exclamă tânăra, trăgând din ţigară. N-a fost cinstit nici faţă de mine, nici faţă de Howie.

- Da? Presupun că n-a fos cinstit în general. Cu toate acestea, nu mi-am făcut niciodată probleme dacă sunt sau nu cinstit, dacă este vorba despre o doamnă. Desigur, dacă îţi schimbi punctul de vedere şi vrei să arunci onestitatea pe fereastră, voi fi bucuros să te ajut.

Tonul lui cinic şi sarcastic demonstra că-şi recăpătase controlul.

- Ştiu cât eşti de încăpăţânată, aşa că-mi dau seama că e prea puţin probabil, declară el, aplecându-se spre ea să-i mângâie obrazul, exact în locul în care se forma gropiţa.

- Eşti un... se bâlbâi Kate. Nu ţi-aş cere să mă săruţi nici dacă ai fi ultimul bărbat din lume!

- S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, clătină el din cap cu o privire atotştiutoare.

- Niciodată. N-o să-ţi cer niciodată aşa ceva! aproape strigă Kate, cu vocea răguşită de supărare.

Sfidarea ei îl făcu să zâmbească.

- în acest caz, va trebui să aşteptăm să mă implori, o ironiză el.

- Să te implor? Mai multe şanse are să supravieţuiască un bulgăre de zăpadă în iad!

- Am observat că ai un vocabular foarte colorat pentru o doamnă, comentă el cu sarcasm.

- Iar tu, pentru un domn, eşti complet... începu ea, străduindu-se să-şi recapete calmul.

Nu se putea gândi la un cuvânt destul de puternic, fără să fie nepotrivit pentru o doamnă. La vederea încurcăturii ei, bărbatul izbucni în râs.

- Haide, n-a fost chiar atât de rău, comentă el, şi sunt sigur că ţi s-au mai făcut avansuri. Nu văd de ce atâta agitaţie.

Kate rămase fără replică. Poate el crede cu adevărat că i se întâmplă tot timpul astfel de lucruri, îşi spuse ea. începu să se enerveze din nou. Dar ce crede că sunt? se întrebă singură.

îşi luă poşeta şi pălăria şi aruncă o privire pe hublou, sperând că va găsi drumul de întoarcere.

- Unde crezi că te duci? o întrebă Grig.

- înapoi acasă, răspunse ea, strecurându-se pe lângă corpul lui care intenţiona să-i bareze drumul.

-Ai răbdare. Nu vei găsi singură drumul spre apartament.

O prinse de braţ şi o trase spre el, părând uimit la vederea lacrimilor din ochii ei. Probabil că acum îşi dădea şi el seama că depăşise limitele bunului comportament, cel puţin din punctul ei de vedere. Părea nedumerit şi oarecum amuzat, deşi regreta.

-Te rog să nu fugi, spuse el. O să te duc acasă, dacă asta vrei.

Kate se simţi vinovată. La urma urmei, nu-l respinsese cu hotărâre. Dar nu-l voi lăsa să afle că mă simt vinovată, îşi spuse ea; e bine pentru el să se simtă un pic prost. O să-i facă bine.

Rămaseră tăcuţi pe drumul de întoarcere, iar Kate se duse direct în camera ei, imediat după ce ajunseră. Era încă nedumerită, vinovată şi enervată, în special de propria reacţie. Dar, amintindu-şi cum o tachinase tot timpul, reuşi să se convingă că e supărată pe el, iar aceste reflecţii o făcură şi mai nervoasă.

- O să ţi-o plătesc, Grig Jacobsen, spuse ea cu voce tare. O să plăteşti scump pentru asta!

Se pieptănă, mânuind peria cu furie. Foarte bine, urmează să găsească o modalitate să se răzbune, dar care să fie aceasta? Dacă ar putea să-l facă să se îndrăgostească de ea, ar fi o soluţie. Mai uşor de spus, decât de făcut. Oare cum să reuşească? Care sunt armele unei femei?

Nu, nu cred că trebuie să merg atât de departe, îşi spuse Kate, clătinând din cap. E suficient să-l fac să vrea din nou să mă

sărute. Atunci, o să pot râde de el şi să-i spun: „Voi aştepta până când o să mă implori!"

Aducându-şi aminte ce simţise în braţele lui, se îmbujoră. Arogant, plin de el, egoist... Până la urmă, rămase fără cuvinte.

Trebuie să mă calmez, se certă singură. Oricum, cel mai bine ar fi să-şi facă un plan. Oare cum poate o femeie să determine un bărbat să vrea s-o sărute? Dacă stătea să se gândească, nu mai dorise vreodată acest lucru. Toţi bărbaţii care o sărutaseră vreodată luaseră singuri iniţiativa, nu avuseseră nevoie de încurajare.

Dacă vreau să reuşesc, continuă ea, ar fi mai bine să încep. Nu trebuie să pierd nici o secundă.

-Acum să vedem, declară ea cu voce tare, ce poartă o femeie fatală la tropice?

Deschizând uşile şifonierului, privi cu un ochi critic hainele.

Nu, rochia de seară cu decolteu până aproape de talie e prea evidentă. Tricoul fără spate? Poate.

Ba nu, ştiu, se felicită singură, încântată de ideea care îi venise. Sarongul roşu era cea mai bună alegere.

Desfăcu pachetul şi examină cu grijă veşmântul. La urma urmei, el a fost cel care l-a ales, deci îi place cu siguranţă.

Simţndu-se puţin nesigură la început, se privi în oglindă, aranjând cu grijă materialul strălucitor. Trebui să încerce mai multe feluri de a-l aşeza, înainte să se asigure că nu se desface, dezvelindu-i picioarele. în cele din urmă, recunoscu singură că se potrivea de minune cu părul ei întunecat, care îi cădea în cascadă pe umeri.

Când ajunse în sufragerie, Grig stătea pe un scaun cu o bere

rece în mână şi cu o privire la fel de rece. O privi din cap până-n picioare, iar hotărârea ei aproape dispăru la vederea ochilor care păreau s-o dezbrace. Dar îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se îndreptă spre bucătărie.

Cântând încet, ca să-şi păstreze curajul în limite rezonabile, începu să pregătească de mâncare, devenind repede acaparată de această ocupaţie. învăţase să gătească de la mama ei şi-i făcea mare plăcere. Era atât de precocupată de această activitate, încât tresări în clipa în care vocea profundă a lui Grig îi întrerupse şirul gândurilor, răsunând din spatele ei.

- Ce crezi că faci? o întrebă el cu ironie.

- Dacă nu te deranjează, răspunse ea pe un ton asemănător, pregătesc cina.

- Nu ştii că nu este politicos să foloseşti bucătăria cuiva fără să-i ceri permisiunea? continuă el, ignorându-i replica.

- Chiar aşa? ridică tânăra din umeri cu răceală. Dar tu nu ştii că nu este politicos să încerci să seduci logodnica unui prieten?

- Atins! replică Grig cu un zâmbet larg, dar nu mă poţi învinovăţi că am încercat. Lasă-mă pe mine să curăţ cartofii.

Se mişcă mai aproape de ea, făcându-şi loc cu coatele, ca să ajungă la chiuvetă.

„Te-am prins!" îşi spuse Kate în gând cu încântare, lipindu-şi şoldul de piciorul lui, ca din greşeală.

Bărbatul o privi imediat întrebător, dar ea se prefăcu neatentă.

Se întoarse să ia o cutie cu condimente dintr-un dulap din cealaltă parte a bucătăriei, lovindu-se din nou de el, ca din întâmplare. De data aceasta, întregul ei corp se lipi de al lui. Văzu

privirile lui urmărind-o când se aplecă să pună ceva în cuptor şi descoperi că sarongul alunecase puţin şi sânii ei erau aproape goi.

Se ridică încet, începând să-şi aranjeze în faţa lui faldurile sarongului.

- Lasă-mă pe mine, interveni Grig, prinzând laturile acestuia şi legând din nou cordonul.

Mâinile lui întârziară ca din întâmplare deasupra sânilor ei, atingându-i uşor şi făcând-o să se înfioare.

- Nu ştii că este nepoliticos să încerci să seduci prietenul logodnicului tăi? întrebă el, fixând-o cu privirea în timp ce-i dădea încet părul pe spate.

- Nu încercam să te seduc, mascul plin de aroganţă! replică ea supărată, roşie de furie.

- Ei, haide! râse el încet. Am fost sedus de experte, iar tu nu eşti una dintre ele!

- Tu! Tu... se bâlbâi tânăra, fără să găsească răspunsul potrivit, ştiind că fusese prinsă, încercând să scape din mâinile lui şi să-şi oprească şirul de lacrimi care începuse să-i curgă pe obraji.

- Uite, dacă vrei să ne înţelegem bine până la întoarcerea lui Howard, declară Grig cu seriozitate, va trebui să uităm tot ce s-a întâmplat şi să începem din nou. Ştiu că am exagerat ceva mai devreme şi îmi pare rău.

- Iţi pare rău? explodă Kate, ştergându-şi lacrimile cu un prosop. Nici măcar nu ştii sensul acestui cuvânt!

- Imi pare rău, repetă el, ca un copil de şcoală.

Regret, mă căiesc şi sunt îndurerat. Regret că te-am făcut să te simţi prost, mă căiesc pentru faptul că acţiunile mele n-au fost

primite bine şi sunt îndurerat că eşti logodnica altcuiva. Crezi că m-am scuzat bine? Ar trebui să-ţi calmeze sentimentele rănite şi să te ajute să-ţi păstrezi respectul de sine. La urma urmei, ai fi fost destul de dezamăgită dacă nu mi-ai fi plăcut, nu-i aşa?

- Eşti imposibil, mormăi ea, suspinând.

- Ştiu, toată lumea îmi spune acest lucru. Acum, du-te şi spală-te pe faţă. Mai ales, schimbă-te din blestemăţia asta roşie, arătă el spre sarong. Nu face decât să-mi dea idei pe care n-ar trebui să le am. Şi, dacă vrem să începem din nou, va trebui să redevii domnişoara Modestie.

- Şi cina? întrebă ea, zâmbind printre lacrimi.

- O s-o termin eu. Du-te să te schimbi, o îndemnă el, luându-i furculiţa din mână şi întorcând friptura. Cred că pot să salvez ce ai stricat.

Pe jumătate râzând şi pe jumătate plângând că ideea ei nu fusese bună de nimic, Kate ieşi din bucătărie ca să-i urmeze instrucţiunile.

Spălându-se pe faţă, se privi lung în oglindă, încercând să-şi rezolve problemele după obiceiul ei şi anume purtând o conversaţie cu voce tare cu propria persoană.

- Poate dai prea multă importanţă acelui sărut de pe vas. Nu e ca şi cum ai fi deja soţia lui Howard.

- Aşa este, îşi răspunse singură.

- Şi are dreptate, ai fi fost oarecum supărată dacă nu s-ar fi arătat interesat.

- Da. Dar trebuie să reacţionezi de fiecare dată când se apropie ca o şcolăriţă? se întrebă cu sarcasm.

- Nu mă port ca o şcolăriţă, replică tânăra imaginii din

oglindă, deja enervată, conştientă că începea să-şi piardă controlul. Nu m-am purtat astfel când Ken m-a sărutat de Crăciun sau când noul medic mi-a făcut avansuri.

- In acest caz, fetiţo, care este problema? Ce e în neregulă cu tine?

- Probabil că e din cauză că Howard n-a fost aici să mă întâmpine.

- Prostii! Cred că te-ai îndrăgostit de el.

- Nu, în nici un caz! E doar că nu sunt obişnuită să stau singură cu un bărbat străin... mai ales când e vorba despre atât de mult timp.

- Da, e o scuză bună. Te porţi pur şi simplu ca un copil, reacţionând astfel la vederea atitudinii perfect normale a unui bărbat faţă de o femeie atrăgătoare.

- Nu sunt chiar atât de atrăgătoare. Nici măcar nu arăt bine, îşi spuse tânăra, privindu-se cu atenţie în oglindă.

- Howard aşa crede.

- Da, dar Howard este diferit, mă place pentru ceea ce sunt, nu pentru cum arăt.

- E o modalitate amuzantă de a pune problema. Howard nu doar te place, ci te iubeşte. Asta ţi-a spus.

- Da, nu-i aşa? Ar trebui să-mi aduc mereu aminte de acest lucru şi să încetez să mă port ca o adolescentă lovită de fulger.

- Dacă ar trebui să mă port ca o adolescentă îndrăgostită de un Făt-Frumos, atunci Grig ar fi persoana cea mai potrivită de care s-o fac.

- Prostii! Howard arată la fel de bine şi e la fel de atrăgător.

- Cum vrei. Dar spune-mi, dacă Howard îţi spune să sari, ai

face-o? Dacă Howard ţi-ar spune să te duci la baie să te speli pe faţă, acum te-ai fi aflat în bucătătie, răstindu-te la el să nu-ţi spună ce să faci.

- Prostii! Totul va reveni la normal, când Howard se va întoarce. Sunt doar puţin supărată că sunt aici cu un străin, asta-i tot.

Mulţumită că fusese învingătoare în această conversaţie cu propria persoană, îşi schimbă hainele şi se întoarse la bucătărie să-l ajute pe Grig să pregătească masa.

Capitolul 3

- Haide, somnoroaso! strigă Grig dincolo de uşa dormitorului. E timpul să te trezeşti, dacă vrei să vezi ceva!

- Doamne! Cât e ceasul? mormăi Kate întinzându-se şi aruncând o privire la ceasul de lângă pat.

Era încă întuneric şi fu nevoită să aprindă lumina ca să vadă.

- Doar nu vrei să mă trezesc la ora asta matinală? se plânse ea, acoperindu-şi capul cu pătura.

- E cinci, răspunse Grig, aducându-i o ceaşcă aburind' de cafea. Dacă nu te trezeşti chiar acum, o să iau aşternutul de pe tine şi o să te stropesc cu apă rece. Cred că astfel voi reuşi, o ameninţă el.

- Parcă eşti un stăpân de sclavi pe plantaţie! murmură ea, ridicându-se şi acceptând ceaşca de cafea.

- E o modalitate foarte plăcută de a întâmpina noua zi, zâmbi el larg.

Kate presupunea că e sarcastic.

- Chiar îi face ziua unui bărbat, adăugă el.

Ridică ochii spre el şi-i urmări direcţia privirii. Breteaua cămăşii de noapte alunecase, expunând o porţiune destul de extinsă de piele.

- Foarte drăguţ într-adevăr, zâmbi el din nou, frecându-şi mâinile.

- Ieşi afară. Lasă-mă în pace şi caută o altă persoană pe care s-o terorizezi, spuse Kate, ridicând breteaua cămăşii.

- Că dacă nu...?

-O să arunc în tine cu ceva, replică ea, punând ceaşca de cafea cu grijă pe podea.

-Acesta n-ar fi un comportament demn de o doamnă, o tachină el.

- La naiba cu comportamentul unei doamne! Domnii preferă în dormitor doamne mai puţin preocupate de reguli, comentă ea, râzând.

Incercarea de a trece uşor peste jena pe care o simţise nu reuşi, iar obrajii ei se îmbujorară la vederea privirii lui fixate asupra bustului ei.

- N-am susţinut niciodată că sunt un domn, spuse Grig, pivind cu admiraţie evidentă decolteul ei.

Se feri repede de perna aruncată în direcţia lui.

- Bine, bine, ştiu când nu sunt dorit. Dar tot e timpul să te ridici din pat, aruncă el peste umăr, în clipa în care închise uşa.

Kate sări din pat şi se îndreptă spre baie. Cămaşa de noapte din mătase fină alunecă repede de pe ea. Rămase goală în faţa oglinzii, privindu-se cu un ochi critic.

Silueta ei era mulţumitoare, chiar dacă era de părere că are sânii cam plini pentru subţirimea ei. Dar era mulţumită de picioarele ei ferme, modelate prin dans. Poate că are timp să se bronzeze. Grig nu părea genul de bărbat orientat spre picioarele unei femei, aşadar nu vor fi probleme dacă va purta pantaloni scurţi.

Işi răsuci părul în vârful capului, prinzându-l înainte să intre sub duş. Cântând încet în timp ce se spăla, se gândi la Howard. N-o să fie minunat să fiu din nou cu el, să mă ţină în braţe şi să mă sărute? se întrebă ea. Incercă să-şi amintească senzaţia buzelor lui, dar descoperi că singura impresie era cea a buzelor lui Grig. La naiba! Probabil că episodul de pe vas o s-o bântuie până când

o să-l vadă din nou pe Howard.

La naiba cu el! Nu era decât din cauză că nu-l mai văzuse pe Howard de atât de multă vreme, iar Grig se aflase aici, în preajmă. Era singurul motiv pentru care prezenţa lui o afectase. Gândeşte-te la Howie, îşi repetă ea, iar magnetismul domnului mare şi tare Grig Jacobsen va dispărea cu totul, ca la un semn din degete.

Râzând de reacţiile şi de ideile ei copilăreşti, închise duşul şi începu să se şteargă. Nu era încă în stare, cu toată hotărârea ei, să-şi şteargă din minte amintirea sărutului lui Grig. Ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, mintea ei se întorcea la timpul petrecut pe vas, producându-i o senzaţie de gol în stomac.

Nu-mi place chiar atât de mult, clătină ea din cap. Nu e adevărat, răsună o voce în mintea ei. Uneori e chiar foarte dulce. Nu, nu i se poate spune dulce, mai degrabă intoxicant, dar nu era interesată de un astfel de bărbat. Oh, nu te mai minţi, se certă singură. Dacă n-ai fi atât de fericită cu Howard, ai sări la această ocazie.

La naiba cu el! Nu face decât să se ocupe de mine cât timp Howard este plecat. Nu am nici un motiv să mă preocup de cum arăt sau cum mă port cu el. Cu aceste gânduri, se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni scurţi, la care asortă o bluză fără mâneci, foarte confortabilă şi răcoroasă.

Privindu-şi faţa în oglindă, hotărî că nu are nevoie de prea mult machiaj. Rujul şi un contur uşor cu dermatograf vor fi suficiente. Se încălţă apoi în papuci de piele, joşi şi confortabili, îşi luă pălăria şi era gata.

Când îşi puse pălăria şi poşeta pe un scaun din sufragerie, mirosul de şuncă prăjită care venea dinspre bucătărie îi asaltă nările, făcând-o să-şi dea seama cât îi este de foame.

- Arată bine, comentă ea intrând în bucătărie tocmai când Grig punea în farfurii şunca şi omleta.

- Şi tu arăţi bine, replică bărbatul, privind-o din cap până-n picioare. Sper că ai destulă loţiune de plajă, dacă nu vrei să te arzi cu atât de multă piele expusă. Fără loţiune, va arăta exact aşa, o tachină el, văzând că roşeşte. Ia loc, să mâncăm. Nu se ştie cât va trece până la următoarea masă.

Se aşeză în faţa lui şi începu să mănânce cu poftă, fără să dea vreo atenţie privirii lui atente.

- Mă bucur să văd o femeie care mănâncă astfel, zâmbi el, umplând din nou ceştile cu cafea. Nu le suport pe cele care fac mereu cură de slăbire.

- Presupun că sunt norocoasă, ridică tânăra din umeri. N-am avut niciodată probleme cu greutatea. Pot să mănânc orice.

- Foarte bine, răspunse Grig schimbând subiectul şi lăsând-o să se întrebe de ce greutatea ei l-ar interesa în vreun fel sau altul. Sper că ai luat şi un costum de baie cu tine. M-am gândit să ne ducem la Berry Springs să facem o baie înainte de apariţia mulţimii. Dacă vrem să nu fie aglomerat, cred că e cazul să plecăm.

Adună farfuriile şi le puse în chiuvetă.

- Le spăl eu, se oferi Kate.

- Nu acum. Pot să mai aştepte până mai târziu. Ia-ţi ce mai vrei să iei, trebuie să plecăm.

Tânăra alergă spre camera ei, îşi căută costumul de baie şi

apoi îşi recuperă poşeta şi pălăria. Când ajunse în hol, Grig bătea nerăbdător cu degetele în uşă.

- Sunt gata, spuse ea.

- Era şi timpul. N-am întâlnit niciodată o femeie care să nu piardă o eternitate cu organizarea. Iar unele dintre ele sunt adevărate dezastre.

- Vorbeşti de parcă ai fi expert în această problemă.

Trebuie să fi avut destul de multe experienţe ca să poţi vorbi cu atâta siguranţă, murmură ea, scoţând limba spre spatele lui.

Spre surprinderea ei, bărbatul îi răspunse, deşi era sigură că vorbise destul de încet să nu fie auzită:

- Cum de eşti atât de brusc interesată de viaţa mea personală? întrebă el, aruncând o privire peste umăr şi suprinzând-o strâmbându-se. Nu numai că eşti curioasă, dar eşti şi obraznică. Hm, trebuie să am mai multă grijă ce fac, nu-i aşa?

Kate îl urmă pe scări, supusă. Iar am făcut-o, se certă singură. O să mă necăjească toată ziua. Poate că, dacă mi-aş ţine gura închisă şi aş răspunde doar când sunt întrebată, aş reuşi să nu mai fac astfel de gafe. Hotărâtă să fie atentă cum îl tratează pe acest bărbat pe care părea să nu-l înţeleagă şi ale cărui reacţii păreau să fie noi, încântătoare şi unice, tânăra îl urmă în tăcere.

- Cred că e mai bine să luăm maşina lui Howard. Riscăm mai puţin să facem insolaţie, spuse Grig, trecând pe lângă maşina lui sport decapotabilă şi însoţind-o spre cea care aparţinea lui Howard.

în câteva minute, ajunseră la periferia oraşului, trecând pe lângă aeroport, pe lângă ferma experimentală şi pe lângă postul de radio al aviaţiei. Soarele abia începuse să se ridice la orizont.

Era încă răcoare, cel puţin pentru această regiune, dar cerul fără nici un nor era semn că se va încălzi din nou.

Kate privea în jur, sperând să poată surprinde urme de viaţă sălbatică. într-un fel, se aşteptase să vadă câini dingo, canguri şi poate chiar un trib, două, de aborigeni. Dar nu avu noroc, fiind nevoită să se mulţumească să admire şirul nesfârşit de eucalipţi.

Grig părea să-i fi citit gândul, pentru că spuse imediat:

- Nu sunt foarte multe de văzut de-a lungul drumului.

Viaţa salbatică are destul de mult bun-simţ să se ţină la distanţă şi, dacă vrei să vezi ceva, trebuie să te îndepărtezi de drum. Nu prea mai sunt multe animale care să nu fi intrat deja în contact cu omul.

Kate nu răspunse nimic şi intrară curând pe un drum secundar, pe care putea citi „Berry Springs". Tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul roţilor.

Spre surprinderea ei, popularul loc pentru picnicuri era bine întreţinut, părând un mare parc în care grătare pentru fripturi fuseseră instalate sub copaci. Descoperi că toaleta şi cabinele pentru schimb erau imaculate şi bine întreţinute. Se schimbă repede într-un costum de baie dintr-o piesă, roz cu negru.

Se grăbi să-l caute pe Grig, deja schimbat într-un slip sumar care lăsa prea puţin loc imaginaţiei, permiţându-i să-i admire frumuseţea masculină. Chiar dacă voia să privească în altă parte, ochii îi erau atraşi spre el.

Eşti incredibilă, se certă ea, în timp ce urmă linia umerilor puternici, apoi a pieptului musculos, acoperit cu păr auriu, asemănător cu cel de pe cap. Degetele ei doreau să se întindă spre el să-l atingă, aşa că-şi strânse pumnii iritată. Continuă să-l

admire prin ochelarii de soare întunecaţi, sperând că nu va fi surprinsă de el.

Se aşeză pe marginea zidului care înconjura piscina naturală, lăsându-şi picioarele în apă şi urmărindu-l cum îşi pregăteşte săritura. Nu zărea nici o urmă de grăsime de-a lungul corpului suplu, nici în jurul taliei înguste, nici de-a lungul picioarelor musculoase.

Incercând să-şi îndrepte atenţia spre altceva, conştientă de efectul pe care frumuseţea lui o avea asupra ei, îşi dădu jos ochelarii de soare şi privi în jur cu interes.

Lacul central era mare, înconjurat de copaci înalţi, unul dintre ei aplecându-se până spre centrul lui. Cu ajutorul unor frânghii, acesta fusese transformat într-un soi de trambulină pentru săritorii în apă. Toată zona părea o oază de linişte şi răcoare. în apropiere de locul unde stătea Kate curgea un mic pârâu care se vărsa în lac, susurând muzical şi trecând peste pietre, formând din loc în loc bazine cu apă mică, potrivite pentru copii.

Tânăra îşi dori să-şi fi adus cu ea aparatul de fotografiat, dar îl uitase în graba plecării. Era hotărâtă să se întoarcă aici cu Howard, sperând că prezenţa lui îi va şterge din minte amintirea lui Grig, asociată acum cu acest loc romantic şi plăcut. Poate că va reuşi să facă fotografii, care să-i aducă aminte doar de Howard.

Era atât de copleşită de propriile gânduri, încât nu-l zări pe Grig care se apropiase încet prin apă şi o prinse de glezne, trăgând-o lângă el.

- Bestie! se răsti ea, ieşind la suprafaţă împroşcând apă şi

râzând.

- Nu puteam să te las să stai toată ziua pe zid, intrând în comuniune cu natura. Mai sunt multe de văzut.

Bărbatul se îndepărtă înotând, lăsând-o să-l urmeze.

Kate îl urmă de-a lungul lacului, până când ajunseră la pârâu. Aici, apa era prea mică, astfel încât fură obligaţi să înainteze cu apa până la genunchi pe sub crengile copacilor, care formaseră un soi de tunel deasupra apei. Când ieşiră la capătul celălalt, erau într-un alt lac, ceva mai mic decât cel principal, dar minunat de frumos.

Kate îşi ţinu respiraţia la vederea peisajului din faţa ochilor. O cascadă care curgea repede, dar destul de mică pentru a se putea sta sub ea, strălucea în lumina soarelui, provocând zgomotul care o uimise în ultimele câteva minute. Era formată de râul care curgea deasupra marginii stâncoase, prăbuşindu-se cu viteză în apa de dedesubt.

-Vino! strigă Grig, aşezându-se sub căderea de apă. E mai bine decât un masaj!

Tânăra se apropie, lăsând şuvoiul de apă să-i cadă pe umeri, aproape doborând-o sub forţa lui. Nu se simţise niciodată atât de revigorată, iar în cele din urmă îngenunche ca să se poată bucura mai bine de masaj. Forţa apei era atât de puternică, încât era nevoită să-ţi ţină costumul fără bretele cu mâna. Grig observă încercările ei disperate de a rezista, aşa că o trase de mână.

- Cred că e mai bine să te iau de aici înainte să mi te dezvălui din nou. N-am mai cunoscut o femeie cu o dorinţă atât de copleşitoare să se dezbrace, zâmbi el, conducând-o afară din apă

şi apoi pe un şir de trepte care îi duse spre exteriorul lacului. Ocoliră întinderea de apă, ajungând înapoi în parc.

Porniră într-o tăcere plăcută spre locul în care îşi lăsaseră hainele, întinzându-se pe prosoape în bătaia soarelui.

- Ar fi mai bine să te dai cu loţiune de plajă, spuse Grig, aprinzându-şi o ţigară şi întinzându-i şi ei una.

Sprâncenele lui Kate se ridicară de surprindere, luând ţigara fără să spună nimic, surprinsă că-şi adusese aminte şi că ştia fără să-i spună că simţea nevoia să fumeze. Căută în poşetă loţiunea de plajă şi ochelarii de soare. După ce termină de fumat, începu să-şi întindă crema pe piele. O aplică cu grijă pe picioare, pe braţe şi pe gât, simţndu-se privită. Se întoarse la timp să-l suprindă privind-o, mulţumită la vederea încurcăturii lui. Bărbatul îşi reveni însă repede, întrebând:

- Vrei să te ajut cu spatele?

- Mmm, da, toarse Kate.

Unu la zero pentru mine, zâmbi ea în gând, întorcându-se pe burtă.

Grig turnă loţiunea pe spatele ei, începând apoi s-o întindă pe piele. Mâinile lui erau puternice dar blânde, iar inima ei începu să bată mai repede la atingerea lui.

Degetele sensibile urcară pe gât masându-l cu blândeţe, iar ea gemu de plăcere.

îi dădu la o parte părul ud, insistând pe pielea sensibilă a gâtului, provocându-i fiori electrici. Când atingerea alunecă mai jos, Kate îşi simţi întregul corp tensionat, trădând-o.

Ştia că ar trebui să se mute sau să-l oprească, dar nu avea nici o putere. Mâinile lui erau hipnotice, iar ea zăcea acolo,

complet în puterea lui, mintea ei implorând-o să se împotrivească, dar corpul ei bucurându-se de atingere şi dorind să nu se mai oprească.

- Eşti o bestie mică, dornică de plăcere, nu-i aşa? râse el, sărutând-o uşor pe gât. Acum e rândul meu.

Kate se ridică, sperând că bărbatul nu va observa în ce stare o aduseseră atingerile lui. Dar el deja se întorsese cu spatele, aşteptând să-i dea cu loţiune. Tânăra îngenunche lângă el, turnă loţiune şi începu să-i maseze spatele cu mâinile ei pricepute de asistentă medicală.

Grig nu încercă în nici un fel să ascundă plăcerea provocată de mişcarea mâinilor ei, gemând încântat. în încercarea de a depăşi senzaţiile pe care le simţea, Kate apăsă mai tare, sperând că va deveni de nesuportat şi-i va cere să se oprească.

- E minunat, mormăi el. Un pic mai la dreapta, ai ratat un loc.

- De unde ştii? întrebă ea. N-ai cum să vezi.

- Nu, dar pot să simt, iar acolo n-ai ajuns. Acum e mai bine, comentă el, în clipa în care Kate masă locul pe care îl indicase.

Tânăra continuă să-l maseze şi să-l mângâie multă vreme după ce terminase deja de întins loţiunea pe spatele lui, adăugând cremă doar ca să se bucure de atingerea lui, certându-se în acelaşi timp pentru slăbiciunea ei, care nu-i permitea să se oprească.

- Ar fi cazul să te opreşti, femeie, altfel nu sunt responsabil pentru acţiunile mele, mormăi Grig printre dinţii încleştaţi.

- Nu-mi spune că te deranjează, îl tachină Kate, dar felicitându-se în gând, mulţumită împotriva dorinţei ei, că fusese

nevoit să-i ceară să se oprească.

E doi la zero pentru mine, îşi spuse ea.

- Mă deranjează atâta vreme cât o femeie face acest lucru, mormăi el, distrugând iluzia fragilă că mâinile ei îi provocaseră această criză de plăcere.

- Ii plâng de milă oricărei femei care va ajunge cu tine. In acest caz, va petrece cea mai mare parte din timp masându-ţi spatele, replică tânăra, străduindu-se să glumească.

- Nu e singura zonă pe care o va masa, glumi el, ridicând privirea la timp s-o vadă îmbujorându-se.

Râsul lui puternic răsună imediat, spărgând tăcerea şi răsunând în parcul pustiu. Imediat i se adăugă şi râsul limpede şi muzical al lui Kate, trezind păsările care încă dormeau în copacii de la marginea apei.

- De-ajuns cu aceste plăceri ale pielii! Mai avem multe de văzut. Ia-ţi echipamentul, vreau să mergem să ne uităm la păsări- mă refer la cele cu pene, adăugă el sărind în picioare şi îndreptându-se spre maşină, lăsând-o să adune prosoapele şi restul bagajului şi să se schimbe.

Când ajunse la maşină, îmbrăcată din nou în pantaloni scurţi, o duzină de maşini tocmai apăruseră, iar oamenii începuseră să se adune, zgomotoşi şi agitaţi.

- In curând va arăta ca o casă de nebuni, comentă Grig, clătinând nemulţumit din cap. E mai bine să plecăm, acum.

Kate observă că purta în continuare slipul, dar că-şi luase tricoul pe el acoperindu-şi pieptul gol.

- Acum unde mergem? întrebă ea, nedumerită cum va putea conduce desculţ.

- Ai auzit de Humpty Doo, locul în care au încercat în urmă cu câţiva ani să facă o plantaţie de orez? întrebă el. Ei bine, acum a devenit o lagună imensă, populată cu mii de păsări. Poate că, dacă suntem norocoşi, o să vedem păsări rare.

- Am auzit că există nişte păsări ciudate, despre care vorbesc legendele aborigenilor. Putem găsi acolo?

- Da, sunt nişte păsări cu nume imposibil, care dansează. Să vedem dacă avem noroc. Oricum, putem lua masa de prânz la restaurantul de acolo. Apoi avem destul timp să ne întoarcem acasă să ne schimbăm. Sheila şi Spike ne aşteaptă la cină.

Rămaseră câteva ore urmărind păsările, iar Kate deveni curând fascinată de ele, cum era şi Grig. Păsările despre care vorbiseră, numite de aborigeni „brolgas”, dansară ca pentru ei, graţioşi ca nişte balerine. Tânăra le urmări uimită, simţind că înţelege ce simţea femela care se învârtea în cercuri în jurul masculului, fiecare mişcare a ei spunând cu claritate: „te iubesc!”. Aproape se simţea o intrusă.

Fată de la oraş, nu văzuse păsări şi animale de aproape decât la grădina zoologică şi nu simţise niciodată nevoia să intre în comuniune cu natura. Aceasta era o experienţă cu totul nouă pentru ea, atât de nouă şi de fascinantă, încât simţea că se sufocă şi-i dau lacrimile.

Grig îi arătă şopârle şi mici marsupiale, apoi o conduse să vadă bivolii, care se apropiară încet de gard, magnifici în măreţia lor. Viţeii, care păreau catifelaţi şi de culoare aproape roz pe lângă părinţii lor, zburdau liberi. Kate se gândea că natura dăduse unor animale mijloace impresionante de apărare sau de camuflaj, în timp ce lăsase creaţia ei de vârf, omul, gol şi vulnerabil în faţa

pericolelor.

Numai puterea creierului îl ajută să supravieţuiască.

Era uimită şi încântată să descopere aceste noi aspecte ale vieţii, spunând foarte puţine în timp ce vizitau zona. Tăcerea ei îl făcu pe însoţitorul ei s-o întrebe dacă se simte bine, în clipa în care se aşezară împreună la masă, la restaurantul din Humpty Doo.

Hotelul în care se afla restaurantul era mic, cu un singur etaj, cu o terasă care-l înconjura pe două laturi. Era departe de genul de locuri cu care se obişnuise, iar mâncarea servită nu era tocmai de lux. Cu toate acestea, atmosfera era minunată, deosebită de orice întâlnise până acum. Se simţea confortabil şi în largul ei.

- N-am mai văzut un astfel de loc, spuse ea, în timp ce primiră sandvişurile cu friptură.

- Ar trebui să vezi cum e la Katherine Gorge, replică el. Din punctul meu de vedere, ar trebui să facă parte din minunile lumii.

- E departe? întrebă Kate.

- E prea departe ca să te pot duce, răspunse el. Poate că Howard va putea să te ducă la întoarcere. Trebuie să stai acolo câteva zile, ca să vezi totul aşa cum se cuvine.

La auzul numelui lui Howard, tânăra reveni cu picioarele pe pământ cu un şoc. Logodnicul ei fusese foarte departe de gândurile ei toată ziua, iar asta părea un soi de trădare din partea ei. Adevărul e că era uimitor că fusese afectată atât de profund de prezenţa unui alt bărbat. O experienţă atât de uimitoare ar trebui împărtăşită cu bărbatul cu care vrea să petreacă restul vieţii.

Din nou, Grig intervenea în zone deja stabile ale vieţii ei. Ştia

că pe Howard nu l-ar fi interesat o astfel de experienţă şi, până acum, ar fi fost de acord cu punctul lui de vedere, că o astfel de excursie e pierdere de timp, pe care l-ar fi putut petrece într-un mod mai plăcut. Pentru că nu leneviseră deloc, ci lăsaseră maşina şi merseseră pe jos, strecurându-se prin tufişuri ca să vadă lucrurile care o captivaseră.

Fără să vrea, se gândi că, dacă se va căsători cu Howard, zile ca acestea vor aparţine trecutului, în loc să aparţină viitorului, să se gândească nerăbdătoare la ce se va întâmpla. După câteva minute petrecute în natură, ajunsese deja la concluzia că vrea să se bucure de noua descoperire. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-a văzut încă. Ştia prea bine că şi aproape de casa ei, în Syndey, erau destul de multe lucruri interesante pe care ar fi trebuit să le vadă.

Ridicând privirea, descoperi că Grig o fixa întrebător. Nu-şi dăduse seama că gândurile ei sunt uşor de citit. Dar, din nefericire, se pare că domnul Grig Jacobesen are calitatea de a o citi ca pe o carte deschisă.

- Care sunt planurile pentru cină? întrebă ea, ca să se preocupe de lucruri mai puţin grave.

- Suntem invitaţi la un grătar la Spike şi Sheila, aşa că probabil e mai bine să ne ducem acasă să ne schimbăm.

Kate avu impresia că pusese un accent pe cuvântul „acasă”, dar refuză să discute despre această problemă, ci doar dădu din cap aprobator.

Pe drumul de întoarcere, se lăsă din nou tăcerea, dar o tăcere plăcută. Kate descoperea de această dată în tufişurile de la marginea drumului lucruri pe care nu le observase la venire.

Cumva, în timpul plimbării, Grig reuşise s-o facă atentă la tot din jurul ei.

Acasă, Kate făcu un duş şi se schimbă într-o rochie uşoară, cu spatele gol şi partea de jos în falduri. îşi ridică părul, prinzându-l într-un coc lejer. Culorile ei naturale şi stilul rochiei o făceau să arate ca o spaniolă.

Spre surprinderea ei, Grig purta pantaloni şi cămaşă, părând mult mai urban şi mai sofisticat.

- Cu ce ocazie? îl întrebă.

- Cu nici una. Am simţit nevoia să fiu civilizat, ca să fie o schimbare, murmură el, părând oarecum jenat.

- De ce nu te duci pe balcon? propuse ea, în timp ce mă duc să-mi caut aparatul de fotografiat. Trebuie să am o fotografie de-a ta arătând civilizat.

- N-aş exagera, dacă aş fi în locul tău, mârâi el. Dacă o faci, s-ar putea să mă dezbrac şi să merg în sarong.

- N-ai merge în sarong în vizită, nu-i aşa?

- De ce nu? M-au mai văzut îmbrăcat astfel. Dacă stau să mă gândesc, mai degrabă o să li se pară ciudat să mă vadă apărând îmbrăcat aşa, se încruntă el, trăgând de gulerul cămăşii.

- Ei bine, eu cred că arăţi foarte bine.

Kate ar fi vrut să-şi muşte limba, dar cuvintele ieşiseră deja. Zâmbetul ironic al lui Grig apăru imediat, iar ochii lui o priveau sclipind.

- Ai spus cumva că arăt bine? Acum îmi faci complimente? Ce am făcut să merit aşa ceva?

Tonul lui era amuzat, iar tânăra se străduia să nu râdă.

- Acum, dacă tot mi-ai atras atenţia, cred că arăţi mai degrabă

uman, decât bine.

- Doar pentru că arăţi de un milion de dolari, asta nu înseamnă că poţi scăpa cu o astfel de replică! Te-am avertizat despre obrăznicie, iar ceea ce tocmai ai spus se califică drept aşa ceva.

Făcu un pas spre ea, ameninţător, iar Kate se retrase, fără să ştie dacă era sau nu serios. Işi dădu seama că avea de gând să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit abia când o prinse de braţ şi o trase pe genunchi.

- Nu, Grig! strigă ea, pe jumătate râzând. O să-mi strici rochia!

- In acest caz, vrei s-o scoţi mai întâi? întrebă el, lovind-o uşor peste fund.

Tânăra se zbătu, nesigură de intenţiile lui.

- Eşti incorigibil, clătină ea din cap, reuşind să scape din strânsoarea nu prea puternică şi să se ridice în picioare.

- De data asta te-am lăsat să scapi, zâmbi el larg. Dar numai pentru că eşti îmbrăcată pentru o vizită. Oricum, Spike şi Sheila ar fi îngrijoraţi dacă ar vedea că nu poţi să te aşezi. Aşadar, ai grijă ce faci.

La naiba! exclamă Kate în gând. Niciodată nu-mi dau seama dacă este serios sau glumeşte. Işi îndreptă faldurile rochiei şi-şi rearanjă părul.

- Nu-ţi face probleme, arăţi în continuare minunat.

Kate îl urmări printre gene, dornică să descopere dacă o tachinează din nou, şi se sperie descoperind că era cât se poate de serios. O surprinsese urmărindu-l cu privirea şi-i întoarse spatele.

- Haide, am pierdut destul timp cu glumele, spuse el. E timpul să mergem.

Sheila şi Spike locuiau într-una din casele nou construite, cu protecţie suplimentară împotriva furtunilor, după ce în urmă cu câţiva ani oraşul fusese devastat de un ciclon. Şirul de case identice, diferind doar din punct de vedere al culorilor, era locuit în general de marinari.

Din câte se vedea, cei doi petreceau mult timp şi se străduiau destul de mult să-şi înfrumuseţeze casa, în special garajul, care fusese transformat într-un soi de grădină în aer liber, când era scoasă maşina. In plus, aceasta era înconjurată de copaci tropicali, care dădeau impresia unei adevărate grădini exotice. Mobila, potrivită pentru spaţii deschise, era aşezată în apropierea grătarului, deasupra cărora erau agăţate plante în ghivece. Lui Kate i se părea că e o fotografie a acelor paradisuri din insule şi avu intenţia să-i spună lui Grig că poate sarongul lui s-ar fi potrivit mai bine cu această ambianţă.

- Vrei o bere, Kate? o întrebă Spike, întinzându-i o cutie lui Grig şi făcându-le semn să se aşeze.

-Nu, deocamdată, mulţumesc. E cam devreme pentru mine. Aş dori o băutură răcoritoare, dacă aveţi.

-Se vede că tocmai a venit, o ironiză Grig. După vreo două săptămâni, o s-o vezi bând bere cu noi.

-Băuturile răcoritoare sunt în frigiderul din bucătărie, spuse Spike. Mă duc să-ţi aduc.

-Nici o problemă, mă duc eu, se ridică tânăra de pe scaun, urmând vocea care cânta încet şi care nu putea fi decât a Sheilei.

Când intră în bucătărie, îl auzi pe Grig spunându-i lui Spike:

- Presupun că vrea să stea la o mică bârfă împreună cu Sheila. Să vorbească despre Darwin şi despre Marină.

Zâmbi în sinea ei. De fapt, se gândise să-i lase pe bărbaţi să bârfească despre Darwin şi despre Marină, în timp ce face cu cunoştinţă cu gazda lor.

Sheila Jones era ocupată pregătind salate într-o bucătărie spaţioasă. O primi pe Kate cu un zâmbet larg şi deschis. Gazda ei era o femeie în jur de treizeci şi opt de ani, atractivă şi cu un aer de competenţă şi mulţumire. Purta o rochie uşoară de vară, fără bretele. Mişcările ei erau ale unei femei care ştie foarte bine ce face şi este mulţumită cu acest lucru.

- Cum îţi place la Darwin? întrebă ea, în timp ce tăia ceapă pentru salată.

- Am câteva probleme cu căldura, care mi se pare destul de greu de suportat, răspunse Kate, ridicând un cuţit de pe masă şi începând să taie lăptucile deja spălate.

- îţi ia o vreme să te obişnuieşti, ştiu foarte bine. Problema e că, după ce te-ai obişnuit, e destul de greu să te mai reobişnuieşti cu răceala din zonele de sud, răspunse Sheila, punând salata terminată în frigider şi scoţând o sticlă de limonadă. Să bem ceva. Spike nu se gândeşte niciodată să întrebe doamnele ce vor să bea.

E foarte obişnuit cu mine, care nu prea beau, aşa că nu-şi mai face probleme.

- Oh! M-a întrebat, dar nu aveam chef de bere, preciză Kate.

- Tipic. Bărbaţii de aici cred că toată lumea bea bere. Cu toate acestea, ar trebui să te simţi onorată că te-a întrebat. Cred că încearcă să te impresioneze, declară Sheila râzând.

Râsul ei era molipsitor, iar Kate începu să râdă la rândul ei.

Femeia îi întinse un pahar înalt de vin cu limonadă, la care adăugase cuburi de gheaţă. Se aşezară la masă, bând încet.

- Presupun că nu pot spune anumite lucruri, în aceste circumstanţe, începu Sheila ezitant.

- Ce să spui?

- Ei bine, nu-mi place să mă amestec, dar e atât de evident încât, dacă tot e s-o spună cineva, ar fi mai bine să vină de la cineva care nu-ţi vrea răul.

- Ce încerci să-mi spui?

- Oh, la naiba! Chiar am făcut-o de data asta! mormăi gazda ei.

- Te rog să-mi spui, izbucni Kate, urmărind ezitările ei.

- E vorba despre Grig. Lumea a început să vorbească despre voi.

- Dar sunt aici doar de două zile!

-Aici este suficient. Bârfa se răspândeşte foarte repede într-un oraş mic ca Darwin.

- Dar de ce? clătină nedumerită din cap Kate.

- De fapt, Grig este foarte cunoscut aici. E foarte căutat şi socializează foarte repede cu toţi cei care vin aici. Dar a anulat deja mai multe petreceri pentru că eşti aici şi a refuzat să te ia cu el, astfel încât fetele sunt destul de supărate, explică Sheila.

- Dar nu e vina mea. Nu ştiam.

- Eu ştiu acest lucru, dar ele nu.

- Bine, în acest caz ar fi bine să le spui că n-au de ce să se teamă din cauza mea. Sunt deja logodită.

- Da, am auzit, dădu din cap Sheila. Uite, Kate, dacă e ceva în

neregulă între tine şi Howard şi ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, o să te ascult. Cu toţii avem nevoie de un prieten într-un loc străin. Aşadar, dacă ai probleme...

- Dar ce probleme aş putea avea? întrebă Kate, nedumerită.

- Nu se ştie niciodată. Numai să-ţi aduci aminte de ce ţi-am spus.

Kate era surprinsă de cuvintele gazdei ei, dar hotărî că e probabil mai
bine să lase lucrurile aşa cum sunt. După întoarcerea lui Howard, totul va reveni la normal, iar bârfele despre ea şi Grig vor înceta. Amintindu-şi comentariile lui Spike despre căsătoriile în cadrul Marinei, hotărî s-o întrebe pe soţia lui ce însemnau acestea.

- Sheila, pot să-ţi pun o întrebare personală?

- Atâta vreme cât nu-mi ceri să ţi-l împrumut pe Spike, îmi poţi cere orice.

- Ei bine, într-un fel se referă la Spike.

- Diavolul bătrân! Mi-a spus că, din punctul lui de vedere, eşti o pasăre exotică atrăgătoare, dar nu mi-a mărturisit că a făcut o cucerire, râse Sheila, iar Kate înţelese că glumea.

- De fapt, este vorba de ceva ce mi-a spus ieri.

- Are obiceiul să spună câte ceva, apoi să lase lumea să se întrebe ce voia să spună.

- Mi-a spus că voi doi aveţi o căsătorie care a rezistat, iar impresia mea a fost că vrea să mă avertizeze în legătură cu ceva.

- Mda, este unul dintre subiectele lui preferate, mă tem, clătină femeia din cap cu seriozitate. Vezi, procentajul de divorţuri în Marină este destul de mare şi este nevoie de mult timp şi efort ca să rezişti.

- Oh! exclamă Kate uimită, întrebându-se de ce nu-i venise niciodată ideea că o căsătorie cu un marinar este diferită de una obişnuită.

- Marinarii şi soţiile lor au mai multe probleme decât restul căsătoriilor. In principal, este vorba despre timpul relativ puţin petrecut împreună.

Sheila bău din pahar, apoi continuă:

- E foarte greu pentru o tânără să suporte toate problemele unei familii proaspăt formate, când soţul ei este plecat doi ani din trei. E greu şi pentru copii. Uneori se nasc în timp ce taţii lor sunt plecaţi, iar când vin totuşi acasă, sunt nişte străini.

- Nu m-am gândit la toate acestea, murmură tânăra, gânditoare.

- Spike şi cu mine am trecut prin probleme destul de mari la început. Dar trebuie să admit că m-a avertizat de la început. Mi-a spus cât de greu va fi. Se pare că mulţi dintre marinari nu spun soţiilor lor acest lucru, iar bietele fete trec printr-un şoc destul de mare.

- Cum v-aţi descurcat?

- Ei bine, eu am fost hotărâtă de la început să fiu cât mai aproape de el, aşa că mă mutam în zonele în care staţiona vasul lui, ca să-l văd de câte ori era posibil. Se numeşte „a trăi în port”. In cele din urmă, mi-am dat seama că nu e cea mai bună soluţie pentru noi, aşa că m-am mutat în oraşul lui natal, ca să pot avea ajutorul familiei lui în creşterea copiilor.

- Asta înseamnă că nu l-ai văzut atât de des cum ai fi vrut?

- Da, cam asta era problema, iar uneori mă gândeam că, dacă

aş fi fost mai puternică, poate aş fi putut să mă mut mereu. Dar luasem deja decizia şi, pe termen lung, a fost cea mai bună soluţie.

- De ce a simţit Spike dorinţa să mă avertizeze? întrebă Kate, încă puţin confuză.

- E de părere că tinerele care vor să ia de soţ un marinar trebuie să ştie cu adevărat ce înseamnă asta. Să ştie despre lunile de singurătate şi încercările de a te descurca singură. Apoi, când soţul se întoarce, că trebuie să renunţe la strategiile pe care le puseseră la punct ca să se descurce singură. Să ştie cât e de greu să creşti copiii singură. Să te descurci singură cu orice problemă proprie.

- Dar care este locul dragostei în acest calcul? o întrerupse Kate.

- E cel mai important, desigur, dar este vorba despre un tip special de dragoste.

- Sheila, dar când iubeşti pe cineva, pur şi simplu îl iubeşti. Cum poţi vorbi despre „un tip special de dragoste”?

- Sinceră să fiu, nu pot să explic. Am văzut cupluri atât de îndrăgostite, încât nu-mi puteam imagina că se vor despărţi vreodată, dar au făcut-o în aceste condiţii. De-a lungul anilor, am ajuns la concluzia că este genul de dragoste în care îţi este în acelaşi timp cel mai bun prieten, iubitul tău, fratele tău... Nu ştiu. Ştiu doar că, atunci când Spike este departe, simt că jumătate din mine lipseşte şi nimeni altcineva nu poate suplini această jumătate.

- Dar cum îţi poţi da seama dacă ai o astfel de dragoste?

- Nu pot vorbi pentru altcineva, dar eu mi-am dat seama de

acest lucru pentru că-l iubeam şi-l uram în acelaşi timp. Dacă ne certam, îl uram, dar nu voiam să plece, iar când pleca îmi lipsea ceva până în clipa în care se întorcea. Doamne, despre ce subiect discutăm! exclamă femeia deodată. Ar trebui să ne simţim bine, nu să ne preocupăm de astfel de subiecte. Să mergem să bem ceva cu băieţii înainte ca Spike să pună grătarul.

Gazda se ridică, iar Kate o urmă.

Oricât ar fi încercat să nu se gândească la cuvintele Sheilei, tânăra le avea tot timpul în minte, îngrijorând-o. Nu m-am gândit niciodată astfel la
Howard, îşi spuse ea. De fapt, uneori nu mă gândeam deloc la el, apoi primeam o scrisoare şi îmi venea în minte câteva zile. Prostii, asta nu dovedeşte de fapt decât că voi putea să suport foarte bine perioadele în care va fi plecat. Da, dar dacă este adevărat, se contrazise singură, de ce te porţi astfel cu Grig?

- Te preocupă ceva? o întrebă acesta, în timp ce se îndreptau înapoi spre casă. Ai fost cam absentă.

- Cred că e din cauza oboselii, răspunse ea, simţindu-se vinovată că-l minte, dar incapabilă să recunoască de ce era neliniştită.

- Se pare că vom avea o furtună în seara asta, o smulse vocea lui Grig din gânduri în clipa în care maşina parcă în faţa blocului. Ar fi mai bine să-mi acopăr maşina, spuse el, întinzându-i cheile. Intră, te rog, eu voi mai întârzia puţin. Ah, uitasem: maşina lui Howard e în garajul de acolo. Ţi-a lăsat cheile, s-o foloseşti dacă ai nevoie cât timp e plecat.

Kate dădu din cap absentă, apoi luă cheile de la apartament şi urcă repede, nerăbdătoare să se ducă la culcare înainte de

întoarcerea lui. Avea multe lucruri la care să se gândească şi ştia că, dacă vrea cu adevărat, o poate face să-i spună despre ce e vorba, iar ea nu era pregătită pentru aşa ceva. Nu încă.

Capitolul 4

Dâre lungi şi zimţate de fulgere care brăzdau întunericul o transportară pe Kate dintr-un somn lipsit de vise, într-o realitate înspăimântătoare. Terorizată, sări din pat, aproape smulgând draperiile în încercarea de a le trage cât mai complet.

Tunetul o trimise înapoi în pat şi se ghemui în mijlocul lui, trăgând cearşaful peste cap într-o încercare disperată de a diminua zgomotele.

Dar nu reuşi. Nimic nu-i era de folos în astfel de momente. Tremurând incontrolabil, alergă spre baie. Trebuia să le găsească. Ştia foarte bine că le luase cu ea, era imposibil să nu le fi luat. Oh, doamne! Sper că nu le-am uitat, se impacientă ea.

Pastilele mele, repeta incotrolabil, pastilele mele! Oh, Doamne, sper să le găsesc. Sedativele erau singura ei scăpare în timpul furtunilor cu tunete şi fulgere. începu să scotocească prin poşetă.

Tremurul mâinilor o făcu să scape poşeta şi căzu în genunchi, căutând cu mişcări febrile prin obiectele de pe podea sticluţa preţioasă cu medicamente.

Fiecare nou tunet îi trimitea unde de şoc prin tot corpul, făcând-o să împrăştie şi mai rău obiectele de toaletă pe podea.

- Nu sunt aici, se văită cu voce tare. Ce-o să mă fac? Nu sunt aici!

In cele din urmă, copleşită de disperare, se ghemui într-un colţ, cu braţele încrucişate şi strângându-se singură în braţe, clătinându-se înainte şi înapoi, în culmea fricii.

- Doamne, femeie, nu-ţi dai seama cât e ceasul? răsună vocea

supărată a lui Grig. Ce naiba se întâmplă? întrebă el, trecându-şi mâna prin păr şi privind resturile împrăştiate pe podea.

Suspinele lui Kate ajunseră abia atunci la urechile lui, făcându-l să-şi recapete imediat luciditatea. Dintr-un pas, fu lângă ea, ridicând-o de pe podea şi cărând-o spre sufragerie.

Tânăra îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, agăţându-se de el de parcă viaţa i-ar fi depins de această mişcare şi afundându-şi faţa mai adânc în umărul lui cu fiecare tunet.

- Eşti îngrozită, murmură el blând, cu o şoaptă abia auzită. Nu trebuie să-ţi fie- e doar un tunet.

- Nu mă pot abţine, suspină Kate. Oh, doamne, începe din nou!

Se agăţă de el tremurând, cuprinsă de panică.

Grig se aşeză, trăgând-o în braţe şi legănând-o ca pe un copil speriat. Ii mângâie părul, murmurând cuvinte liniştitoate cu voce blândă.

- E în regulă, draga mea, e în regulă. Nu vei păţi nimic. Eşti cu mine. Hai, linişteşte-te.

Repeta cuvintele ca pe cântec de leagăn.

Incetul cu încetul, frica ei cedă, iar braţele tremurătoare îşi descleştară strânsoarea din jurul gâtului lui.

- Haide, iubito, mormăi el cu voce răguşită, amintindu-i de un urs mare şi bun, spune-i bătrânului Grig care e problema.

Vocea ei încă tremura şi trebui să şi-o dreagă înainte să poată spune ceva. Trecu o vreme înainte să poată spune ceva inteligibil.

- Când eram mică, m-am pierdut într-o furtună cu tunete, declară ea cu voce tremurătoare, aproape de copil, în timp ce descria groaza trăită. M-am rătăcit şi am fost foarte speriată... de

atunci, sunt îngrozită de furtuni.

- Bine, pot înţelege, spuse el cu voce puternică şi calmă, aducând-o cu siguranţa lui înapoi în prezent. Dar ce făceai în baie, pe jos?

Kate zâmbi timid. îi era ruşine să recunoască de faţă cu acest bărbat ce are nevoie pentru a depăşi o traumă care lui nu părea să i se pară dificil de trecut.

- încercam să-mi găsesc sedativele, mărturisi ea cu voce mică. Am câteva pentru astfel de momente dificile.

- Nu vei reuşi niciodată să depăşeşti această fază dacă ai nevoie de astfel de artificii, declară el cu severitate. Nu merge şi altceva?

Cuvintele i se opriră în gât, dar în cele din urmă spuse cu greutate:

- De obicei, nu mă simt chiar atât de rău dacă stă cineva cu mine. Tremurând în continuare, se eliberă încet din strânsoarea lui.

Desfăcând braţele care o ţinuseră, se ridică în picioare. Cu ochi mari de spaimă, încremeni la auzul unui alt tunet, care răsună în apropiere. Clătinându-se pe picioarele care refuzau s-o susţină, se întinse după un sprijin.

Grig o prinse înainte să cadă, trăgând-o cu fermitate în braţe, calmând-o cu prezenţa lui.

- Cred că furtuna asta va mai dura vreo două ore, micuţo, murmură el. Aşadar, ce mă fac cu tine?

Frica era reală, tangibilă, iar tânăra îl rugă, uitând de mândrie din cauza disperării:

- Nu mă părăsi! Te rog să nu mă părăseşti!

- Nu te voi părăsi, iubito; e în regulă, nu te părăsesc.

Vocea lui avea efectul unui balsam. El continuă să repete cuvintele liniştitoare, mângâind-o pe păr.

- Crezi că poţi dormi dacă stau cu tine până adormi? întrebă el, îngrijorat.

- Nu ştiu, şopti ea. N-am mai avut niciodată de a face cu o furtună atât de puternică.

Grig îi ridică bărbia, privind-o în ochi, apoi o conduse spre dormitor.

- Să vedem dacă poţi, propuse el.

Furtuna părea să se domolească, iar nervii încordaţi la maximum ai lui Kate începură să se relaxeze. Brusc, pentru prima oară de când fusese trezită de zgomotul infernal de afară, îşi dădu seama că nu purta decât cămaşa de noapte foarte frumoasă, dar şi foarte sumară, potrivită pentru nopţile fierbinţi. Grig purta de asemenea doar pantalonii de pijama, ceea ce spori jena ei. In schimb, el părea neafectat, şi o ajută să urce în pat. Apoi se aşeză lângă ea şi-i mângâie mâna.

- Te simţi bine? întrebă bărbatul, bătând-o încet pe braţ.

Ochii tinerei începură să se închidă.

- Da... mulţumesc, murmură ea.

Grig era aproape la uşă, mergând în vârful picioarelor. Brusc, un tunet puternic răsună de parcă ar fi fost în interiorul camerei, iar Kate tresări, deschizând ochii alarmată.

- Grig, te rog să nu mă laşi singură! se plânse ea.

Intr-o secundă, era lângă ea, strângând-o în braţe. Ii înconjură gâtul cu braţele, trăgându-l în pat lângă ea.

- Ţine-mă în braţe, îl rugă Kate. Te rog să mă ţii în braţe... îmi e atât de frică!

Cearşaful păru să dispară, topindu-se în clipa în care o strânse în braţele lui masive şi puternice, modelând-o după corpul lui şi mângâindu-i gâtul şi spatele. Cuvintele lui liniştitoare şi apropierea se combinară, îndepărtând din mintea ei furtuna. Se simţi învelită într-un val de calm, cum nu mai simţise niciodată. Vagul sentiment că n-ar trebui să fie în braţele lui dispăru ca prin minune. Nu găsea nimic greşit în apropierea lor şi oftă mulţumită.

Vocea blândă a lui Grig era ca o muzică în urechile ei torturate de vacarmul furtunii. îşi dorea să rămână aşa pentru vecie.

Mâinile ei, care fuseseră încleştate în jurul gâtului lui, se mişcară din proprie iniţiativă, mângâindu-i părul, iar corpul ei se lipi fără rezerve de al lui. Voia să se afunde în căldura şi siguranţa oferită de mângâierile şi apropierea acestui bărbat uimitor.

- Draga mea, îl auzi şoptind, n-o să las pe nimeni să-ţi facă rău. Nici un fir din părul tău minunat nu se va clinti.

Cuvintele nu aveau nici un sens, ci numai ritmul lor calmant.

- Nu te teme, sunt aici. îţi promit că totul va fi bine. Nu te voi părăsi, niciodată.

- Grig, îmi pare rău, gemu ea. N-ar trebui să mă port ca un copil. Dar mă bucur atât de mult că eşti aici.

Melodia murmurată încetă, iar el îşi opri mângâierea părului ei, ridicându-se într-un cot ca să-i studieze figura. Kate se simţi părăsită. Un sentiment copleşitor de pierdere făcu lacrimi nedorite să înceapă să-i curgă încet pe obraji. El le şterse încet cu un deget, cu o expresie oarecum amuzată, care spunea totul şi

nimic.

O dorinţă disperată să afle la ce se gândeşte o copleşi pe tânăra femeie, dar instinctul o opri să întrebe.

Bărbatul zâmbi spre ea, îndepărtându-i lacrimile cu degetele.

Tăcerea era foarte intensă, iar Kate nu se îndura s-o rupă, dar simţea că trebuie să spună ceva. Fără să se gândească prea mult, declară:

- Mulţumesc, Grig. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici.

Ochii lui îşi schimbară culoarea din albastru într-un cenuşiu oţelit, expresia de pe figura lui devenind din amuzament, furie. Inima tinerei se strânse. Ridică încet o mână să-i atingă faţa, dar el o îndepărtă cu violenţă.

- Uitasem, nu-i aşa? mârâi el cu sălbăticie. Crezi în continuare că sunt un fel de Casanova de ultim rang, nedemn să-ţi atingă corpul imaculat. Cu toate astea, sunt bun de ceva, nu?

- Oh, Grig, dar nu voiam să...

- Ce nu voiai? se răsti el, ridicându-se. Nu voiai să te ţin în braţe? A fost o prefăcătorie, nu-i aşa? Iar eu m-am lăsat păcălit.

- O prefăcătorie? exclamă Kate, uluită. N-a fost nici o prefăcătorie! Bărbatul o privi cu dispreţ.

- N-a fost? Nu este modalitatea în care te-ai gândit să te răzbuni pe mine pentru ce s-a întâmplat pe vas? Dumnezeu ştie, te-ai străduit destul să mă cucereşti seara trecută, dar atunci nu eram pe jumătate adormit. Ar trebui să încerci să te angajezi la televiziune- eşti o actriţă desăvârşită!

- Dar, Grig... încercă ea să-l întrerupă.

- Nu mai adăuga şi jignirea la ce ai făcut deja, o opri el. Ţi-ai

dovedit punctul de vedere. Nu e nevoie să te rogi. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Mâine trebuie să plec în patrulare şi am nevoie de somn, aşa că voi fi nevoit să te las să te bucuri de izbândă.

Aplecându-se spre ea atât de aproape, încât tânăra se retrase, speriată de mânia din ochii lui, adăugă, ţinându-i bărbia într-o strânsoare de oţel:

- Dacă n-aş fi un adevărat gentleman, ar trebui să-ţi dau o bătaie bună! Lacrimi amare începură să curgă pe obrajii lui Kate. Rămăsese mută,

incapabilă să mai explice. Nu ştia cum să arate că nici măcar o singură dată nu se gândise la răzbunare. Tocmai acum nu mai putea rosti nimic, când sufletul ei striga spre el s-o ţină din nou în braţe, în siguranţă faţă de furtuna care nu încetase.

Trei tunete puternice răsunară unul după altul, ca şi cum un gigant ar fi încercat să demoleze clădirea. Kate îl privi cu ochi mari pe Grig, încercând să-i transmită teroarea care o cuprinsese.

întorcându-se s-o mai privească la ieşire, bărbatul o analiză cu răceală.

- Ţi-am spus că ţi-ai dovedit deja punctul de vedere. Nu mai trebuie să mai joci acelaşi joc, mormăi el.

Kate se ghemui în mijlocul camerei, tremurând speriată, cu palmele lipite de urechi.

- Te rog, te rog să nu mă laşi singură, îl rugă ea. Te rog, Grig. Fac orice, numai nu mă lăsa singură!

Cu ochi mari, implorându-l din priviri, îl urmări apropiindu-se de pat. Cu răsuflarea tăiată, îl văzu prinzând-o de umeri şi întorcând-o spre lumina slabă a veiozei.

- Nu te-ai prefăcut- chiar eşti îngrozită, mumură el, apoi zâmbi larg. Acum eşti exact în poziţia în care te voiam. Chiar ai face orice?

- Da, da, orice, suspină ea. Dar te rog să nu mă laşi singură!

Privirea lui era provocatoare.

- Ce-ar fi ca, pentru început, să mă săruţi?

- Da, orice vrei. Numai nu mă lăsa singură, te rog!

Amuzat, el preciză:

- Spune: „Grig, te rog să mă săruţi!"

Kate îşi recuperă autocontrolul, astfel încât fu în stare să replice, cu voce tremurătoare:

- Cred că nu vei fi în stare să profiţi astfel de mine, nu-i aşa?

- Desigur, zâmbi el răutăcios.

- Eşti un... începu ea, dar un tunet îi întrerupse cuvintele, făcând-o să strige: oh, Doamne! Te rog să mă ţii în braţe, Grig, te rog!

Curajul de mai devreme dispăruse cu desăvârşire, iar mâinile ei mici se îndreptară spre pieptul lui, căutând un sprijin. Dar el le împinse la o parte cu brutalitate.

- Spune: „Te rog să mă săruţi, Grig!", o ironiză el. Nu sunt convins că nu te prefaci şi vreau să văd cât de mult vrei să stau aici cu tine.

- Nu mă prefac! De ce nu mă crezi?

Un alt fulger lumină încăperea, iar tunetul răsună aproape imediat.

- In acest caz...

Zdrobită şi înspăimântată, cu o voce subţire de copil care se roagă să fie iertat, îl ascultă.

- Te rog să mă săruţi, Grig.

El păru să ezite, nesigur acum că şi-a atins scopul.

Dar tunetul răsună din nou, iar ea se întinse spre el copleşită de groază, strigând:

- Te rog, te rog!

Grig se aplecă s-o sărute cu violenţă, dându-i impresia că-i administrează o pedeapsă. Până când, încălzită de apropierea lui şi eliberată de groaza iraţională, Kate se relaxă şi îi întinse buzele cu plăcere.

Sărutul lui deveni unul tandru, mâinile puternice începură să-i mângâie părul, iar buzele fierbinţi începură să traseze dâre de-a lungul bărbiei şi obrajilor ei, coborând încet spre gât.

Mâinile tinerei se ridicară spre gâtul lui, simţindu-i încordarea muşchilor în vreme ce buzele lui coborau mai jos, spre rotunjimile ferme ale sânilor, trimiţându-i fiori de-a lungul spatelui. Cu o mişcare sigură, cămaşa de noapte fu împinsă în jos, expunând-o privirilor fierbinţi, apoi degetelor lui cercetătoare. Il auzi gemând încet, în vreme ce buzele urmară acelaşi drum, gustând mai întâi cu delicateţe, apoi cu pasiune, dulceaţa pielii ei parfumate.

Zgomotele furtunii dispărură, ca şi orice alt motiv de teamă. Nu mai existau decât mâinile şi buzele lui, iar focul pe care i-l aprinsese în vene era nimicitor, consumând orice rezistenţă şi stârnind în ea o dorinţă pe care nici un alt bărbat n-ar fi putut-o şterge. încetă să mai gândească, permiţându-i corpului ei doar să reacţioneze la atingerea lui.

Buzele lui îl luară din nou în stăpânire gura, iar ea se lipi şi mai mult de corpul lui, încercând cu disperare să se elibereze de senzaţia înăbuşitoare de nevoie.

Cumva, fără să ştie nici ea în ce fel, cămaşa ei de noapte şi pijamaua lui Grig dispăruseră. Nu-şi dorea decât să se piardă în îmbrăţişare şi să devină o parte din el. El se retrase puţin, împingând-o cu blândeţe.

Ochii ei se deschiseră, descoperind că Grig o privea cu atenţie, cu o expresie pe care nu putea şi nu voia s-o descifreze. Ceva îi spunea să nu se întindă spre el, astfel cum dorea cu disperare, aşa că rămase nemişcată, în timp ce el o mângâia încet, pornind de la sâni, apoi în jos pe şolduri şi de-a lungul abdomenului.

Pielea tinerei devenise atât de sensibilă la atingere, încât avea impresia că o să ia foc. Se arcui, încercând să se apropie mai mult de degetele mângâietoare. Gemu încet, închizând ochii, apoi se întinse spre el, trăgându-l mai aproape, căutându-i buzele cu pasiune.

Grig se lipi de ea, mângâindu-i spatele în timp ce o săruta. îi cuprinse pulpele, trăgând-o mai aproape de el. Buzele lui se mişcară încet prin părul ei, iar Kate îl auzi murmurând:

- E atât de frumos. Să nu-l tai niciodată.

Apoi buzele lui îi traversară obrazul, respiraţia fierbinte trimiţându-i fiori prin corp, în timp ce degetele lui îi mângâiau şoldurile, atingând zone ale corpului ei care nu mai fuseseră atinse vreodată. Kate încremeni, iar degetele se opriră, murmurul lui răsunând aproape de ureche:

- Ce s-a întâmplat, iubito?

- Eu... niciodată, şopti ea, apoi îşi ascunse faţa la umărul lui.

- Ce anume n-ai făcut, draga mea? întrebă el.

Dar înainte de a primi răspunsul, realitatea îl copleşi, iar el se

retrase, ca şi cum ar fi fost electrocutat.

- Doamne! mrmăi el. De ce nu mi-ai spus?

- Ce să-ţi spun? se văită tânăra, întrebându-se ce greşise şi de ce reacţiona astfel.

- Câţi ani ai? întrebă el cu răceală.

- Douăzeci şi cinci, răspunse ea uimită, întinzându-se ezitant spre el.

Dar expresia de pe figura lui o opri. Se simţi abandonată şi trase de
cearşaf, în încercarea de a se acoperi.

- Douăzeci şi cinci de ani şi virgină? Mai eşti şi logodnica lui Howard Monroe! Cum ai reuşit această performanţă? Este evident că nu eşti total neexperimentată. Tocmai ai dovedit acest lucru, mârâi el, trăgându-şi pantalonii de pijama.

- N-am mai făcut aşa ceva, suspină Kate, întinzându-se să-i atingă pieptul, încercând să reconstruiască legătura care se stabilise între ei, apoi retrăgându-se rănită când el o împinse, supărat.

- Mie mi s-a părut că ştii foarte bine despre ce e vorba, clătină el din cap, privind-o urât.

- Nu ştiam ce fac, eu doar...

- Tu ce anume făceai? Jucai încă unul din jocurile tale? Planificat, desigur, să mă pună la locul meu, nu?

Tânăra începu să se enerveze.

Cum îndrăznea s-o trateze astfel? Fusese atât de copleşită de senzaţiile stârnite de atingerile lui, încât ar fi putut face orice cu ea, fără să facă nici cea mai mică încercare să-l oprească.

- Tu te-ai oprit, nu te-am oprit eu! izbucni ea, neştiind cum să explice influenţa pe care o avusese asupra ei.

- Ai dreptate, murmură el aproape pentru sine, dar până la urmă m-ai fi oprit, nu?

Expresia de pe figura lui se schimbase într-una de îndoială.

- Nu cred că te-aş fi oprit nici dacă aş fi vrut.

Replica ieşise înainte ca tânăra să se fi gândit.

- Ca să vezi! o ironiză el, sentimentele mele de gentleman au fost cele care au salvat virginitatea logodnicei lui Howard, nu-i aşa?

- Cel puţin el n-ar folosi o fată, aducând-o la limitele suportabilităţii, apoi s-o lase aşa, răspunse Kate, încercând să salveze ce-i mai rămăsese din mândrie.

- Să fii sigură de asta, draga mea. Nici măcar nu s-ar fi deranjat s-o facă să-l dorească, dacă asta ar însemna pierdere de timp, râse el.

- Ce vrei să spui? îl atacă tânăra cu o expresie sfidătoare.

- Nu-ţi rămâne decât să afli singură. Poate că data viitoare când va fi o furtună, va fi aici. Să vezi cum rezolvă el istericalele tale, aruncă Grig peste umăr, ieşind din cameră şi trântind uşa cu putere.

Kate rămase întinsă în pat goală, fără apărare, nedumerită, simţind că-şi doreşte ceva, pe cineva. Inima îi spunea că are nevoie de Grig. Simţea că o parte din ea plecase împreună cu el, fără să ştie nici ea prea bine de unde avea aceste sentimente.

Neatentă la furtuna care continua, cu mintea plină de atâtea gânduri şi sentimente contradictorii care făceau să nu mai conteze nimic altceva, se rostogoli pe burtă şi începu să plângă cu suspine până când adormi, singură şi nefericită.

Capitolul 5

Apartamentul arăta îngrozitor. Kate era sigură că şi ea arată la fel. Noaptea de nesomn şi confruntarea emoţională pe care o avusese cu Grig o epuizaseră complet. Nu voia decât să plece acasă. La naiba cu Grig şi cu Darwin... la naiba şi cu Howard. Era prea mult, prea multe lucruri la care să se gândească şi să-şi păstreze mintea sănătoasă.

Trebuie să plec de aici, îşi spuse ea. Acest apartament are prea multe amintiri ale nebuniei care m-a cuprins în ultimele două zile. Am douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să-mi revin şi să mă pregătesc să-l înfrunt pe acel bărbat, dacă vreau să rămân aici până la întoarcerea lui Howard.

Poate că ar fi bine să mă duc să-i fac o vizită Sheilei Jones, se gândi Kate. Este o femeie cu picioarele pe pământ şi poate mă va readuce la realitate. Ştiu că o poate face. Dar este o prietenă a lui Grig, deci nu voi putea să stăm de vorbă despre el. Cu toate acestea, pot să-i vorbesc despre Howard.

Aruncând o privire în jur şi hotărând că, deoarece Grig fusese cel care făcuse dezordinea aceasta îngrozitoare înainte de plecare, ar trebui să fie tot el cel care va face curăţenie, la întoarcere, luă cheile de la maşina lui Howard de pe masa din bucătărie şi ieşi.

Conduse până la cea mai apropiată benzinărie ca să facă plinul, apoi cumpără o hartă a oraşului, ca să se poată descurca. Descoperi repede strada pe care se afla casa Sheilei şi se îndreptă spre ea.

Ajunse fără probleme pe strada cu pricina şi opri maşina în faţa intrării. Coborî şi bătu la uşă.

- Kate! exclamă Sheila cu încântare, când deschise uşa. Tocmai mă gândeam la tine. Intră, te rog.

Tânăra o urmă în casă şi se aşeză pe canapea, respirând uşurată.

- Sper că nu erai ocupată, spuse ea, privind materialele înşirate pe masă.

- Nu tocmai. Sunt încântată că ai venit. Rochia asta nu vrea să se lase croită, clătină gazda din cap, iar acum am o scuză s-o abandonez.

Sheila se aşeză pe fotoliu din faţa lui Kate, privind-o cu atenţie.

- Nu arăţi prea bine. E de vină căldura?

- Nu neapărat. Am avut o noapte mai grea. Nu-mi plac furtunile cu tunete şi fulgere, răspunse tânăra.

- îmi e teamă că va trebui să te obişnuieşti. în acest anotimp, sunt destul de frecvente. E începutul sezonului umed.

- Sunt la fel de serioase ca furtuna din noaptea trecută?

-Probabil că nu. Spike a spus că a fost una destul de neplăcută. Eu nici măcar n-am auzit.

- Ce norocoasă eşti!

Kate aprinse o ţigară, iar mâna îi tremură când puse chibritul în scrumieră.

- Eşti într-o stare destul de proastă, comentă Sheila, observând degetele tremurătoare. De ce nu-mi spui care este problema, dacă nu e o chestiune prea intimă?

Tânăra ezită o clipă, apoi întreaga confuzie care o copleşise ieşi la iveală, în faţa privirii înţelegătoare a femeii.

- Nu ştiu ce să fac! se plânse ea. Am impresia că ar fi cel mai bine pentru mine să iau primul avion spre casă.

- Nu prea cred că asta îţi doreşti cu adevărat, nu-i aşa? Nu vei rezolva nimic în acest fel, observă Sheila.

- Presupun că nu. Dar ce pot face? Trebuie să-l văd pe Howard, să-mi dau seama ce simt cu adevărat. Şi trebuie să mă îndepărtez de Grig. Mă supără. Părem să ne certăm tot timpul, şi nu cred că asta este ce-mi doresc în privinţa lui.

- Dar ce anume vrei să faci cu el?

- Aş vrea să ştiu. Majoritatea timpului, aş vrea să-l omor.

- Intrebarea era ce vrei să faci cu el în restul timpului, nu când vrei să-l omori.

Kate se îmbujoră toată.

- Poate că acesta nu e un răspuns pentru tine, râse gazda ei, dar sunt sigură că mie îmi spune destule.

- E insuportabil, arogant, prefăcut şi...

- Nu vorbeşti despre acelaşi Grig Jacobsen pe care îl cunosc, chicoti Sheila. Vorbeşti despre cu totul altă persoană.

- Nu l-ai văzut decât când e un gentleman perfect. Nu l-ai văzut cum l-am văzut eu.

- Asta e clar. Poate că problema e că sunteţi două caractere puternice, şi fiecare vrea să-şi impună punctul de vedere.

- Am încercat să mă adaptez la planurile lui şi nici atunci nu pare să fac ceea ce trebuie, clătină din cap Kate, frustrată.

- De ce nu recunoşti în primul rând faţă de tine însăţi, declară Sheila cu o voce sigură, că eşti îndrăgostită de el.

- Nu sunt! strigă tânăra pe un ton defensiv. Cum ar putea cineva să iubească o persoană atât de nesuferită ca el? Mai mult

decât atât, sunt îndrăgostită de Howard. Pe Grig nici măcar nu-l cunosc.

- Te-a afectat destul de mult, pentru un necunoscut. Oricum, este considerat o adevărată pradă. Se află pe lista tuturor domnişoarelor din Darwin şi chiar unele femei căsătorite îi fac ochi dulci.

- Oh! ridică tânăra ochii spre tavan.

Inima i se opri în piept.

- Da, chiar aşa! zâmbi Sheila. E foarte pretenţios cu partenerele lui, dar dacă îi place o femeie, îi oferă tot ce are mai bun. Ca să fiu sinceră, nu alege decât ce e mai bun.

Ochii lui Kate luciră de mânie.

- E tipic pentru el, un bărbat care crede că e un dar de la Dumnezeu pentru sexul frumos.

Gazda ei râse, amuzată.

- Sunt destul de multe femei care sunt de acord cu aceste cuvinte.

- Cum pot face asta? se revoltă Kate, înfuriindu-se mai ales la amintirea întâmplărilor din noaptea trecută. Nu e deloc special. E doar un locotenent în Marină, la fel ca Howard, care a urcat încet în rang.

- Nu crezi că această declaraţie ţine de snobism? o întrebă Sheila.

- Nu voiam să sune astfel, fu de acord tânăra. Dar mă enervează atât de tare, încât jumătate din timp nici nu ştiu prea bine ce spun.

Femeia o privi lung.

- Din punctul meu de vedere, trebuie să-ţi dai seama ce sentimente ai pentru Grig. După ce vei afla acest lucru, ce simţi pentru Howard va fi clar.

Kate ezită.

- Ştiu ce simt pentru Grig, spuse ea încet. îl urăsc.

Râsul prietenei ei o făcu să se îmbujoreze şi să zâmbească încurcată, sigură că aceasta ghicise ce simte cu adevărat.

- Pentru moment, cred că e mai bine să uităm de bărbaţi, declară Sheila, după ce-şi controlase în cele din urmă râsul. Poate că ai nevoie de ceva timp departe de ambii.

- Cred că e cea mai bună idee, respiră uşurată tânăra.

Gazda ei se ridică din fotoliu şi adună bucăţile de croială de pe masă.

- Acum, dacă eşti aici, poate mă vei ajuta cu rochia. De exemplu, cum crezi c-ar fi mai bine să fie închisă la gât?

In câteva minute, se cufundaseră într-o discuţie aprinsă despre modă. Timpul trecu repede, iar Kate uită de problemele ei.

Tânăra se întoarse acasă simţindu-se, dacă nu complet sigură de sentimentele ei, cel puţin uşurată că putuse să stea de vorbă despre acest subiect cu o persoană atât de înţelegătoare ca Sheila. Se simţea atât de bine, încât la vederea dezordinii din apartament se mobiliză să adune resturile şi să facă puţină curăţenie.

Fu în stare să uite problemele emoţionale, concentrându-se pe munca fizică.

Pe la ora şase, apartamentul strălucea de curăţenie. Ferestrele erau imaculate, mobila strălucea şi perdelele erau proaspăt spălate. Intreaga casă dădea impresia clară a „atingerii

feminine”.

Singura cameră în care nu se aventurase era cea a lui Grig. Ceva o împiedica să-i invadeze domeniul. Dar starea de spirit din ce în ce mai bună îi adusese înapoi o parte din încăpăţânarea şi hotărârea caracteristice, iar când termină restul apartamentului, i se păru păcat să nu fie totul curat.

Cu inima în gât, adună ustensilele şi produsele de curăţat şi se opri în faţa uşii dormitorului mic. Hotărârea aproape o părăsise. La naiba, clătină ea din cap, nu vreau decât să fac puţină curăţenie. El nu e aici, iar camera lui nu-mi poate face nici un rău.

Deschise uşa cu încredere şi intră. Camera mirosea a aftershave, iar amintirea mirosului lui o invadă, făcându-i picioarele să se înmoaie. Imaginea ochilor lui albaştri îi apăru în faţa ochilor şi fu nevoită să se sprijine de tocul uşii, ca să nu cadă. Se strădui să-şi revină şi, spunându-şi să nu se poarte prosteşte, intră şi începu lucrul.

într-un echilibru precar pe un scaun, tocmai înlocuia perdelele proaspăt spălate, când auzi uşa de la apartament deschizându-se şi inima i se opri. Apoi uşa de la cameră se dădu la perete cu putere, iar ea se clătină pe scaun, aproape pierzându-şi echilibrul.

- Ce naiba! mârâi Grig supărat, fixând-o cu privirea. Cine ţi-a dat voie să-ţi vâri nasul în lucrurile mele?

Din doi paşi fu lângă ea, luând-o de pe scaun şi dând-o jos, fără ceremonie. Privirea lui era mânioasă şi cenuşie, amintind de o mare agitată de furtună.

Kate se înfioră. Mâinile lui nu fuseseră foarte blânde, iar urma degetelor de oţel îi rămăsese imprimată în pielea taliei. Oare de ce se gândea prosteşte că nu arată tocmai bine? se întrebă ea,

nedumerită că i se părea cel mai important lucru pe moment. Purta pantaloni scurţi şi o cămaşă, şifonate din cauza lucrului, iar părul îi era prins cu o eşarfă. Probabil că arăta îngrozitor. Era un adevărat mister de ce o îngrijora atât de tare că Grig o surprinsese arătând astfel, dar îşi dorea din toată inima să scape de privirea lui scrutătoare şi să se facă frumoasă.

In defensivă, îşi strecură o şuviţă rebelă de păr sub eşarfă, concentrându-se pe cuvintele lui, şi nu pe privirea atentă.

-Te-am întrebat de ce te-ai furişat în camera mea? se răsti el.

-Nu m-am furişat, aşa cum crezi tu, răspunse Kate, aproape incapabilă să-şi ascundă tremurul din voce, ci făceam curăţenie.

-Inţeleg... mârâi el.

Din tonul lui, era clar că nu credea nici un cuvânt din ce spunea. Tânăra simţi că-şi pierde răbdarea.

- De ce m-ar interesa lucrurile tale? se răsti şi ea cu răceală. Nu sunt interesată de absolut nimic din ce te priveşte!

-Desigur, replică el cu sarcasm. Dar ai găsit o scuză perfectă şi o ocazie să găseşti ce căutai. Din nefericire, am venit mai devreme. Nici o problemă, poţi să termini cu treaba de detectiv mâine, cât timp sunt plecat. Astfel, nu vei fi prinsă din nou.

In vocea lui se simţea în continuare o urmă de încordare. Kate nu-şi dădea prea bine seama dacă era tot sarcasm, sau era vorba despre amuzament. Dar orice ar fi fost, nu avea de gând să accepte un astfel de tratament de la domnul „Mare şi Tare” Jacobsen.

- La naiba cu tine! strigă ea. Pe viitor, n-ai decât să-ţi faci singur curăţenie în cameră!

Trecu pe lângă el, furioasă şi nedumerită- furioasă din cauza insinuărilor lui şi uimită datorită reacţiei ei la acestea. Mai avusese de-a face cu astfel de reacţii la pacienţii pe care-i trata, dar fusese întotdeauna capabilă să se descurce cu ei. De ce acest bărbat, cu doar un singur cuvânt, reuşeşte să-i distrugă întregul autocontrol?

El o prinse de braţ şi o trase spre el.

-Nu vrei să ştii de ce m-am întors azi?

-Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie şi, dacă nu te deranjează, am ceva de terminat, reuşi ea să spună cu o voce care spera că suna îngheţată.

Spre dezamăgirea ei, Grig zâmbi doar ironic, iar ea se smulse din strânsoare, ieşind şi trântind cu putere uşa. Spera din toată inima că i-o trântise în nas.

In bucătărie, verifică în ce stare se află mâncarea pe care tocmai o terminase de preparat şi adună hainele uscate. In interior fierbea de furie, dar se străduia să păstreze un exterior calm. Dar era calmul furiei- furie cauzată în primul rând de incapacitatea ei de a-şi controla emoţiile.

Il urăsc, îşi spuse ea. Totul era bine, înainte de întoarcerea lui. Pusesem totul la cale în minte, chiar o făcusem. Sau încă mai ştiu ce vreau, nu-i aşa? Nu, nu mai ştiu... la naiba cu el. Oh, Doamne! De ce prezenţa lui mă face să nu mai ştiu pe ce lume sunt? Dacă ar mai fi rămas departe încă o zi, ştiu că mi-aş fi dat foarte bine seama ce simt şi aş fi putut să controlez acest sentiment ciudat. Of, inimă, de ce nu încetezi să baţi nebuneşte? Refuz să las un tiran îngrozitor ca acest Grig Jacobsen să mă tulbure şi să-mi dea viaţa peste cap.

Dar simpla lui prezenţă în apartament o făcea să se simtă emoţionată, ca şi cum un fluture uriaş şi-ar fi scuturat aripile în scobitura stomacului ei, făcând-o să se simtă ameţită, mai vie ca niciodată şi mereu incredibil de sensibilă la orice din jurul ei. Simţea că, dacă o va atinge în această clipă, o să se spargă în mii de bucăţi. Creierul ei ura inima prea slabă, care avea o astfel de reacţie la apropierea lui.

Kate îşi dădu seama de prezenţa lui în spatele ei fără să se întoarcă. Putea să-i simtă ochii cercetători, iar firele de păr de pe gât i se ridicară, ca şi cum ar fi fost atinsă de un curent electric. Se întoarse încet cu faţa spre el.

Bărbatul o privea cu un zâmbet ironic.

- Foarte domestic, sosi comentariul lui cu voce îngheţată. Dar va trebui să termini cu altă ocazie. Avem la dispoziţie jumătate de oră să ne pregătim- ieşim în oraş.

Ochii tinerei se măriră, iar inima îi bătu mai tare în piept.

- Nu vreau să merg nicăieri, declară ea cu calm, bucuroasă că vocea nu-i trăda tensiunea.

Cum îndrăznea să-i dea ordine?

- Nu vreau să ne certăm, vreau doar să fii îmbrăcată şi să te faci frumoasă în jumătate de oră. Mergem mai întâi la o expoziţie de artă, apoi la cină. Nu te obosi, o întrerupse el văzând-o că vrea să protesteze. Numai fă ce-ţi spun.

- Nu vreau! Am planuri pentru această seară. Nu trebuia să fii acasă, aşa că mi-am făcut planuri şi singură.

Era hotărâtă să nu-i lase plăcerea să afle că planificase doar o seară liniştită în faţa televizorului.

- Renunţă la ele, în acest caz, ridică el din umeri. E important.

- Nu pot, şi nu vreau. N-ai cum să mă obligi, răspunse ea cu încăpăţânarea unui copil, dar simţind că hotărârea ei se clatină.

- Oh! Pentru numele lui Dumnezeu! murmură el dezgustat. Vrei, te rog, să vii cu mine?

Vocea lui era cea a unui adult care i se adresează unui copil obraznic.

- Vezi, te-am rugat frumos! Dar dacă nu vrei să vii, adăugă el ridicând din umeri, cred că vei fi nevoită să treci singură de o altă furtună... îţi promit că-ţi va face plăcere. Poate chiar vei întâlni oameni interesanţi.

- Bine, bine... fu ea de acord în cele din urmă.

- Acum nu mai ai foarte mult timp la dispoziţie, după toată această discuţie, aşa că e cazul să te grăbeşti, ordonă el.

Cât poate să fie de arogant!

Dar ochii tinerei străluciră când se privi în oglindă, încântată în cele din urmă că se întorsese şi, chiar dacă nu era prea prietenos, totuşi stătea de vorbă cu ea. Vorbea! Din punctul ei de vedere, avea cea mai seducătoare voce pe care o auzise vreodată. Incercând din răsputeri să nu se mai gândească la el, intră sub duş.

Cântând încet, tocmai îşi dădea cu loţiunea favorită de corp, când Grig bătu la uşa de la baie.

- Mai repede, te rog! Am şi eu nevoie de duş!

Părea încă destul de supărat, iar un gând poznaş o făcu pe Kate să-l provoace:

- O să mai dureze puţin, răspunse ea cu dulceaţă. Trebuie să-mi usuc părul.

Işi acoperi gura cu palma ca să-şi ascundă chicotitul amuzat,

în timp ce asculta cu atenţie la uşă înjurăturile lui înfundate.

Acoperindu-se cu un prosop, hotărî că, dacă tot vrea să-l facă să aştepte, ar fi mai bine să nu piardă timpul degeaba şi începu să se machieze.

Uşa dinspre camera ei se deschise brusc, iar Grig apăru în faţa ei, ca un uriaş ameninţător. Işi dădu seama că-l păcălise de la prima privire.

- Mincinoasă mică! se răsti el. Ar trebui să fii bătută la fund pentru păcăleala ta, dar o să mă mulţumesc să te dau afară ca să pot să-mi fac duşul. O să mă descurc mai târziu cu tine, încheie bărbatul cu o ameninţare.

Mâna lui se întinse s-o prindă şi s-o scoată din baie, dar ceasul i se agăţă de marginea prosopului, iar Kate încremeni când se pomeni goală în faţa lui.

Ochii lui, cenuşii din cauza mâniei şi a dorinţei, urmăriră linia corpului ei, întârziind pe sâni. Analiza lui era deliberată, mulţumit de reacţia pe care o provoca asupra ei.

Kate avea impresia că mâinile lui i se plimbă pe corp, atât de intensă era privirea lui, ca şi efectul asupra simţurilor ei răvăşite. Simţea că ochii lui o ardeau. Nu putea să se mişte. Respira greu, iar picioarele refuzau s-o asculte.

încet, fără să-şi desprindă nici măcar o secundă privirea de corpul ei, Grig desfăcu prosopul agăţat de cureaua ceasului şi o acoperi cu el, întârziind cu degetele pe sânii ei, în timp ce răsucea colţurile prosopului. Murmură încet câteva cuvinte care păreau să fie „mai târziu”, înainte s-o împingă încet din cameră, mângâindu-i încet spatele.

Mâinile tremurătoare şi inima care bătea să-i spargă pieptul o

făcură să se îmbrace cu greu. Dar în cele din urmă reuşi să se aranjeze satisfăcător, cu excepţia fermoarului de la rochia elegantă, pe care dăduse salariul pe o săptămână. O păstrase pentru Howard, dar ceva o îndemnase s-o poarte în această seară. Ştia că decolteul adânc îi punea în valoare silueta, iar partea de jos a rochiei se mula ademenitor pe şolduri. Dar degetele ei aproape amorţite reuşiseră să blocheze fermoarul, care prinsese o parte de material. Nu reuşea în nici un fel să-l desprindă.

Era într-un impas: nu reuşea să ridice fermoarul, dar nici să dea jos rochia. Frustrată şi iritată, aproape la limita lacrimilor, se întoarse şi se răsuci, dar fără nici un rezultat.

Grig bătu la uşă, dar intră imediat, fără să aştepte.

- Nu eşti gata? Sau te joci din nou cu nervii mei?

Kate încremeni. De ce trebuia s-o găsească astfel? într-o zi, totul o să meargă bine în preajma lui, îşi promise ea. într-o zi, o să vadă că sunt în stare să am grijă de mine!

- Stai nemişcată. O să mă ocup eu de asta, ordonă el.

Mâinile lui erau blânde în timp ce scoase cu grijă materialul blocat şi eliberă fermoarul. Kate se bucură de atingerea mângâietoare, urându-se pentru slăbiciunea ei. Bărbatul ridică fermoarul şi netezi cu grijă materialul. După ce termină, depuse un sărut uşor pe ceafa ei expusă, trimiţând fiori de-a lungul spatelui ei şi făcându-i inima să i se oprească în piept.

- Gata, am rezolvat, anunţă el, întorcând-o cu faţa. O să fie bine. Să mergem.

Tonul lui calm şi expresia liniştită de pe figura ei o iritară din nou. Cum putea s-o facă să-şi piardă capul într-un asemenea hal?

Acest bărbat nu simţea nimic pentru ea, dar reacţiona la atingerea buzelor lui ca o adolescentă îndrăgostită pentru prima oară. Femeile mature nu se îndrăgostesc de bărbaţii care nu simt nimic pentru ele. Oricum, nu dacă au ceva raţiune, se certă tânăra singură. Tot ce vrea acest misogin e o cucerire rapidă, ca să adauge o altă crestătură pe răbojul cuceririlor, clătină ea din cap enervată, în timp ce-l urma spre maşină. Dar o voce mică îi şoptea că se oprise singur în noaptea furtunii. Nu vrusese să-l oprească, ştia că nu asta îşi dorea. Chiar în această clipă, se simţea oarecum vinovată pentru că undeva în inima ei îşi dorea să n-o fi făcut.

Un lucru este sigur, hotărî ea, îndepărtând vocea aceea sâcâitoare şi recăpătându-şi calmul. Sheila se înşelase. Nu sunt îndrăgostită de el şi nici nu voi fi vreodată. Poate că este bărbatul perfect pentru vreo femeie, dar acea femeie nu sunt eu.

Nu înţelegea însă de ce fluturii din stomacul ei refuzau să doarmă, ci se treziră la viaţă în clipa în care mâna lui îi atinse genunchiul, dorind să schimbe viteza.

Maşina opri în faţa unei clădiri moderne din cărămidă, aflată în centrul oraşului. Deasupra intrării era desenată emblema unei companii aeriene foarte cunoscute. Oamenii intrau în grupuri mici dar numeroase şi, oricât era de curioasă, Kate refuză să întrebe unde se duceau.

Grig îi prinse umărul ca s-o conducă, dar ea se retrase, încă supărată din cauza felului în care se purtase cu ea şi nesigură de cum va reacţiona la furtuna de emoţii declanşată de apropierea lui.

Ridică privirea spre el, incoştientă de lucirea de încântare din

ochii ei. Era atât de atrăgător, de mascul, de sigur pe el. Chiar şi îmbrăcat într-un costum uşor de vară, avea atitudinea unui bărbat care ştie că este plăcut de femei. Inima tinerei se strânse, ştiind foarte bine că era de acord. Dintr-un motiv neclar, era copleşită de faptul că, deşi nu avusese de ales, era totuşi femeia cu care era în această seară.

Se opriră la intrare ca să facă loc unui alt cuplu să intre, iar Grig se aplecă să-i şoptească la ureche:

- O să-i cucereşti pe toţi, draga mea. Eşti strălucitoare!

Ridică privirea spre el, văzându-l că urmăreşte încântarea de pe figura
ei.

- Nu mi te împotrivi, continuă el pe acelaşi ton. Nu acum... poţi s-o laşi pe mai târziu.

îi prinse din nou mâna deasupra cotului, iar atingerea lui făcu ochii ei să pară şi mai strălucitori. Kate nu mai protestă de data asta, păşind încet, de parcă ar fi plutit deasupra covorului.

O voce stridentă o aduse înapoi pe pământ:

- Kate! Kate Rhodes! Nu mi-ai spus că vii la Darwin!

Capul tinerei se întoarse spre silueta înaltă a Nolei Stephens, care se îndrepta spre ea prin mulţime.

- Bună, Nola. Nu ştiam că vii şi tu, ţi-aş fi spus. De când eşti aici?

- Oh, am reuşit să-i fac pe cei de la birou să mă trimită pentru câteva zile. Aveam oricum de rezolvat nişte probleme la sol, aşa că nu puteam zbura. Cel puţin am timp să mă bucur un pic de acest loc. De câte ori am ajuns aici cu avionul, n-am avut destul timp pentru a vizita oraşul.

Kate se întoarse spre Grig, ca să facă prezentările, dar el dispăruse în mulţime. Nola era o însoţitoare de zbor pe care ea şi Howard o cunoşteau de la Sydney şi, chiar dacă nu era tocmai o prietenă, era mai mult decât o simplă cunoştinţă.

- Ce te aduce aici în această seară? o întrebă Nola cu vocea ei răguşită, care se potrivea de minune cu starea ei permanentă de agitaţie.

Inainte să poată răspunde la această întrebare, Grig li se alătură, ţinând două pahare de vin:

- Grig, dragule! exclamă femeia. Sunt sigură că nu sunteţi împreună, nu? Unde e Howard?

- Bună, Nola, răspunse Grig, oarecum nemulţumit. Nu ştiam că vă cunoaşteţi.

- Ne-am întâlnit în Sydney şi avem prieteni comuni, răspunse Kate în locul ei.

- Chiar mă gândeam la tine ceva mai devreme, spuse Nola, întorcându-se spre prietena ei şi ignorându-l pe Grig. Pentru că mi-ai dat numărul de telefon al lui Howard, am încercat să dau de el de fiecare dată când am trecut pe aici, dar se pare că n-am avut niciodată ocazia. Am încercat să dau şi astăzi de el, dar se pare că e plecat. Păcat.

Bărbatul de lângă ele tuşi brusc, iar când Kate privi spre el, tocmai scotea batista din buzunar.

- Imi pare rău, doamnelor, se scuză el. Băutura a intrat pe unde nu trebuia.

- Grig e foarte drăguţ şi-mi arată locurile, în timp ce Howard se află într-o patrulare, îi explică tânăra Nolei, aruncând o privire ironică spre gazda ei.

- Ce noroc pe tine, răspunse femeia, fluturându-şi genele lungi în direcţia lui Grig. Poate că, după întoarcerea lui Howard, o să-mi arate şi mie locurile.

- Nola, draga mea, am impresia că voi fi destul de ocupat pentru o vreme, replică bărbatul.

Spre surprinderea ei, Kate văzu că îşi încleştase maxilarul.

- Chiar aşa, dragul meu Grig? întrebă Nola cu ochi mari.

El o privi cu răceală şi continuă cu o voce de gheaţă:

- Da, Nola, aşa este. Şi, draga mea, aş aprecia dacă ţi-ai aduce aminte ce ţi-am spus data trecută când ne-am întâlnit.

Tânăra simţea tensiunea dintre cei doi, dar nu înţelegea despre ce este vorba. Reacţia Nolei la cuvintele lui o făcea să suspecteze că erau de fapt o ameninţare sau un avertisment, dar nu-şi dădea seama ce anume putea fi. Ei bine, îşi spuse ea, nu este treaba mea.

- Să-ţi aduc ceva de băut, Nola, declară Grig netulburat, iar tensiunea scăzu odată cu plecarea lui.

Nola îl urmări cu privirea.

- E un ticălos arogant, nu-i aşa? ridică ea din umeri. Cum îl suporţi?

- Oh, nu prea îl iau în serios, răspunse Kate, evitând privirea femeii din faţa ei.

- Să-ţi spun ceva, Kate, zâmbi Nola, vorbind pe un ton conspirativ. Mâine seară dau o petrecere în casa unor prieteni. De ce n-ai veni cu mine? Asta dacă n-ai alte planuri, desigur, adăugă ea cu subînţeles. Sau, mai bine spus, dacă reuşeşti să scapi de sub supravegherea măreţului Grig Jacobsen.

- Nola, de fapt Grig îi face un serviciu lui Howard, având grijă

de mine câtă vreme el e plecat în patrulare. Nu trebuie să fac nimic din ce-mi spune, răspunse Kate, uimită de tonul prietenei ei. Dacă pot, voi veni. De fapt, mi-ar face mare plăcere. Pot să te anunţ mâine dacă e posibil să vin?

- Nu-ţi face probleme din acest motiv. Doar vino, dacă poţi. Uite, o să-ţi dau adresa.

Femeia scoase din poşetă un carneţel şi scrise repede o adresă.

Rupse pagina şi i-o întinse tinerei.

-Poftim, ne vedem mai târziu.

Nola dispăru cu o mişcare rapidă, lăsând în urmă un val de parfum.

Grig se întoarse cu un alt pahar de vin.

-A plecat deja? întrebă el încântat.

Kate simţi că era bucuros să vadă că Nola plecase şi ajunse la concluzia că e mai bine să nu-i spună nimic despre invitaţia făcută de aceasta. Poate că mâine seară nu va fi aici, deci nu va trebui să-i spun, se gândi ea, surprinsă că nu voia să-i spună. Intr-un fel, simţea că nu va fi de acord.

-Să ne uităm la picturi, propuse el, prinzând-o de cot şi conducând-o prin mulţime spre locul în care erau dispuse operele de artă.

Picturile erau aranjate cu mult gust de-a lungul unui perete al încăperii, unele aşezate pe suporturi speciale. Toate impresionau prin intensitate. Una dintre ele atrase atenţia tinerei- era un peisaj marin intens, care emana vitalitate şi energie. Marea aproape se revărsa peste rama tabloului, iar pescăruşii păreau atât de reali, încât aveai impresia că le vei auzi ţipătul.

- Grig! exclamă ea încântată. E Fanny Bay, aşa cum se vede de la balconul apartamentului. Oh, e minunată! Oare e de vânzare? Crezi că mi-o permit?

- De ce nu te uiţi mai întâi la restul? spuse el amuzat. Poate că-ţi va plăcea mai mult alta.

- Sunt de vânzare?

- Da, sunt. E o expoziţie privată pe care compania aeriană a fost de acord s-o găzduiască pentru că managerul este bun prieten cu artistul şi pentru că un procent din vânzări va fi depus într-un fond pentru persoanele defavorizate.

- Sunt minunate, atât de vii şi de puternice. Artistul are probabil o personalitate puternică, dacă picturile lui arată astfel.

- Dacă aş fi spus eu asta, râse el, m-ai fi crezut un misogin.

Plimbându-se printre picturi, Kate se pierdu în lumea artistului, copleşită de un sentiment ciudat că-l cunoaşte deja. Nu că îl cunoaşte ca persoană, ci într-un mod mai profund, pe care nu-l putea explica. Părea să fie capabil prin opera lui să înţeleagă în profunzime subiectele pe care le trata.

Pictase în general peisaje marine, dar printre ele se aflau şi câteva desene ale unor păsări, foarte asemănătoare cu cele pe care le văzuse împreună cu Grig la Humpty Doo.

Aproape de ieşire, se găsea o pictură mică, dar care îi tăie respiraţia. Era un desen al unui cuplu de brolgas care dansa. Desenul emana o senzualitate aparte, aproape tandră, iar Kate se apropie mai mult, încercând să descifreze semnătura artistului. în colţul fiecărui picturi se găsea un set de iniţiale care nu putea fi decât G. J. Nesigură că e vorba despre aceeaşi persoană care a pictat toate tablourile, studie din nou perechea de păsări. Simţea

că artistul descoperise o parte din sufletul lui în aceste picturi. Celelalte erau puternice, hotărâte, virile, în timp ce pictura păsărilor scotea în evidenţă o parte mai blândă, aproape vulnerabilă a sufletului lui, ca o parte opusă a unei monede. Acest bărbat trebuie să fie foarte complex, îşi spuse ea, şi cred că e un iubit minunat. Se îmbujoră, uimită că o preocupa atât de mult un străin la care se gândea în aceşti termeni, deşi nu-l cunoscuse niciodată.

Dar, dacă picturile lui au un astfel de efect asupra privitorilor, înseamnă că e foarte talentat. Respiră uşurată, încântată că reuşise să-şi raţionalizeze sentimentele.

Căută din priviri prin mulţime silueta lui Grig, care o lăsase să se uite singură la picturi. Poate că artistul este aici, iar el îl cunoaşte, îşi spuse ea. Trebuie neapărat să cunosc un bărbat care este în stare să picteze astfel.

Il descoperi cufundat într-o discuţie cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse vreodată şi se strădui să-şi facă loc printre reprezentanţii presei, adunaţi în preajmă, hotărâtă să-i ceară ajutorul să achiziţioneze pictura cu păsările. Când se mişcă mai aproape, încă ezitând dacă să-l deranjeze sau nu, auzi cuvintele străinului:

- Grig, când o să renunţi la Marină şi să pictezi tot timpul? Ştii foarte bine că poţi s-o faci şi să câştigi mult mai bine.

- Poate că o voi face, într-o zi. E o pasiune care îmi face plăcere, dar încă nu ştiu dacă o pot face tot timpul.

- Eşti nebun, clătină bărbatul din cap. Uite ce preţuri au picturile tale! Tipul acela de la galeria din Sydney spune că poate

vinde câte îi dai, chiar a vorbit despre un contract pentru un număr de picturi pentru o firmă cunoscută de decoraţiuni interioare. N-ai rămâne niciodată fără bani, ba chiar cred că te vei îmbogăţi.

Kate nu putea să creadă. Grig era artistul! Acum îşi dădea foarte bine seama de ce simţise în faţa picturilor că-l cunoaşte pe acest bărbat, dar nu şi-l putea imagina exprimând sentimente atât de puternice, cum reieşeau din tabloul cu cei doi brolgas. Era foarte clar că exista o parte din Grig Jacobsen care rămânea bine ascunsă.

El o surprinse prinvindu-l şi se scuză, apropiindu-se de ea.

- Mai vrei să bei ceva?

- Grig, picturile astea sunt ale tale, declară ea uimită.

- Mda, mormăi el, e pasiunea mea.

- Dar sunt minunate! Ai putea fi un artist de marcă, dacă ai dori.

- Poate voi fi, la un moment dat. Pe moment, rămâne o pasiune şi o modalitate de relaxare. Haide să vorbim cu oamenii, apoi vom merge la masă.

Tânăra reţinu comentariile pe care voia să le facă în legătură cu picturile lui, dându-şi seama că nu voia să stea de vorbă despre acest subiect, spunându-i doar că vrea să cumpere pictura cu cele două păsări. El se îndreptă spre bărbatul cu care stătuse de vorbă şi-i spuse câteva cuvinte, apoi se întoarse s-o anunţe că s-a rezolvat. Imediat, bărbatul aşează lângă pictură o etichetă pe care scria „vândut”.

- O să-l primeşti peste două zile, explică Grig. Expoziţia

durează până în weekend.

- Dar trebuie să dau acum banii, nu-i aşa? întrebă ea.

- Ţi-am spus deja că e aranjat, replică el oarecum enervat, iar Kate nu mai spuse nimic, hotărâtă să vorbească despre subiectul acesta când va fi mai uşor de abordat.

Plecară destul de repede de la expoziţie, iar Grig o conduse la un restaurant cu specific marin, aproape de locul în care avusese loc expoziţia. Era destul de aproape să meargă pe jos, iar el o ţinu de mână în vreme ce păşeau încet pe străzile pustii ale oraşului.

Mintea tinerei era plină- de picturi, de sentimente pe care nu ştia cum să le analizeze şi nici nu voia. Nu acum, cel puţin. Mâna lui care îi cuprinsese degetele era caldă, iar pielea ei reacţiona la atingere. încercă să se prefacă neafectată, ştiind că pentru el nu însemna nimic. Mai ales că părea mulţumit de acest semn minim de afecţiune. Se gândi că, împreună cu admirarea tabloului care era de acum al ei, această plimbare va fi una dintre amintirile ei cele mai preţioase, pe care o va păstra în inimă. Poate că, într-o zi, o să-i povestească despre această aventură propriei fiice. Nu se sperie să-şi dea seama că planifica un viitor fără acest bărbat. Ştiuse tot timpul că e imposibil să aibă vreun viitor împreună, aşa că singurul lucru posibil e să acumuleze cât mai multe amintiri plăcute.

Era ciudat de liniştitor să fi ajuns la această concluzie, ca un soi de paradox. Cu toate acestea, viaţa merge înainte, iar Kate nu şi-o putea imagina fără o familie, iar pentru asta trebuie să se mulţumească şi cu a doua soluţie. Zâmbi uşor. A doua soluţie! Sheila avusese dreptate, era îndrăgostită de el. Poate că încă mai

simţea ceva pentru Howard. Cea mai bună soluţie să-l uite va fi să se căsătorească. Dar în această seară îşi va accepta sentimentele şi se va bucura de prezenţa singurului bărbat din lume pe care-l iubea din toată inima. Howard sau oricare alt bărbat care îi va lua locul va trebui să fie mulţumit cu ce mai rămâne, pentru că întotdeauna o mare parte din inima ei va aparţine lui Grig.

Ce prostie! se certă singură, conştientă de gândurile acestea. Nu-l iubeşti! E de vină căldura şi fascinaţia exotismului. Trezeşte-te, fetiţo, ai făcut febră tropicală şi delirezi! Îşi smulse mâna din strânsoarea lui, care era capabilă să-i transforme mintea într-o lume de visare, departe de viaţa adevărată.

Nu trebuie să-l mai las să mă mai atingă, hotărî ea. Tot ce simt pentru el este pur fizic, iar dragostea este mai mult decât atât. Dragostea seamănă mai mult cu ce împărtăşesc împreună cu Howard. Ceva mai mult. Ce am avea eu şi Grig dacă ar muri dorinţa fizică? se întrebă ea. Nimic. Nici măcar nu-mi place. Iar el nu mă poate suporta, cea mai mare parte din timp.

Sosirea la restaurantul numit Rock Oyster întrerupse şirul gândurilor ei şi, spre amuzamentul ei secret, era mulţumită să lase deoparte gândurile şi să se concentreze pe lucruri de zi cu zi. Grig o conduse la masă şi se scuză pentru câteva minute, în timp ce traversă strada să cumpere o sticlă de vin. Nu o deranja absenţa lui, ci rămase tăcută, urmărind cuplurile de la mesele vecine. Localul era destul de aglomerat şi probabil că făcuse rezervare, pentru că mulţi clienţi sosiţi fură refuzaţi.

Grig se întoarse şi dădu sticla de vin chelnerului, apoi i se alătură la masa din colţ pentru două persoane din colţ. Era într-o

zonă mai întunecată, oarecum separată de restul meselor mai mari, iar lumânările creau o atmosferă romantică.

Vorbiră puţin în timpul aperitivului compus din stridii, iar Grig părea mulţumit să nu încerce s-o forţeze să converseze, ci doar să se relaxeze şi să mănânce. La un moment dat, degetele lui îi atinseră mâna în timp ce turna vin în pahar, iar Kate ridică privirea descoperind că o privea cu atenţie. îşi retrase mâna, dar el nu făcu nici un comentariu.

Meniul era foarte variat, iar tânăra acceptă propunerea lui să încerce specialitatea casei, alcătuită dintr-un platou cu toate varietăţile de peşte şi fructe de mare.

După ce terminară de mâncat, Kate hotărî că e timpul să încerce să stea de vorbă. Străduindu-se să găsească un subiect destul de neutru sau de inofensiv, îl întrebă despre pictură:

- N-am văzut nici un fel de material pentru pictură în apartament. Nu le ţii acolo?

- Le păstrez pe vapor. Acolo îmi găsesc cel mai des subiectele, aşadar acolo pictez.

- Dar păsările?

- Uneori iau un caiet de schiţe şi încep să pictez ceva acolo, dar întotdeauna termin pe vapor.

- Dar nu e greu să pictezi la bord? continuă ea să întrebe, străduindu-se să menţină conversaţia pe linia de plutire.

Dintr-un motiv sau altul, el nu dorea să vorbească.

- Nu pictez decât când am ancorat undeva, explică bărbatul, apoi adăugă, ca şi cum ar fi simţit nevoia să dea şi explicaţii suplimentare: ador marea. De aceea m-am înrolat în Marină. De aceea o pictez.

Nu mi-am pierdut niciodată dragostea pentru ea.

Se opri brusc, luând o înghiţitură de vin. Era ca şi cum se gândeşte că a dezvăluit o parte prea mare din sufletul lui, îşi spuse ea. Pare să fi spus cuvintele cu greutate, ca şi cum i-ar fi fost smulse cu cleştele.

- Dacă tot vorbim despre Marină, spuse Kate, am uitat să te întreb: de ce te-ai întors atât de repede?

Figura lui se întunecă, iar ochii îi străluciră periculos.

- Probleme, mârâi el.

- Imi pare rău.

Nu se putea gândi la nimic potrivit se spus, iar expresia lui o făcea să se teamă de o izbucnire de furie.

- Ar fi mai bine să plecăm, declară el. Mâine trebuie să lucrez.

Făcu un semn spre chelner, cerând nota, apoi o conduse afară din restaurant, aproape împingând-o. Acum ce-am mai făcut? se întrebă Kate. Păream să ne înţelegem destul de bine. E imposibil; iar eu îmi imaginam că sunt îndrăgostită de el. Ce glumă bună!

Merseră spre maşină în tăcere, evitând cu grijă orice contact fizic. Grig nici măcar n-o ajută să urce, dar îi deschise portiera. Pe drumul spre casă, tăcerea părea aproape tangibilă. Un singur cuvânt ar fi de-ajuns să declanşeze o explozie, îşi spuse tânăra. Dar tot nu ştia care era motivul.

Când ajunseră acasă, era deja enervată, iar mintea ei se învârtea în jurul problemei nou ivite. Nu voi fi tratată astfel, îşi spuse ea, nici de el, nici de oricare alt bărbat. Howard nu m-ar trata astfel, de ce ar face-o Grig? Ar putea cel puţin să-mi spună unde am greşit.

Işi aruncă poşeta pe un scaun şi se întoarse iritată spre el. Cu mâinile în şolduri, îl înfruntă:

- N-am mai întâlnit pe cineva imposibil ca tine! exclamă ea. Acum te porţi aproape ca un om, iar în secunda următoare te închizi ca o stridie, iar eu nu ştiu ce am făcut. Dacă am spus ce nu trebuie, ai putea cel puţin să-mi spui despre ce e vorba.

El o privi cu răceală.

- N-ai spus nimic greşit, clătină el din cap. Ar fi mai bine să uiţi şi să te duci la culcare.

- La naiba cu tine! se răsti ea, fără să ştie ce să spună.

Dacă nu era vina ei, atunci din ce cauză se retrăsese şi devenise tăcut?

- Bine, nu va mai trebui să mă salvezi din furtuni imaginare mâine seară, adăugă ea cu ironie. O să mă duc la o petrecere dată de Nola.

Brusc, bărbatul se apropiase de ea, privind-o de sus.

- Ce ai spus? întrebă el cu o voce dură.

- Mă duc la petrecerea Nolei, repetă ea, încântată că-l smulsese din tăcerea de nesuportat, chiar dacă părea să se fi enervat.

- Nu şi dacă te pot opri, declară el cu răceală.

- Nu mă poţi opri! Dacă vreau să mă duc, mă duc!

Se întoarse cu spatele, dar bărbatul o prinse de mână şi o întoarse spre el, ridicându-i bărbia s-o privească în ochi. Privirea lui oţelită o străpunse, iar atingerea se îmblânzi, devenind aproape o mângâiere.

- Nu ţi-ar plăcea la petrecerea Nolei. Crede-mă pe cuvânt, nu

vreau să te duci.

Kate simţi din nou fluturii din stomac agitându-se şi vru să se apropie mai mult de el. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine să-şi împiedice picioarele să tremure şi să-şi păstreze vocea fermă.

- Lasă-mă să plec, îi ceru ea. N-ai nici un drept să-mi spui ce să fac. Fac ce vreau, iar tu nu mă vei opri.

- Chiar aşa? o ironiză el.

- Da, îl sfidă ea cu hotărâre.

Mâna lui îi părăsi bărbia, cuprinzând-o cu braţele şi ridicând-o, în timp ce se îndreptă spre cel mai apropiat scaun cu ea în braţe.

- Te-am avertizat să nu fii obraznică. Mă referam în acelaşi timp la sfidări, iar acum tocmai mi-am adus aminte că ţi-am rămas dator cu ceva. E timpul să rectific asta, declară el, lovind-o peste fund, ca pe un copil.

Kate dădu din picioare, muşcându-şi buzele. Nu voi ţipa, îşi spuse ea cu hotărâre. Nu mă poate face să ţip. Când o să-mi dea drumul, o să-l omor! Bătaia era mai degrabă umilitoare decât dureroasă, dar o afecta mult mai mult decât crezuse posibil.

Când o eliberă în cele din urmă, aproape îşi pierduse minţile de furie şi se repezi spre el cu unghiile, ca o pisică. Grig îi prinse cu uşurinţă degetele, trăgând-o înapoi în poală.

- Pisică! râse el. Ştiu un fel foarte bun să tratez o femeie care se poartă astfel.

Buzele lui îi luară în stăpânire gura, sărutând-o violent şi cu pasiune, aproape rănind-o.

Kate se luptă cu el în tăcere, trăgându-l de cămaşă, zgâriindu-i pieptul, lăsând dâre lungi pe pielea bronzată. Dar nimic nu părea să-l oprească. Deveni din ce în ce mai pasionat, forţând-o să i se

predea. Buzele o trădară, întinzându-se spre el, iar degetele începură să mângâie dârele roşii de pe pieptul lui.

Gemând în extaz, tânăra se apropie mai mult de el, întinzându-şi palmele pe pieptul puternic, să poată mângâia o parte cât mai mare din pielea bronzată. Sărutările lui se îmblânziră, iar gura lui coborî încet spre gât, apoi înapoi spre obraji, atingându-i gropiţa din colţul buzelor.

Intregul ei corp fu cuprins de căldură, radiind în toate părţile, buzele ei căutând flămânde gura lui. Strânsoarea lui puternică se relaxă, iar mâinile cercetătoare îi străbătură corpul, atingându-i sânii prin materialul subţire al rochiei. Nerăbdător, căută fermoarul rochiei, trăgându-l în jos, expunându-i pielea fierbinte atingerilor şi mângâierilor lui.

Buzele lui străbătură linia corpului ei, oprindu-se pentru o clipă, depunând apoi câte o sărutare pe pleoapele ei închise, în timp ce mâinile lui îi scoteau agrafele din păr.

-Scutură-ţi capul, comandă el cu voce răguşită.

Când o făcu, părul ei căzu în cascadă asupra lor, ca o perdea de mătase care îi cuprinse.

Faţa şi mâinile lui erau afundate în părul ei, bucurându-se de bogăţia lui mătăsoasă. Mângâind-o febril, gemu adânc:

-Te vreau.

Apoi buzele lui luară din nou în stăpânire gura ei rănită, iar degetele cercetătoare urcară spre sâni.

Capitolul 6

Capul o durea îngrozitor, în timp ce se aşeză în faţa oglinzii, cu ochii închişi. Medicamentele pe care le luase în urmă cu o oră întârziau să-şi facă efectul. îşi masă încet tâmplele, sperând că va mai elibera din tensiune. De ce n-ar fi tensionată? Oricine ar fi, după acel fiasco din seara trecută.

Da, era cel mai potrivit cuvânt, fără îndoială. Tâmplele îi zvâcniră mai tare şi încercă să-şi alunge imaginile neplăcute din faţa ochilor. Imagini care o făceau să-i fie ruşine. Să-i fie ruşine, dar să se simtă şi dornică în acelaşi timp.

Oh, cum am putut să mă las dusă într-un asemenea hal? gemu ea. Nu e decât vina mea şi, dacă e să fiu sinceră, poate că e mai bine aşa. Imediat îşi aduse aminte tot ce se întâmplase seara trecută.

- Te vreau, gemuse Grig cu voce răguşită.

O ridicase în braţe, strângând-o cu putere şi presându-i buzele învineţite de sărutări de gâtul lui.

Se simţise fericită, uşoară, în siguranţă, dorită şi iubită. Toate emoţiile acestea pozitive i se învârteau în minte, ca un caleidoscop. Ce o împinsese să-l tachineze tocmai atunci? Nu va şti niciodată.

Dar cuvintele îi ieşiseră de pe buze, printre hohote de râs:

- Acum pot să mă duc la petrecerea Nolei?

Reacţia lui o şocase, arătându-i o parte din el despre care nu avea nici cea mai mică idee că există. Il văzuse nervos, arogant, tăcut... iar uneori chiar tandru, dar niciodată într-o stare de mânie furtunoasă, ca acum.

Aproape o aruncase pe podea. Se împleticise, sprijinindu-se de uşa dormitorului, privindu-l cu ochi mari prin perdeaua de păr lung şi

negru, ca o cortină care ascundea goliciunea şi durerea ei.

Cu mâinile în şolduri, o urmărise cu o privire atât de intensă şi de dispreţuitoare, de parcă i-ar fi făcut rău. Kate simţise ura izvorând din ochii lui, lovind-o fizic, ca un pumn. Era atâta dezgust în privirea lui, încât se temea că, dacă va face o mişcare, o s-o omoare.

- Actriţa ironică, mormăise el. E încă unul din rolurile tale?

Ea clătinase din cap, mută, în timp ce inima ei striga: „Nu, nu!"

- Mulţumesc Domnului că s-a întâmplat acum. Cred că te-aş fi omorât dacă s-ar fi întâmplat mai târziu.

Cuvintele lui nu însemnau nimic, doar ura din priviri o atinsese.

- Ce-am făcut? suspinase ea, disperată.

- Nu-mi spune că nu ştii! Ştii foarte bine ce ai făcut. Presupun că la fel îl tachinezi şi pe Howard, ca să obţii ce doreşti. Cât de departe mergi până când îl opreşti?

Cuvintele lui o răneau ca nişte cuţite.

- Nu voiam să fac nimic, se plânsese ea, cu capul sprijinit de uşa dormitorului şi cu umerii scuturaţi de suspine. Nu voiam să te tachinez.

Abia reuşea să vorbească, copleşită de intensitatea momentului.

El se întinsese spre ea, prinzând în pumn o şuviţă groasă de păr. Kate gemuse de durere când trăsese cu putere, ridicând-o în picioare. Bărbatul avea dinţii încleştaţi, iar pulsul bătea vizibil la baza gâtului lui.

Tânăra se ghemuise, departe de acest munte de furie.

- îmi pare rău, nu mă răni, îl implorase ea. îmi pare rău dacă am

făcut ceva care te-a enervat.

Grig ridicase privirea spre ea, cercetându-i faţa cu ochii lui albaştri şi reci. Privirea se îmblânzise şi pe buzele lui apăruse chiar urma unui zâmbet.

- Doamne, ce prostie! murmurase el ca pentru sine, cu o voce surprinzător de blândă, mângâindu-i obrazul. Chiar nu ştii ce se întâmplă, nu-i aşa? Biata pisicuţă naivă.

Degetele lui se îndreptaseră spre părul ei, trăgând-o cu blândeţe spre el şi sprijinându-i capul pe pieptul masiv.

- îmi pare rău. Nu sunt obişnuit să am de-a face cu fete ca tine. Ştiu că nu e o consolare, dar într-o zi vei afla care este problema. Dar cine ştie, poate că nu vei înţelege niciodată.

Vorbise foarte încet, iar tânăra se străduise să înţeleagă, cu toată împotrivirea creierului amorţit.

- Nu mă urî, ci încearcă să uiţi că s-a întâmplat aşa ceva, continuase el, depunându-i o sărutare uşoară pe frunte. Du-te la culcare, pisicuţă. Nu, nu spune nimic, fă doar ce-ţi cer. Dacă vrei să te duci mâine la Nola, n-ai decât. Eu voi fi aici, dacă ai nevoie de mine.

Se răsucise pe călcâie şi o lăsase singură. Kate se împleticise spre camera ei şi se aruncase pe pat, copleşită.

Cu un efort, reveni în prezent. Ştia că acum va trebui să se ducă la petrecere, chiar dacă nu ştia prea bine ce vrea. Trebuia să-i arate că nu e o şcolăriţă care are nevoie tot timpul de un însoţitor. Va trebui să zâmbească, să pretindă că seara trecută nu existase- Dumnezeu ştie cum va reuşi s-o facă. N-o s-o uite toată viaţa; într-un fel, nu voia s-o facă.

Mai luă două aspirine din sticluţa de pe masă, apoi întinse pe pat rochia pe care o alesese pentru această seară. Ultima soluţie să-şi revină era un duş rece.

Taxiul o lăsă în faţa casei a cărei adresă o primise de la Grig. Clădirea era luminată şi muzica răsuna cu putere din interior.

Rămase o clipă în faţa casei, temându-se puţin să intre singură. Verifică repede ţinuta pe care o purta: rochie strâmtă, verde smarald, lungă până la jumătatea pulpei. Poate că era o ţinută prea pretenţioasă pentru Darwin. Părul îl ridicase într-un coc lejer, din cauza căldurii. Dar nu e foarte sofisticată, îşi spuse în cele din urmă. Purta sandale cu tocuri înalte, de aceeaşi culoare. Orice alt tip de sandale ar fi stricat efectul. Mama ei spunea mereu că e mai bine să fii prea bine îmbrăcat, decât mai prost decât ceilalţi.

Indreptându-şi umerii şi respirând adânc, intră în grădină.

Urmă sunetele care veneau dinspre piscină, unde aproape douăzeci de persoane dansau sau stăteau de vorbă. Câţiva înotau. Spre uşurarea ei, descoperi că majoritatea femeilor era îmbrăcate asemănător cu ea, deşi poate puţin mai lejer. Aşadar, înainte să fie observată, se ascunse în spatele unui copac şi îşi scoase colierul şi cerceii, care îi transformau ţinuta într-una prea pretenţioasă. După ce le puse în poşetă, îşi îndepărtă şi clamele care îi ţineau părul, permiţându-i să cadă liber pe umeri. Işi scutură capul şi apoi îşi aranjă buclele de pe frunte. Apoi, mulţumită că arăta potrivit pentru o astfel de petrecere, făcu un pas înainte, căutând-o pe gazda ei.

Kate o descoperi pe Nola de partea cealaltă a piscinei şi-i făcu un semn cu mâna. Nola se îndepărtă de grupul din care făcea parte şi se îndreptă spre ea.

Tânăra îşi urmări prietena îndreptându-se spre ea şi-i admiră

deschis ţinuta. Gazda, întotdeauna elegantă, arăta foarte atrăgătoare într-o fustă albă, lungă până la podea, mărginită de o dantelă roşie. în sus purta un sutien de la un costum de baie, perfect asortat cu fusta, şi care demonstra că Nola nu trebuia decât să renunţe la fustă, pentru a se bucura de o baie. Fusta largă se lipea seducător de picioarele lungi, unduindu-se în ritmul mersului, iar combinaţia făcută între fusta albă, bronzul pielii şi părul de un blond deschis, atrăgea privi admirative.

- Ai reuşit să ajungi, Kate. Minunat! exclamă femeia, conducând-o spre un grup de invitaţi. Dragii mei, declară ea, v-o prezint pe Kate Rhodes, o prietenă din Sydney. Kate, ei sunt prietenii mei!

Nola striga aproape, încercând să depăşească zgomotul provocat de amestecul muzicii cu vocile umane, iritând-o. Kate îşi aduse aminte că Nola avea obiceiul să ţipe după câteva pahare de băutură şi, privind în jur, îşi dădu seama că toţi invitaţii păreau să fi băut de ceva vreme. Din câte se părea, nu semăna cu petrecerile la care obişnuia să se ducă. Dar orice ar fi, trebuie să rămână, îşi spuse ea cu hotărâre. Nu avea de gând să se ducă acum acasă, să-l audă pe Grig comentând: „Ţi-am spus eu!”.

Se îndreptă spre barul improvizat la marginea piscinei, luându-şi un pahar de vin. Privind mulţimea din jur, bău încet, întrebându-se cum va petrece timpul înainte să se poată scuza şi să plece fără s-o jignească pe Nola. Oricum, nu voia să ajungă atât de repede acasă, încât să-l facă pe Grig să râdă de ea.

Urmări cum se formau şi se destrămau grupurile. Fiecare dintre acestea se forma în jurul unei fete strălucitoare, îmbrăcate ademenitor. îi aduceau aminte de flori înconjurate de roiuri de

albine, iar bărbaţii treceau de la una la alta ca nişte albine în căutare de miere, părând incapabili să decidă care este mai dulce. Kate observă că erau destul de puţine femei la petrecere, dar îşi aminti că aflase deja că în această zonă există mult mai mulţi bărbaţi decât femei, procentul fiind de zece la unu. Probabil că este cel mai potrivit loc pentru fetele singure, îşi spuse ea. Acum îşi dădu seama de ce Nola dorise să stea o vreme în oraş.

La câteva minute după sosire, Kate se trezi înconjurată de bărbaţi şi începu să se simtă bine, chiar dacă nu era genul care flirtează. Dar fără să-i pese dacă trimite sau nu semnale greşite, se lansă în acest joc, dornică să-şi dovedească- şi într-un fel ciudat, să-i dovedească lui Grig- că era capabilă să se descurce într-o astfel de situaţie.

Un bărbat care părea foarte tânăr, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi o cămaşă cu flori, îşi făcu loc printre bărbaţii care o înconjurau.

- Fiţi atenţi, spuse el, adresându-se tuturor celor din jur, această doamnă- după cum puteţi vedea, este o doamnă- e o veche prietenă dea mea. Dacă nu vă deranjează, o voi monopoliza pentru o vreme.

Replica lui îi făcu pe ceilalţi să murmure nemulţumiţi. Dar el continuă:

- Haide, băieţi, lăsaţi-i timp să respire. Nu ne-am văzut de secole. Nu puteţi să nu-mi acordaţi jumătate de oră cu ea. O să aveţi destul timp după aceea.

- Dar nu te-am mai văzut niciodată în viaţă! exclamă Kate, după ce rămase singură cu el.

- Nu, desigur, râse el. Dar nu mă poţi învinovăţi că mă străduiesc să-i depăşesc pe ceilalţi, când femeile frumoase ca tine sunt atât de rare pe aici.

Tânăra se îmbujoră, iar el o conduse din faţa barului într-o zonă mai întunecată, din apropierea unui tufiş încărcat de flori din care rupse un boboc, aşezându-l în părul ei bogat, în spatele urechii stângi.

- Sper că e urechea cea bună, murmură el. Nu-mi pot aminti niciodată care este obiceiul în cazul femeilor care sunt deja ocupate.

- Credeam că e un obicei polinezian, replică ea, făcând câţiva paşi spre lumină şi relativă siguranţă. Oricum, sunt deja ocupată, aşa cum spuneai ceva mai devreme.

- Cine este norocosul? întrebă însoţitorul ei, privind în jur să se asigure că nu e atacat de un prieten gelos.

- Nu cred că-l cunoşti. Şi nu te mai uita în jur, nu e aici, râse Kate.

- Mulţumesc cerului! Dar o să mă crezi un zăpăcit, dacă fac astfel de acrobaţii ca să stau de vorbă cu tine şi nici măcar nu mă prezint. Sunt Peter McCann, la dispoziţia ta, declară el părând uşurat.

- încântată, Peter McCann, răspunse ea, simţindu-se mai în siguranţă după ce reuşise să ajungă la bar. Eu sunt Kate, Kate Rhodes.

- Sunt foarte încântat să te cunosc, Kate Rhodes, făcu bărbatul o plecăciune, accentuând cuvântul „foarte”.

Kate îşi bău vinul încet, întrebându-se de ce avea un sentiment de teamă în legătură cu acest tânăr, care părea fermecător. Putea să accepte invenţia lui şi povestea spusă restului bărbaţilor. Dar nu ştia nici ea de ce simţea un soi de ameninţare ascunsă în purtarea lui aparent degajată.

- E o încântare să cunosc o nouă locatară pe ringul din Darwin, chiar dacă este ocupată, spuse el. Dar nu prea cred că va mai fi aşa multă vreme, dacă rămâi o vreme pe acest ring. Nici una dintre ele n-o face.

- Da? întrebă Kate, sperând să afle la un moment dat despre ce vorbea, fără să ofere prea multe informaţii despre ea.

- Cred că eşti nouă în acest joc, dădu el din cap. Toate fetele ştiu că logodnele se rup după vreo două plimbări pe ringul din Darwin, şi nu prea cred că eşti o excepţie.

- Par chiar atât de conformistă? întrebă Kate, zâmbind mulţumită deoarece nu părea să ştie prea multe despre ea.

- Nu e vorba despre asta, răspunse el. E doar faptul că eşti mai mult decât atrăgătoare, drăguţă şi inteligentă, având un aer de ‚foc şi gheaţă" care va înnebuni populaţia masculină din Darwin, flămândă de companie feminină.

Kate zâmbi la auzul cuvintelor de laudă, aducându-şi aminte că Grig îi spusese pe vapor că e îngheţată, apoi începuse tot el să dovedească opusul. Işi spuse să înceteze să se mai gândească la el, dar totul părea să-i aducă aminte de ceva făcut sau spus de el. Astfel, se simţea prinsă într-o capcană de emoţii puternice, pe care nu putea să le controleze. Era însă hotărâtă să reuşească. Grig Jacobsen nu e decât un diavol arogant, care vrea să demonstreze că e capabil să cucerească orice femeie. Dar o să-i demonstreze că nu o poate avea. Apoi îşi aduse aminte de seara în care izbucnise furtuna, iar imaginile din faţa ochilor o făcură să roşească. Dacă voia să fie sinceră, trebuia să admită că ar fi putut s-o aibă atunci, numai să fi încercat.

La naiba cu el, îşi spuse ea, cu cât mai repede se întoarce Howard, cu atât mai repede lucrurile vor reveni la normal. După ce-l voi vedea pe Howard, nu voi mai simţi aceste lucruri, dădu ea din cap.

Cu toate acestea, vocea mică din sinea ei îi spunea că se minţea singură, refuzând să se lase amuţită.

Ridicând privirea din paharul de vin, observă că Peter zâmbea şi îşi dădu seama că punea îmbujorarea ei pe seama complimentelor lui, ceea ce o făcu să se simtă mai încurcată. Nu era conştientă că obrajii roşii îi dădeau un aer de frumuseţe aproape nepământeană, capabilă să taie respiraţia. Dar bărbatul din faţa ei observase.

Revenind în prezent, Kate întrebă amuzată:

- In ce fel va afecta acest lucru relaţia cu logodnicul meu?

- E simplu. Majoritatea bărbaţilor nu prea sunt de acord ca logodnicele lor să fie înconjurate de atât de mulţi bărbaţi, în vreme ce ei sunt plecaţi pe mare. In plus, majoritatea femeilor ajung până la urmă la concluzia că n-are sens să se lege de un singur bărbat, din moment ce pot avea atât de mulţi la dispoziţie.

- Imi dau seama de unde pot ajunge la concluzia asta, râse tânăra. Numai că nu sunt însoţitoare de bord, ca majoritatea fetelor despre care vorbeşti. Sunt doar o prietenă de-a Nolei din Sydney, şi am venit aici să-mi văd logodnicul. Aşadar, nu mă potrivesc în categoria despre care vorbeai.

- Ei bine, spuse Peter pe un ton care o făcea să-şi spună că nu crede nici un cuvânt din ce aude, dacă aşa stau lucrurile, unde este logodnicul tău? Dacă aş fi în locul lui, n-aş lăsa o femeie ca tine singură în Darwin. In nici un caz la o astfel de petrecere.

- Dacă vrei să ştii, ridică ea din umeri, este într-o patrulare în

acest moment şi se va întoarce în câteva zile. Oricum, ce este în neregulă cu această petrecere?

Peter păru uimit câteva secunde, apoi îşi reveni râzând nervos, în timp ce mai turnă vin în ambele pahare.

- Inţeleg că e în Marină? întrebă el.

- Da, pe unul dintre vasele Marinei, răspunse Kate, destul de mulţumită să-l vadă atât de afectat. Are vreo importanţă?

- Nu, nu... Doar că majoritatea bărbaţilor de aici sunt marinari de pe vase sau din Coonawarra.

- Coonawarra? repetă ea nedumerită.

- Da, este numele bazei de aici, explică el.

- Poate că o parte din oamenii de aici îl cunosc pe Howard. Alţii, pe lângă Nola.

- Nola îl cunoaşte? ridică el uimit din sprâncene.

- Da, am cunoscut-o împreună la Sydney. De aceea am fost invitată aici, în această seară. I-am dat Nolei de ceva vreme numărul de telefon al lui Howard şi i-am spus că e aici. A încercat de multe ori să dea de el, dar fără succes. Oricum, m-am întâlnit din întâplare cu ea seara trecută, la o petrecere. Aşadar, am ajuns aici.

- Howard? Nu vorbeşti cumva despre Howard Monroe? întrebă Peter.

- Ba da. îl cunoşti?

Kate fu surprinsă de reacţia la întrebarea ei. Peter se întoarse cu spatele tuşind, dar putea vedea că umerii i se mişcau ritmic şi ştia că accesul nefiresc de tuse acoperea de fapt un hohot de râs. Nu ştia ce trebuie să facă.

Peter se întoarse spre ea cu faţa roşie şi un zâmbet larg.

- îmi pare rău, se scuză el, luând-o de braţ şi conducând-o spre

un grup care stătea în apropierea piscinei. Hei, prieteni! strigă el, să vedem dacă ghiciţi cine e aici!

Capetele se întoarseră spre ei, iar Kate simţi că se îmbujorează. La naiba, din câte se pare am venit în oraşul ăsta uitat de Dumnezeu ca să mă îmbujorez, să plâng şi să mă las copleşită de emoţii. Mă port ca un copil, e cazul să-mi revin.

- E logodnica lui Howard Monroe, continuă Peter, zâmbind larg.

Nola se desprinse de bărbatul cu care era şi se grăbi spre ei.

- Haide, încetează! Kate e aici să-l vadă pe Howard, nu e nimic rău în asta, nu-i aşa? spuse ea cu o sălbăticie neobişnuită.

- De ce i se pare atât de amuzant lui Peter? întrebă Kate.

- Nu-l băga în seamă, îi face plăcere să agite spiritele, replică Nola.

Kate simţi în continuare ochi urmărind-o cu curiozitate, ceea ce o făcea
să se simtă jenată. Simţea că toată lumea râdea de ea din motive pe care nu
le înţelegea, iar starea ei de agitaţie crescu, făcând-o să verse paharul din mână pe rochie.

- Oh, doamne! Uite ce-am făcut! strigă ea spre Nola. Trebuie să mă duc acasă, nu pot rămâne aici astfel.

- Nu-ţi face probleme, răspunse prietena ei. Vino la etaj, o să-ţi împrumut un costum de baie şi o să poţi înota în timp ce ţi se usucă rochia.

Nedorind ca toţi aceşti străini să aibă satisfacţia de a vedea că e afectată de comportametul lor sau să se întoarcă acasă, să-l audă pe Grig spunând: „Ţi-am spus eu!", Kate fu de acord. Nola îi împrumută un costum de baie negru, foarte atrăgător, care-i punea

în evidenţă pielea albă. Croiala lui avantaja talia subţire şi picioarele bine proporţionate.

In timp ce se îmbrăca, prietena ei şterse cu un burete pata de vin şi agăţă rochia la uscat.

- Să mergem la piscină, propuse gazda, renunţând la fustă.

- Mi se pare o idee bună, răspunse Kate, care nu se simţea foarte bine, dar care era hotărâtă cu orice preţ să considere seara un succes.

La vederea celor două femei atât de diferite ca fizic, completându-se reciproc, puse în valoare de costumele de baie, aproape toţi bărbaţii se întoarseră spre ele, urmărindu-le intrând în apă.

Apa din piscină era caldă, dar răcoritoare, iar Kate se bucură de luxul neaşteptat de a face baie la o oră atât de târzie. Plutind liniştită pe spate, neatentă la discuţiile din jurul ei, privi stelele. Era din nou surprinsă de strălucirea lor, aşa cum fusese încă din prima seară în care ajunsese aici. Dar gândurile ei fură întrerupte de ţipete, în timp ce aproape toţi invitaţii se aruncară în piscină.

Kate nu era deloc mulţumită de acest lucru şi se îndepărtă, ieşind din apă. Se şterse şi, luând un alt pahar de vin de la bar, se aşeză pe un scaun, destul de departe de piscină, ca să scape de jeturile de apă aruncate de cei care se amuzau. Rămase privindu-i, începând să se amuze încetul cu încetul. Tocmai începuse să-şi spună că seara poate nu va fi un eşec total, când lângă ea se aşeză Peter, ud şi bine dispus, cu un zâmbet larg pe figură. Tânăra simţi din nou acel sentiment neliniştitor legat de el.

- Nu vrei să intri în apă? o întrebă el, bând dintr-o suflare jumătate din paharul pe care-l ţinea în mână.

Kate observă că nu mai bea vin, ci trecuse la o băutură mai tare, ceea ce-i spori sentimentul de alarmă.

- Nu, mă simt bine privindu-i pe ceilalţi, răspunse ea.

- Ei bine, dacă nu vrei să înoţi, hai să dansăm, exclamă el, prinzând-o de mână şi ridicând-o de pe scaun, direct în braţele lui.

Deoarece nu dorea să provoace o scenă, Kate acceptă să danseze cu el, dar se ţinu la distanţă, astfel încât corpurile lor nu se atingeau. Dar bărbatul era mult mai beat decât părea, iar manevra ei nu făcu decât să-l provoace.

- Haide, nu e aici în seara asta, murmură el, trăgând-o mai aproape şi sărutând-o apăsat pe obraz, ameţind-o cu respiraţia lui care mirosea a alcool.

Kate îl împinse dezgustată, lovindu-l peste mâini.

- Nu fi mironosiţă, râse el, prinzând-o din nou în braţe. Sunt sigur că Howard nu s-ar supăra.

- De unde ştii tu dacă Howard s-ar supăra sau nu? întrebă ea, încercând cu disperare să evite strânsoarea lui şi aproape trântindu-l la pământ cu o mişcare mai viguroasă.

Peter reuşi să-şi recapete echilibrul şi rămase privind-o cu uimire.

- Nu poţi fi chiar atât de naivă, spuse el, iar în plus, mi-ai spus că ştii despre Nola.

- Să ştiu despre Nola? rămase uimită Kate. Ce să ştiu despre Nola?

Era clar că Peter, chiar dacă era destul de beat, îşi dăduse seama că făcuse o gafă.

- Nimic, ridică el din umeri. Nu mă lua în seamă, era doar o glumă. Haide, nu te supăra, promit că voi fi cuminte. Să dansăm!

- Nu, cred că prefer să stau jos o vreme, declară tânăra, întorcându-se cu paşi mari şi hotărâţi spre scaunul pe care stătuse ceva mai devreme.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Peter terminând băutura din pahar şi turnându-şi încă unul, care fu imediat urmat de un altul. Ştia că era supărat pe ea, dar hotărî să-l ignore. Dacă vrea să se îmbete, nu e decât problema lui.

Atenţia ei fu atrasă de nişte ţipete şi hohote de râs care răsunau dinspre piscină, iar tânăra privi spre înotători, să vadă ce se întâmplă. Rămase cu gura căscată de uimire, cuprinsă în acelaşi timp de dezgust.

Jocul care se juca în piscină era îndepărtarea sutienelor cu gura, iar cele mai multe dintre femeile din piscină erau pe jumătate goale-simţindu-se foarte bine, din ce putea constata Kate. Cele mai puternice ţipete veneau din partea Nolei, care era urmărită de doi bărbaţi, hotărâţi să-i îndepărteze şi restul costumului de baie. Era evident pentru Kate că femeia nu se străduia foarte tare să scape, iar tânăra se ridică de pe scaun cu o privire dezgustată, hotărâtă să-şi recupereze hainele şi să plece imediat.

Dar drumul ei era blocat de silueta ameninţătoare a lui Peter, care părea foarte afectat de băutură şi hotărât să-i provoace probleme.

- Să ne alăturăm distracţiei, spuse el cu o privire provocatoare.

- Nu, mulţumesc, mă duc acasă, răspunse ea liniştită, încercând cu disperare să evite scandalul.

El o privi lung, zâmbind răutăcios.

- Nu poţi să te duci acasă, nu încă. Nu până când nu-i vei fi arătat prietenei din Darwin a lui Howard că eşti la fel de valoroasă

ca ea.

- Ce vrei să spui, Peter? Prietena lui Howard din Darwin? repetă ea, încercând să evite mâinile lui cercetătoare.

- Nola, desigur. Toată lumea ştie despre Howard şi Nola, murmură el, încercând s-o prindă şi agăţând o bretea a sutienului.

- Dă-mi drumul, ticălos beat ce eşti! se răsti ea, încercând să plece cu cât mai multă demnitate.

Dar Peter părea hotărât s-o umilească.

- Hei, prieteni, să facem un concurs! strigă el. Pasărea din Darwin a lui Howard împotriva celei din Sydney. Eu pariez zece dolari pe atrăgătoarea Kate de lângă mine!

Tânăra îl lovi cu pumnii, încercând să scape din strânsoarea lui.

- Dă-mi drumul! strigă ea cu ochii în lacrimi, zbătându-se şi încercând să scape, în timp ce era târâtă spre piscină.

- Doamna vrea să-i dai drumul, McCann, răsună o voce familiară din spatele ei, iar Kate întoarse capul când fu eliberată din strânsoare ca să-l vadă pe Grig apropiindu-se calm de ei.

Tânăra se împletici şi căzu într-un genunchi. Sutienul aproape îi căzuse şi se strădui să-l rearanjeze, acoperindu-se de ochii cercetători care păreau să-i perforeze pielea.

- Ca să vezi, iată-l pe bătrânul Grig! Ce faci aici? Salvezi domnişoare în pericol? Sau ai un interes special în ce-o priveşte pe aceasta? întrebă Peter sarcastic.

- E de-ajuns, Peter, răspunse Grig pe un ton scăzut care abia îi ascundea dezgustul.

- Nu, nu este, clătină bărbatul din cap. Doamna n-are nevoie să fie salvată. O să-i facem cunoştinţă cu cele mai bune părţi din viaţa la Darwin, şi dacă nu ne-ai fi întrerupt, s-ar fi bucurat de fiecare

secundă. Aşa că, de ce nu te târăşti înapoi în peştera ta şi să ne laşi să ne simţim bine?

- Peter, cred că ai nevoie de câţiva dinţi scoşi. Dacă n-ai fi atât de beat, ţi-aş face plăcerea, mârâi Grig ameninţător.

- Grig, e în regulă, interveni Kate, trăgându-l de braţ. Du-mă acasă.

- Du-te să-ţi iei hainele şi aşteaptă-mă în maşină, se întoarse Grig spre ea, vorbindu-i pe cel mai rece ton posibil.

Işi făcu loc prin mulţime, cu lacrimi în ochi. Văzu că toată lumea tresări şi se întoarse la timp să-l vadă pe Peter încercând să-l lovească pe Grig, în timp ce mormăia:

-Aşadar, domnişoara imaculată Kate nu e chiar atât de imaculată?

Grig îl prinse de umăr, ţinându-l la distanţă:

- Peter, nu mai spune nici un cuvânt, altfel o să uit că eşti un coleg ofiţer, care mai e şi beat, se răsti el, împingându-l cu putere.

- Nu lăsa un astfel de amănunt să te împiedice, replică bărbatul. E destul de clar cine are grijă de ea, câtă vreme Howard e plecat. Spune-mi, Grig, e la fel de bună precum arată?

Kate văzu că Grig încremeneşte, apoi se apleacă spre bărbatul care ajunsese la podea şi-l ridică uşor, ca pe un sac cu gunoi, târându-l spre piscină.

- E cazul să te răcoreşti, murmură el, împingându-l în apă.

Tânăra alergă la etaj. Işi luă rochia încă udă şi se grăbi cât putea de tare spre maşina care o aştepta. Strângându-şi jenată hainele la piept, urcă pe scaunul din dreapta, întorcând capul ca să nu-i fie văzute lacrimile de pe obraz.

Grig conduse în tăcere, concentrându-se asupra drumului,

lăsând-o cu gândurile ei. Ghemuită pe scaun, cu părul ud uscându-se în bătaia brizei, Kate îşi plângea de milă. Nimic nu mai avea nici un sens. Toate insinuările pe care le auzise de la venire îi veneau în minte, iar declaraţiile lui Peter continuau s-o urmărească.

Era destul de clar că Howard nu era bărbatul pe care credea că-l cunoaşte. Dar nu credea că poate avea o aventură cu Nola. Howard spusese tot timpul că nu e genul lui. Că e prea stridentă şi isterică, iar el preferă femeile discrete şi stilate. Asta spusese. Mai adăugase, râzând, că ea este perfectă şi stilată. Acum era clar că stilul nu mai contează pentru Howard, dacă alte bunuri par să-i fie la dispoziţie.

Oare ce voi face? se întrebă ea. întrega mea viaţă nu e decât un munte de vise spulberate, iar lui nu-i pasă, continuă ea să se plângă, aruncând o privire spre profilul impasibil al lui Grig. E prea mult, mult prea mult. Cel mai bine e să plece cât mai repede din Darwin!

Brusc, îşi dădu seama că o interesa mai mult reacţia lui Grig, decât cea a lui Howard. Fără putere să mai reziste, începu să plângă cu suspine.

Iată, încep din nou, îşi spuse ea, încercând cu disperare să-şi oprească suspinele. De fiecare dată când sunt aproape de tine mai mult de o jumătate de oră, îi spuse ea în gând lui Grig, încep să plâng.

Bărbatul ignoră suspinele ei, conducând cu viteză.

- Vreau să mă duc la o plimbare, o anunţă el. Dacă vrei să mergi cu mine, îmbracă-te şi ţine-ţi gura închisă, altfel o să uit că eşti femeie. Dacă nu vrei, stai în maşină şi nu te mişca. Dacă nu eşti aici când mă întorc, n-ai decât să te descurci singură.

Brusc, Kate îşi dădu seama că nu vrea să stea singură, în timp ce-l văzu dispărând cu paşi mari în direcţia plajei. Panicată, îşi puse rochia încă umedă peste costumul de baie şi se grăbi după el.

Îl zări dispărând în întuneric şi trebui să alerge după el. Era bucuroasă că-şi lăsase sandalele în maşină: era foarte plăcut să alerge desculţă pe plajă. în cele din urmă, hotărî să nu-l ajungă, ci să rămână în apropiere. Doar gândul că se afla aproape de ea era suficient să-i calmeze tulburarea.

După un timp care părea să fi durat ore întregi, dar nu putea să fie decât câteva secunde, Grig se opri şi Kate reuşi să-l ajungă din urmă. Putea să vadă că era încă furios, iar acum ajunsese la momentul în care avea nevoie de explicaţii.

- Eşti cea mai enervantă persoană pe care am avut nenorocul s-o cunosc vreodată! strigă el, în clipa în care îl ajunse din urmă.

- Nu trebuie să strigi la mine, clătină ea din cap, nefericită.

- Oh, ba bine că nu! De asta suntem aici. Dacă te-aş fi dus acasă, tot cartierul ar fi aflat ce gândesc despre tine! continuă el să se răstească.

Kate se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre locul unde era parcată maşina, lăsându-l să strige singur.

-Vino imediat înapoi! veni ameninţarea lui, în timp ce o ajungea din urmă după câţiva paşi mari, răsucind-o spre el. N-am terminat încă!

- Ba da, ai terminat! se răsti ea, scuturându-se de atingerea lui, dar dorindu-şi într-un fel s-o atingă din nou.

-Vino aici! repetă el. Şi priveşte-mă în faţă, când îţi vorbesc!

Kate se întoarse spre el, privindu-l urât.

- Nu vorbeşti cu mine! protestă ea. Nu faci decât să strigi. Aşa că n-am de gând să te privesc în timp ce strigi la mine!

Grig o prinse cu duritate de umeri.

- Singurul mod în care se pare că pot să ajung la tine e să ţip! E de mirare că nu te-am rănit până acum, mârâi el printre dinţii încleştaţi. N-am mai întâlnit o femeie care mă poate înfuria aşa cum o faci! Deşi Dumnezeu ştie cum poţi fi numită femeie! După cum te porţi, pari abia să fi terminat grădiniţa!

- Să nu-mi vorbeşti astfel! N-ai nici un drept s-o faci. Doar pentru că m-ai sărutat de vreo două ori, nu înseamnă că ai dreptul să-mi conduci viaţa!

- Cineva trebuie s-o facă. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt eu acela. Eşti atât de copilăroasă, încât n-ar trebui să fii lăsată fără un supraveghetor. Te-am avertizat în legătură cu petrecerea. Am încercat să-ţi las libertatea să te duci, sperând că vei fi în stare să alegi singură. Dar nu, domnişoara trebuie să facă doar cum o taie capul!

Kate se ridică pe vârfuri şi-l pălmui cu toată puterea, lăsându-i urme livide pe faţă.

- Nu m-ai crede niciodată, indiferent de ceea ce spun! strigă ea, tremurând de furie. Te urăsc! Te urăsc!

Torentul ei de cuvinte fu oprit de o palmă mare care i se aşeză pe buze, în timp ce braţul îi era imobilizat.

Grig o duse pe sus spre ocean, intrând până la talie în apă, ignorând strigătele şi mişcările ei neputincioase, apoi o împinse în apă.

Kate ieşi la suprafaţă înecându-se şi tuşind.

- Te-ai răcorit? întrebă el cu sălbăticie.

Kate se repezi la el, încercând să-l zgârie pe faţă, dar el se feri cu uşurinţă. Apoi, în timp ce ea se aruncase să-l prindă, făcu un pas lateral, urmărind-o amuzat cum alunecă în apă şi apoi se ridică greu, încercând să-şi recapete echilibrul şi răsuflarea.

Disperată, Kate se strădui să-şi ridice rochia udă, care o împiedica să alerge spre plajă. încerca să ajungă înaintea lui la ţărm, să poată evada. Să scape de lângă acest nebun. Dar rochia udă era o povară prea mare şi se prăbuşi în apropierea ţărmului, epuizată şi neajutorată. îl urmări cu privirea în timp ce se apropia, fără să fie deviat în nici un fel de valurile puternice, cu părul blond strălucind sub lumina lunii. Arăta precum Neptun ieşind dintre valuri, iar inima ei se strânse.

Bărbatul respira greu, dar părea să-şi fi regăsit calmul. Teama ei dispăru.

-Dumnezeu ştie de ce îmi bat capul cu tine, spuse el, oprindu-se lângă ea. Ar trebui să te las să te descurci singură.

-Nu mă atinge! murmură Kate, cu voce slabă.

Dar inima ei striga în acelaşi timp: „Strânge-mă în braţe, ai grijă de mine!". Totul părea să meargă prost în viaţa ei şi se rostogoli pe nisip, lovind cu pumnii în pământ, ca un copil isteric.

Mâna lui Grig se încleştă cu duritate de încheietura ei, trăgând-o spre mal. O ridică apoi şi o puse pe un buştean mare, adus de valuri.

-Stai jos, comandă el, ca un îmblânzitor de animale sălbatice. Ce-o să mă fac cu tine?

Amuzamentul din vocea lui era ultima picătură, iar Kate îşi pierdu calmul, începând să plângă cu hohote.

-Incetează! spuse el. Răspunsul tău la orice este să plângi, şi cred că e timpul să rezolvi problemele şi în alt mod, nu doar cu

plânsul.

- Ai plânge şi tu, dacă ai fi aflat ce-am aflat eu în această seară, murmură ea, dezamăgită şi autocompătimitoare.

- Bine, să auzim despre ce e vorba. Sau trebuie să ghicesc?

- N-ai ghici niciodată. Iar dacă ai face-o, cred că n-ai crede.

Părea un copil care joacă un joc.

- Nu? In acest caz, ce părere ai de asta? Ai descoperit că iubirea vieţii tale Howard nu este deloc ce părea să fie. De fapt, el şi prietena ta Nola au o relaţie, care durează de ceva vreme. Am ghicit destul de bine? întrebă el cu sarcasm.

- Ai ştiut tot timpul! exclamă ea. M-ai lăsat să mă fac de râs, şi presupun că ai râs de mine pe la spate, ca restul lumii. Te urăsc, Grig Jacobsen, te urăsc! Urăsc acest oraş, pe Howard, Marina şi pe Nola...

Se întrerupse din nou, izbucnind în suspine.

- Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, e timpul să te maturizezi!

Ce te aşteptai? Te-ai logodit cu un bărbat despre care nu ştii mare lucru, chiar dacă aţi ieşit împreună câţiva ani. Nu ţi-a venit niciodată ideea să afli mai multe despre el?

- L-am iubit. De ce aş fi vrut să aflu mai multe?

- Nici măcar nu te-ai obosit să afli mai multe despre serviciul lui, nu-i aşa? Ce voiai să faceţi după căsătorie? Să stai într-un apartament pe undeva şi să vegetezi? O femeie cu personalitate ar fi încercat să afle ceva despre cariera lui şi ar fi făcut un efort să-i cunoască prietenii şi colegii.

- Howard mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.

- Sunt sigur că a făcut-o. Părea grozav, nu-i aşa? Te-a minţit.

- Nu, n-a făcut-o, răspunse ea cu capul plecat, dorindu-şi din toată inima să se oprească.

Acum ştia adevărul, dar nu voia să-l accepte.

- Oricum, de unde ştii tu? încercă ea să mai salveze o parte din mândria ei rănită.

- E ca şi cum mi-ai fi spus. A fost sublocotenent, apoi a fost făcut locotenent. A făcut practica aici, ca majoritatea noastră. Dar, dacă nu crezi asta, ştii foarte bine că te-a minţit în legătură cu Nola.

- Nu m-a minţit, murmură Kate, încercând să se agaţe de visele spulberate. Numai că nu mi-a spus.

- Asta înseamnă să despici firul în patru, ştii foarte bine, clătină Grig din cap. Ai fost păcălită. Poate nu deliberat, dar eşti atât de naivă...

- M-am săturat să fiu considerată naivă, oftă Kate, mai mult pentru sine.

- Nu contează. Nu e chiar atât de rău să fii naiv...

Murmurul lui fusese atât de slab, încât aproape nu înţelese ce spunea.

- De ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea cu regret.

- Nu era rolul meu să-ţi spun. Dar îmi pare rău că a trebuit să afli astfel. Am încercat să te opresc, dar când am văzut că eşti foarte hotărâtă să te duci, mi-am spus că nu e treaba mea. Oricum, în ultimul moment am avut senzaţia că s-ar putea să ai nevoie de mine, aşa că am apărut ca un cavaler rătăcitor, călare pe calul alb. A fost bine. Lucrurile erau mai rele decât anticipasem. Sperasem că voi ajunge înainte să apară probleme.

Părea trist, iar Kate ridică privirea să-i vadă faţa luminată de

razele lunii.

- O cunoşti destul de bine pe Nola, nu-i aşa?

- Da, ne-am confruntat de câteva ori. M-am întâlnit cu ea în ziua expoziţiei şi am avertizat-o să nu-ţi facă rău... Dar o cunoşti pe Nola.

Inima tinerei se strânse. Dacă încercase s-o protejeze, poate că simţea ceva pentru ea. Oare era adevărat?

- Presupun că nu-mi mai rămâne nimic de făcut, decât să mă întorc acasă... oftă ea, sperând din toată inima că-i va spune să rămână.

Intr-un fel, ceea ce aflase despre Howard n-o afectase chiar atât de tare. Dar ideea că nu-l va mai vedea vreodată pe Grig o făcea să simtă că i se rupe inima. Incepu să plângă din nou.

- N-ar fi mai bine să aştepţi să pui totul la punct cu Howard? O să se întoarcă poimâine.

Vocea lui era calmă.

- De aceea te-ai enervat atât de tare? întrebă ea.

- Da. Dar lasă-l pe el să-ţi explice. Ar fi mai bine să pleci de aici ştiind foarte bine cum stai. Poate că o să ştii ce vrei să faci după aceea.

- Presupun că ai dreptate. Ca de obicei, zâmbi ea slab.

- Bine. Şterge-ţi lacrimile şi să mergem acasă. Un somn bun, şi totul va arăta mai bine, spuse Grig, cuprinzându-i umerii cu braţul, în timp ce se îndreptară spre maşină.

Ii deschise portiera, apoi se aplecă să-i şoptească la ureche:

- E mai bine că eu te-am salvat în seara asta, nu Howard.

Dacă ai fi fost a mea şi te-aş fi găsit pe jumătate goală, luptându-te cu un bărbat, aş fi făcut mai mult decât să-l arunc în

piscină. L-aş fi ucis! Inima ei începu să bată mai tare.

- Ce-ai fi făcut cu mine? Dacă aş fi fost a ta? murmură ea.

- Nu cred că te-aş fi omorât, dar aş fi fost tentat. Sunt sigur că m-aş fi gândit la o pedeapsă potrivită, replică el.

- Oh! dădu ea din cap, fericită.

Capitolul 1

Panica oarbă era singura care o motiva. Nesigură de sentimentele ei, dar sigură că nu-l va putea privi în faţă, fugi. Fugi de bărbatul pe care îl descrisese tuturor ca fiind înţelegător şi bun. Dar acum, după ce aflase că o minţise şi o înşelase cu o altă femeie, nu ştia cum să reacţioneze. Nu ştia dacă are curajul să-i spună că ştie adevărul. Era prea confuză şi şocată ca să se poată gândi la acest lucru.

Telefonul de la Howard venise dimineaţa devreme, după ce Grig plecase din apartament. Nu-l aştepta mai devreme de încă două zile. Dar avea o impresie vagă că Grig ştia mai multe despre manevrele lui Howard decât voia să spună. Deşi, dacă sta să se gândească, el îi spusese că logodnicul ei se va întoarce în două zile.

în două zile. Spera că aceste două zile vor reprezenta timp suficient ca să-şi dea seama ce simte. Două zile să hotărască dacă încă îl mai iubeşte pe Howard şi dacă sentimentele pe care le avea pentru Grig sunt mai mult decât o impresie care va dispărea la sosirea lui Howard şi întoarcerea la normalitate. Două zile să-şi dea seama dacă încă îl mai iubeşte? Nu, mai degrabă două zile ca să-şi dea seama dacă poate trece peste ce aflase la petrecerea Nolei şi să fie soţia lui. Nu e destul timp. Nici măcar două săptămâni nu sunt destul timp pentru aşa ceva. Dar problema trebuia rezolvată, iar acesta era momentul potrivit. Din nefericire, timpul pe care credea că-l are la dispoziţie se sfârşise brusc. Nu putea s-o facă. Nu putea să-l privească în faţă. Dar nici n-avea cea mai mică intenţie s-o facă.

Era clar că nu-l putea vedea pe Howard. Ce să-i spună? Nici

măcar nu ştia prea bine ce simte. Ar fi trebuit să se simtă deziluzionată şi trădată. Dar singurul sentiment pe care-l simţea era o ciudată uşurare. Poate că era din cauza şocului, nu ştia nici ea prea bine, dar nu credea că e cazul. De când îl cunoscuse pe Grig, tot ce ştia despre dragoste se schimbase. Acum nu mai ştia dacă sentimentele pe care le avea pentru Howard fuseseră sau nu dragoste.

Singurul lucru pe care-l ştia cu siguranţă era că nu putea să-l vadă pe Howard. Nu azi, nici mâine. Poate niciodată. Avea nevoie de timp şi, chiar dacă însemna să fugă, avea de gând să şi-l acorde.

Howard îi spusese la telefon că va ajunge acasă pe seară şi că abia aşteaptă s-o vadă. Vocea lui fusese iubitoare, cu tandreţea de care îşi amintea, fără urmă de suspiciune sau de îndoială. Kate era sigură că nu ştia nimic despre întâmplările care avuseseră loc la petrecerea Nolei.

Dorinţa ei arzătoare era acum să fugă. Cât de repede şi cât mai departe de Darwin, Grig, Howard... poate şi de propria persoană.

Singurul lucru pe care şi-l amintea din plimbarea în oraş era încurcătura pe care o provocase la semafor. Absorbită de gânduri, căzuse într-o stare de contemplare şi nu observase că se schimbase culoarea semanforului. Claxoanele furioase o treziseră la realitate. Intr-o stare de confuzie totală, oprise motorul din greşeală, înainte să-şi poată reveni. Când ajunse la destinaţie, era uimită de cât de multe cuvinte urâte cunoşteau şoferii din Darwin.

Descoperi un loc de parcare lângă clădirea companiei aeriene, mai degrabă având noroc, decât pricepere, apoi se grăbi

spre intrare.

Panica ei se schimbă în dezamăgire când se apropie de ghişeu. Nola! Ultima persoană din lume pe care voia s-o vadă în acest moment. Toate sentimentele de nesiguranţă şi de nefericire pe care le simţise după plecarea de la petrecere o copleşiră şi fu nevoită să se sprijine de tejghea ca să nu cadă. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă. Să fugă cât mai departe. Singurul lucru pe care îl făcea de la primirea telefonului de la Howard era să fugă, îşi spuse ea, clătinând din cap. E timpul să se adune şi să înfrunte situaţiile create. Iar aceasta este una dintre acele situaţii. Nu voia s-o lase pe această femeie să vadă cât de mult o rănise.

Şi ce dacă îşi va imagina că fuge? se întrebă singură. Nu e treaba ei, oricum. Ar trebui să se bucure că o fac. La urma urmei, va uşura lucrurile pentru ea. O să-l aibă pe Howard numai pentru ea după plecarea mea şi nici nu va trebui să se mai obosească minţind. De parcă mi-ar păsa. Kate se opri şi ezită, uimită. Chiar nu-mi pasă, îşi dădu ea seama, simţind că i se ridică o greutate de pe umeri.

Expresia de pe figura Nolei la vederea următorului client din faţa ghişeului o făcu să zâmbească ironic. Era amuzant. Confuzia, jena şi o urmă de teamă se citeau pe figura frumoasă a blondei. Dar îşi reveni repede, întrebând cu politeţe:

- Cu ce te pot ajuta, Kate?

Vocea de obicei stridentă a Nolei era surprinzător de blândă, în contrast cu asprimea din vocea lui Kate, care răspunse cu răceală:

- Sunt sigură că poţi. Aş vrea să-mi rezerv locul pentru întoarcerea la Sydney.

- Dar n-o să ne părăseşti atât de curând, nu-i aşa?

în vocea femeii se putea citi o urmă de speranţă, care nu-i scăpă.

Replica tinerei fu promptă:

- Nu văd nici un motiv pentru care să rămân. Aş vrea un loc la primul zbor disponibil.

- Imi pare rău, Kate, răspunse Nola cu o voce care exprima într-adevăr regretul. Nu există nici un loc liber până săptămâna viitoare: sunt zile de vacanţă şcolară.

Kate era uluită. Ideea că nu va putea să plece imediat nu-i venise nici măcar pentru o secundă. Rămase nemişcată o vreme, încercând să asimileze informaţia.

- E foarte important să plec azi, declară ea cu siguranţă. Sunt sigură că poţi face ceva pentru mine. La urma urmei, chiar cred că-mi datorezi ceva, nu-i aşa?

Nola se îmbujoră.

- Tot ce pot face e să te pun în fruntea listei de aşteptare.

- Nu e destul de bine, clătină din cap Kate, începând să se amuze de efectul pe care părea să-l aibă asupra rivalei ei blonde. Vezi, draga mea Nola, e în interesul tău să plec azi.

Femeia făcu ochii mari, dar Kate o întrerupse înainte să poată protesta:

- Howard s-a întors. Sunt sigură că vezi foarte bine ce probleme pot apărea, dacă voi fi obligată să-i povestesc despre petrecere.

Nola părea cuprinsă de teamă.

- Dă-mi voie să văd dacă pot rezolva ceva.

Incepu să caute în listele de pe birou, apoi ieşi din încăpere şi

dădu un telefon. Se întoarse zâmbind, vădit uşurată.

- Una dintre însoţitoarele de bord a fost de acord să-şi amâne întoarcerea, astfel încât este un loc liber.

- Nu cumva eşti tu aceea care nu se mai întoarce? întrebă Kate, mulţumită să vadă că femeia se îmbujoră din nou.

Nu ştiam că pot fi atât de nesuferită, îşi spuse tânăra. Iată ce pot face dacă sunt obligată. Iar ea chiar m-a adus la limitele suportabilităţii.

Nola luă biletul de retur şi începu să completeze datele.

- O să pleci cu avionul de ora două, cunoscut aici sub numele de „zborul beţivilor”.

Kate nu-şi putu reţinu curiozitatea.

- De ce se numeşte aşa? întrebă ea.

- Majoritatea pasagerilor petrec în faţa barului câteva ore şi trebuie să fie căraţi pe sus la îmbarcare.

Explicaţia oferită părea să fi relaxat tensiunea dintre ele, iar Nola îi întinse biletul, spunând:

- Kate, în legătură cu seara trecută... chiar îmi pare rău...

- Nu mai contează, draga mea. De fapt, chiar cred că mi-ai făcut un serviciu. Mulţumesc pentru bilet. Sunt sigură că ne vom mai întâlni pe undeva. Deşi sper să nu fie cazul!

Kate îi întoarse spatele, dând cu ochii de picturile lui Grig, încă expuse pe perete.

O atrăgeau ca un magnet. încet, trecu de ele, copleşită de frumuseţea lor, admirând vivacitatea şi culoarea cu o intensitate menită să le imprime pentru totdeauna în mintea ei.

Se opri în faţa perechii de brolgas şi lacrimile îi umplură ochii. Este pictura mea, îşi spuse ea. A mea, dar n-o voi mai vedea

vreodată, nici pe ea nici pe Grig. Dar, dacă nu-l pot vedea din nou pe Grig, măcar să am pictura lui. E a mea, aşa a spus, aşadar pot s-o iau cu mine. O atinse încet, simţind textura uleiurilor. Eticheta „vândut” era încă pe ea, dar nu şi numele ei. Celelalte aveau numele cumpărătorilor, dar nu şi aceasta. Se întrebă care era motivul. Ar trebui să întreb dacă n-o pot lua azi, îşi spuse ea. Cu siguranţă, dacă află că voi pleca astăzi, poate vor face o excepţie. Poate chiar vor şti cât costă, iar banii o să-i pot lăsa pentru Grig în camera lui.

Ştia că acest impuls era iraţional, ştia de asemenea că pictura îi va aminti mereu de locuri şi de întâmplări pe care ar fi mai bine să le uite, mai ales dacă vrea să-şi construiască o viaţă nouă, alături de un alt bărbat. Dar întotdeauna când era vorba despre Grig, raţiunea zbura pe geam, aşa cum o făcuse de prima oară când o sărutase.

Acum, singurul lucru important părea să fie să alerge la Sydney, în siguranţa apartamentului ei, cu această amintire a dragostei ei imposibile.

Aruncă o privire atentă în jur, încântată să descopere că Nola plecase de la ghişeu. Inainte să-şi piardă curajul, se îndreptă spre biroul de informaţii.

Un tânăr sorta nişte documente, dar ridică privirea spre ea zâmbind:

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu amabilitate.

Curajul aproape o părăsise, dar murmură cuvintele pe care le repetase în minte.

- Imi cer scuze, declară bărbatul cu politeţe, dar n-am înţeles

ce-aţi spus.

Kate îşi drese vocea, apoi începu să explice:

- Am cumpărat- mai bine spus altcineva a cumpărat pentru mine- unul dintre tablourile expuse. Plec astăzi din localitate şi mă întrebam dacă este posibil să iau pictura cu mine.

Cuvintele fură rostite aproape dintr-o suflare.

Funcţionarul părea surprins.

- Imi pare rău, clătină el din cap, dar picturile nu pot fi luate înainte de finalul expoziţiei.

Părea să regrete într-adevăr, iar tânăra începu să ezite.

-Aş fi vrut cu adevărat s-o iau cu mine acum, dacă e posibil, declară ea cu o privire rugătoare. E cea mică de acolo, cu cei doi brolgas.

- Persoana care se ocupă de achiziţii ar fi trebuit să vă explice condiţiile, spuse funcţionarul cu severitate.

Kate nu era sigură dacă era supărat pe ea, sau pe persoana responsabilă cu achiziţiile.

- Cu toate acestea, adăugă bărbatul, dacă doriţi să aşteptaţi câteva minute, pot să-l întreb pe manager dacă se poate face ceva.

Zâmbetul bărbatului era încurajator, iar tânăra răsuflă uşurată. Poate că va reuşi s-o ia, în cele din urmă.

Bărbatul dispăru într-un birou din apropiere, iar Kate aşteptă nerăbdătoare. îşi aprinse o ţigară, ceva ce făcea rareori în public, aproape fără să-şi dea seama că o făcuse. Era doar o modalitate de a-şi păstra mâinile ocupate. Se strădui să zâmbească în clipa în care funcţionarul se întoarse cu managerul, pregătită să-şi spună

din nou povestea, pe care între timp o repetase în minte, ca să nu se mai bâlbâie.

Zâmbetul blând de pe figura managerului o făcu să se simtă vinovată- nu ştia nici ea prea bine de ce. Nu încerca să fure pictura, îi fusese făcută cadou de Grig. Nu voia decât proprietatea ei, aşadar de ce s-ar simţi vinovată? De ce avea sentimentul că face ceva greşit? Trebuie să te controlezi, îşi spuse singură. Nimeni nu poate spune că n-ai dreptul să părăseşti acest oraş îngrozitor şi să iei cu tine ce-ţi aparţine. Dar într-un fel nu se simţea foarte în largul ei şi, pentru prima oară în viaţa ei de adult, avea impresia că înşală pe cineva, deşi nu era sigură despre cine era vorba. Poate că era vorba doar de propria persoană.

- Domnişoara...? spuse managerul, cu o urmă de întrebare în voce.

- Rhodes, zâmbi Kate.

- Domnişoară Rhodes, continuă bărbatul. Imi pare foarte rău, dar tocmai am vorbit cu domnul Jacobsen care mi-a spus că respectivul tablou este foarte important pentru expoziţie şi că vrea să rămână aici până la sfârşitul ei.

Kate simţi că i se taie respiraţia. Vorbise cu Grig, care ştia acum că pleacă.

- Oricum, continuă managerul cu amabilitate, dacă doriţi să ne lăsaţi adresa dumneavoastră, va fi foarte fericit să v-o trimită acasă.

Tânăra nu ştia ce să spună. Nu voia să-i lase lui Grig adresa ei, dintr-un motiv neclar. Dar ceva din interior, poate mândria, refuza să-i acorde acest drept asupra ei.

- Nu ştiu exact unde voi fi pentru o vreme, minţi ea. Poate că e posibil să trimit după ea.

Ştia că fusese înfrântă, îşi dorea doar să scape cât mai neşifonată.

Amândoi bărbaţii zâmbiră cu subînţeles.

- Probabil că e cea mai bună soluţie, domnişoară Rhodes, spuse managerul. Ne pare rău că nu v-am putut fi mai mult de folos.

- Vă mulţumesc pentru timpul acordat, dădu ea din cap, ieşind cu o ultimă privire în direcţia tabloului dorit din toată inima.

Pe drumul spre apartament, cu evenimentele zilei învârtindu-se în minte, îşi dădu seama că un lucru foarte important îi ieşise din cap, din cauza panicii. Grig era încă în Darwin şi acum, datorită rugăminţii managerului, ştia că vrea să plece. Era posibil ca amândoi, el şi Howard, să ajungă în această seară acasă, iar aceasta era o întâlnire pe care voia s-o evite cu orice preţ. Aproape că se convinse că poate să-l vadă pe Howard în această seară. Deoarece avionul ei urma să plece atât de târziu, era aproape inevitabil. Dar acum, dându-şi seama că Grig va fi şi el de faţă, îşi dădu seama că era imposibil.

Ce să fac? se întrebă singură. Avionul pleacă atât de târziu, şi n-am nici un alt loc în care să mă duc decât în apartament. E o încurcătură teribilă, iar eu sunt singura de vină. De ce am insistat să vin aici? Aş fi putut foarte bine să stau acasă. La urma urmei, Howard trebuia să vină la Sydney foarte curând. Dacă m-aş fi mulţumit să stau acasă şi să-l aştept, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Şi poate că aş fi ajuns căsătorită cu el, îşi răspunse singură. Un bărbat în care nu poţi avea încredere câtă

vreme este plecat. Dar n-aş fi avut de unde să ştiu acest lucru. Nu... dar ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi aflat după căsătorie?

Intră în goană în apartament, copleşită de aceste contradicţii. Pentru cineva care ajunsese la vârsta ei fără prea multe probleme emoţionale, încurcăturile de acum i se păreau un adevărat cutremur de pământ. Nici măcar în timpul adolescenţei, când fusese o şcolăriţă impresionabilă şi simţise primii fiori ai dragostei, ca majoritatea colegelor. Era întotdeauna cea care dădea sfaturi şi oferea un umăr pe care să se poată plânge. Acum, la douăzeci şi cinci de ani, când avea nevoie de consolarea unui prieten bun, era singură. Singură în încercarea de a dezlega misterele dragostei şi a înţelege sentimentele încurcate cu care se confrunta.

Impachetatul trebuia să fie prima prioritate. Apoi va hotărî ce-i mai rămâne de făcut şi unde se va duce înainte de plecarea avionului. Trebuie să găsească un loc în care nici Howard, nici Grig să n-o găsească. Dar nu găsi energia să înceapă făcutul bagajelor şi să prăbuşi pe un scaun.

Oricum, se simţi ceva mai bine după ce plânsese din cauza frustrărilor şi confuziilor cu care avusese de-a face. Cu o hotărâre adunată din forul ei interior, începu să se pregătească pentru plecare.

Fiecare rochie pe care o scotea din dulap părea să-i spună o anume poveste, care îi aducea aminte fie de Howard, fie de Grig, iar împachetatul se dovedi un adevărat coşmar. Rochia verde pe care o purtase la petrecerea
Nolei îi aduse aminte de discuţia cu Grig purtată pe plajă, iar discuţia fusese purtată în noaptea în care descoperise că este

îndrăgostită de el.

Dar acum nu mai era sigură de nimic. Ba nu, era sigură că nu-l mai iubeşte pe Howard. Dar bunul ei simţ era cel care protesta la gândul că-l iubeşte pe Grig. îl cunoştea de prea puţină vreme pentru acest lucru. Undeva în interiorul ei, sensibilitatea ei şoptea că fusese dragoste la prima vedere.

Aproape terminase de împachetat, când luă sarongul roşu, dăruit de Grig în prima zi. Zâmbi amuzată la gândul tachinării lui din magazin, îmbujorându-se la amintirea încercării de a-l seduce, care avusese loc în bucătărie. Iubea această piesă de îmbrăcăminte, mai mult un simbol decât o haină.

Avea nevoie mai mult decât orice de o prietenă. Dar, desigur, avea una. Sheila! Sheila o va primi să stea la ea până la plecarea avionului, fără să spună nimănui unde este. O să-i spună că este un secret, iar această femeie este de încredere. Dar dacă îi va spune lui Grig? E prietena lui, nu-i aşa? Nu! Spusese că va fi disponibilă dacă are nevoie de cineva, îşi aduse ea aminte, simţindu-se uşurată. O să termin ce mai am de făcut aici, apoi o să mă duc direct la ea. Cu inima mai uşoară, termină de împachetat.

Dormitorul, scenă a atâtor sentimente contradictorii, era curat. Bagajele ei erau gata, aşezate aproape de uşă, iar ea era pregătită de plecare. Tocmai aruncase o ultimă privire în jur ca să vadă dacă n-a uitat nimic, când auzi uşa de la intrare.

- Kate, Kate, iubito! M-am întors!

Era Howard.

Tânăra îngheţă, iar inima începu să-i bată mai tare. Era prinsă! Prinsă în cursă, fără putinţă de scăpare. Se strădui să

găsească o portiţă cât de mică, dar fără succes. Ce mă fac? se întrebă ea disperată. Se prinse de clanţa uşii, respirând adânc şi rugându-se ca simţurile ei să revină la normal. încetul cu încetul, îşi reveni. Venise momentul de care se temea, chiar dacă era sau nu pregătită, iar Howard urma să fie înfruntat. Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să-şi revină şi să treacă peste acest moment neplăcut. Cel puţin va fi o piedică depăşită.

- Bună, Howard.

Părea ciudat, dar nu se putea gândi la o replică mai potrivită pentru moment.

- Nu pare o primire prea călduroasă făcută logodnicului plecat de atâta vreme! comentă Howard cu un zâmbet.

Pentru prima oară de când îl cunoştea, Kate descoperi că ochii lui nu reflectau zâmbetul buzelor. Se întrebă dacă era prima oară când se întâmpla acest lucru, sau dacă aşa fusese de la început. Uimită, rămase nemişcată şi-l urmări îndreptându-se încet spre ea. Nu putea să se mişte sau să spună ceva, permiţându-i s-o prindă de umeri şi s-o sărute lung- un sărut complet şi pasional.

Nu simţi nimic. Cu un efort conştient, se strădui să nu-şi şteargă buzele atinse de gura lui mincinoasă.

Howard o privi cercetător.

- Iubito, e ceva în neregulă? întrebă el nedumerit.

Tânăra se eliberă din strânsoare şi făcu un pas înapoi.

- Nu, nu neapărat. Vrei ceva de băut?

Urma să fie greu. Foarte greu. Ca să fie sinceră, nu ştia prea bine de unde să înceapă.

- Kate, spuse logodnicul ei, ceva e în neregulă. Nu te porţi ca

tine însăţi. Te-a supărat cineva? Sper că Jacobsen nu s-a dovedit un coleg de apartament prea inconfortabil, nu?

Kate aproape izbucni în râs.

Dacă ar avea idee cum stau lucrurile în realitate! Dar nu era vorba doar despre Grig, ci şi despre el. Îi întinse un pahar, apoi bău din cel pe care-l turnase pentru ea.

- Nu, Grig nu m-a supărat, minţi ea.

- Ei bine, la naiba, de ce nu spui ce e?

Asta este. E cazul să-i spui acum, dacă nu vrei să rămâi tăcută pentru vecie.

- E vorba despre noi, Howard, murmură ea.

- Despre noi?

Spre surprinderea ei, uimirea lui nu părea prefăcută.

- Da, despre noi, dădu ea din cap, începând să-şi aducă aminte de umilinţa, produsă de aşa-zişii lui prieteni, la petrecerea Nolei. Am ajuns la o concluzie în ultimele zile...

Se întrerupse, încă incapabilă să vorbească.

- La ce concluzie ai ajuns, Kate? Haide, nu mai ocoli adevărul!

- Foarte bine, Howard. Dacă vrei să fiu sinceră, m-am hotărât că nu vreau să fiu soţia ta.

Se întoarse cu spatele la el, privind afară.

- Ei bine, cel puţin se pare că eşti sinceră. Pot să aflu motivul acestei schimbări bruşte?

Kate se întoarse să-l vadă aruncându-se pe cel mai apropiat fotoliu.

- Imi pare rău, Howard. Dacă ar fi fost un mod mai uşor de-a o spune, aş fi făcut-o. Dar nu pare să fie nici un mod mai uşor, nu-i aşa?

- Presupun că nu. Nu e cam brusc? Păreai destul de hotărâtă să fii soţia mea ultima oară când ne-am văzut. Ce te-a făcut să-ţi schimbi punctul de vedere?

Intrebarea era legitimă, iar tânăra se aşează în faţa lui, încercând să găsească răspunsul. Dar nimic din ce-şi spunea nu părea să sune potrivit.

Nu putea să-i spună pur şi simplu că s-a îndrăgostit nebuneşte de un alt bărbat. Sau era posibil? Acesta ar fi răspunsul pe care îl aşteaptă. Numai că şi-ar da imediat seama despre ce bărbat este vorba, iar ea voia să evite acest lucru. Nu voia să ştie nimeni. în plus, era mai mult decât atât. Chiar dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Grig, tot ar fi aflat despre Nola. Aşadar, poate că Grig n-avea nici o legătură cu acest lucru. Tăcerea era aproape palpabilă, dar nici unul dintre ei nu părea capabil s-o rupă.

în cele din urmă, Howard fu cel care preluă iniţiativa.

- Ce vrei să faci?

Kate respiră adânc, încercând să vorbească atât de calm şi de raţional cât şi-ar fi dorit.

- Ei bine, plec în această seară la Sydney. Sau ar fi mai bine să spun că plec mâine dimineaţă. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru mine.

- Dar îmi fac probleme pentru tine, Kate, desigur. încă te iubesc, ştii foarte bine.

- Chiar mă iubeşti, Howard?

- Ce vrea să însemne asta? Ştii foarte bine că te iubesc, că am făcut-o mereu.

- Nu mă minţi, Howard, se răsti Kate exasperată, enervată la culme de ultimele lui cuvinte.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră, părând incapabil s-o privească în faţă.

- Nu te mint. Şi nu ştiu de ce crezi că o fac.

Tânăra oftă. Dacă voia să pună totul la punct, era imposibil s-o facă fără să-şi încalce promisiunea făcută Nolei. Deşi nu vedea de ce ar trebui s-o preocupe această problemă. Nola nu s-ar fi gândit niciodată la sentimentele ei.

- E un oraş foarte mic, Howard, începu ea. Oamenii vorbesc.

Iar eu sunt aici de destul de mult timp ca să aflu despre ce este vorba.

Bărbatul se opri şi se întoarse spre ea.

- Oh! murmură el, apoi zâmbi uşurat. Ai ascultat bârfa locală?

- Nu pot spune că este vorba de bârfă, când vine exact de la subiectul implicat. M-am întâlnit din întâmplare cu Nola. M-a invitat la o petrecere, iar eu m-am dus.

Faţa lui Howard se schimonosi de furie.

- Ar fi trebuit să mă aştept de la Jacobsen să evite un astfel de eveniment neplăcut!

- Vezi cum te dai de gol, Howard? N-am spus ce mi s-a întâmplat. Aparent, ştii foarte bine ce se întâmplă la petrecerile Nolei, iar din ceea ce am aflat eşti unul dintre cavalerii de bază, de fiecare dată când te afli în port.

- Haide, Kate, se răsti el. Nu trebuie să te aştepţi ca un bărbat să te aştepte o veşnicie, doar pentru că eşti logodită cu el. Dacă n-ai fi venit aici, n-ai fi aflat nimic despre aceste petreceri şi nu te-ai fi supărat.

- Cât de adevărat! Nu mi-ar fi păsat dacă ar fi doar nişte amuzamente nevinovate. Dar să ţi se spună că toată lumea ştie

că logodnicul tău e mai mult decât prietenos cu o altă femeie e o surpriză destul de mare, ca să spun aşa.

Lovitura merse direct la ţintă, iar Howard făcu o grimasă. Dar nu negă acuzaţia.

- Dar, Kate, sunt bărbat. Ce se întâmplă între mine şi Nola nu are nici o legătură cu ce simt pentru tine. Nu-ţi poţi da seama de acest lucru?

- Nu, nu pot! exclamă ea, deja enervată. Cum te-ai simţi dacă ai afla că am avut o aventură trecătoare cu un alt bărbat?

- Dar, Kate, este altceva. Sunt bărbat.

Incepuse aproape să se plângă.

- Nu e deloc diferit. Nu trebuie să fie aşa, deoarece căsătoria este ceva sacru pentru mine. Mă aştept să fiu credincioasă soţului meu şi vreau acelaşi lucru de la el.

Howard zâmbi.

- Draga mea, dar nu suntem căsătoriţi, iar asta este diferenţa majoră. Acum, să uităm de Nola şi s-o luăm de la capăt. Ştii foarte bine că nu se va întâmpla după căsătorie.

Se întinse spre ea să-i mângâie părul, dar tânăra se retrase.

- Nu, nu suntem căsătoriţi, Howard, dar e acelaşi lucru. Acum ştiu la ce trebuia să mă aştept venind aici. S-a terminat. De fapt, cred că e mai bine să-ţi primeşti inelul înapoi.

îl scoase repede de pe deget, aruncându-l spre el.

Expresia de pe figura lui era tocmai ce-i trebuia ca să izbucnească în hohote de râs. Uimire, neîncredere, mirare şi nedumerire păreau să se citească în acelaşi timp pe chipul lui. Uimire că mica lui Kate, atât de ascultătoare, are curajul să-l contrazică într-o oarecare privinţă. Că arată o latură mult mai

dură din caracterul ei, pe care nu visase vreodată că o are.

îl urmări cu privirea, conştientă acum că nu l-a iubit niciodată cu adevărat. Fusese copleşită de atenţiile prietenului fratelui ei mai mare. Ea se maturizase în timpul care trecuse, dar el n-o făcuse. Era încă un băiat în corpul unui adult- un băiat răsfăţat, prefăcut, care se îmbufnează dacă lucrurile nu merg cum vrea.

Kate simţea nevoia să afle de ce vrusese s-o ia de soţie.

- Şi cu Nola cum rămâne? Nu crezi că acum e posibil să-ţi faci planuri de viitor cu ea? Sunt sigură că trebuie să simţi ceva pentru această femeie.

îl privi cu atenţie, dornică să-i surprindă reacţia.

- Haide, Kate, doar nu crezi că pot lua de soţie o femeie ca Nola! E total nepotrivită. Poate că e amuzantă, dar nepotrivită.

- Nepotrivită, Howard? Aşadar, eu eram potrivită?

Totul se clarificase acum în mintea ei. Dar, pentru propria linişte, voia să audă de la el.

- Desigur. Ai o familie potrivită şi sunt sigur că vei fi o soţie potrivită pentru un marinar. Sper că-ţi dai seama ce şansă ratezi, adăugă el cu răutate.

- Howard, eşti un prost, clătină Kate din cap. Sper că vei creşte la un moment dat. Sunt doar mulţumită că am aflat adevărul înainte să fie prea târziu. N-aş fi putut avea copii căsătorită cu tine. Ar fi trebuit să fiu prea ocupată având grijă de tine. Cred că eşti prea copil pentru orice femeie!

Era surprinsă de propria răutate, dar îşi dădu seama că acest punct de vedere se consolidase de-a lungul anilor şi ieşea la suprafaţă acum, când renunţase la control.

-Acum, dacă mă scuzi, trebuie să telefonez pentru un taxi.

Se îndreptă cu calm spre dormitor, îşi mută valizele mai aproape de intrare şi ridică receptorul telefonului din hol.

- Unde te duci? întrebă Howard. Mai ai ore întregi până la plecarea avionului.

- Mă duc la un prieten. Trebuie să plec de aici, ridică ea din umeri, continuând să formeze numărul.

Dar Howard îi smulse receptorul din mână şi-l trânti în furcă.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama, mârâi el. Un prieten! Acum este clar. Te-ai îndrăgostit de cineva de aici. N-aş fi deloc surprins dacă aş afla că nu pleci cu adevărat.

Suspiciunile lui erau prea mult, făcând-o să ajungă la limita nervilor. Dar el continuă:

- Aşadar, aveam dreptate! Cine este? Se pare că n-ai pierdut deloc timpul, nu-i aşa? M-ai acuzat de tot felul de lucruri, iar acum descopăr că nu eşti tocmai „domnişoara Puritate”. Cine ştie ce făceai în Sydney, câtă vreme eram plecat!

Era într-adevăr stilul lui Howard să întoarcă problema spre ea. Asta dovedea încă o dată, dacă mai era nevoie, cât e de juvenil.

- Nu fi ridicol, Howard! Mă duc la o prietenă, dacă tot vrei să ştii, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da voie să folosesc telefonul. Am nevoie de un taxi.

- Dar de ce nu poţi sta aici?

- Nu cred că mai avem ce să ne spunem şi nu cred că ar fi înţelept să stau aici cu tine.

- Nu trebuie să-şi faci probleme pentru mine. Mă întorc pe vas, aşa că nu ai această scuză.

Kate îl privi neîncrezătoare.

- De ce te întorci pe vas? Nu trebuie s-o faci din cauza mea.

- Nu o fac. Trebuie să mă întorc. Aşteptăm sosirea unui vapor cu refugiaţi, aşa că putem pleca în orice moment.

- înţeleg, dădu ea din cap, chiar dacă nu înţelegea despre ce e vorba, dar nu voia să stea prea mult la discuţii cu el. Cu toate acestea, cred că voi pleca.

Expresia lui Howard se schimbă într-una răutăcioasă.

- Sper că nu ţi-e teamă să-l vezi din nou pe Jacobsen? întrebă el, întorcându-se cu spatele ca să mascheze expresia amuzată.

- De ce crezi că-mi este teamă să-l văd pe Grig? îl provocă ea, încercând cu disperare să-şi păstreze vocea calmă.

- E doar o idee de-a mea. Mi se pare că ai găsit un alt bărbat, iar singurul cu care ai avut ceva de-a face aici în Darwin este Grig. Dacă ar fi fost vorba despre un bărbat din Sydney, n-ar fi trebuit să vii aici.

Kate se îmbujoră. Nu avea ce să spună.

Ar fi putut să spună că nu e nimic între ea şi Grig, ceea ce era perfect adevărat. Dar nu-i putea spune că nu simte nimic pentru el. Grig fusese cel care-i arătase că nu era îndrăgostită de Howard, iar pentru asta îi va fi mereu recunoscătoare.

Ridică privirea, descoperind că bărbatul din faţa ei o privea zâmbind- un zâmbet larg şi cald, aşa cum o făcuse la începutul relaţiei lor. Vorbea cu bătrânul Howard, mereu bun şi blând.

- De ce nu-mi spui? întrebă el cu blândeţe. Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

- Şi dacă am făcut-o? ridică ea din umeri epuizată, prea obosită ca să mai lupte cu el.

Râsul bărbatului era crud, iar Kate descoperi că nu fusese decât o faţadă.

- Nu credeam că tu, din toate persoanele pe care le ştiu, poate să se îndrăgostească de un fals ca Jacobsen, mârâi el.

- Ce vrei să spui? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Howard se întorsese spre bar, astfel încât nu-i văzu expresia când declară:

- Nu e decât un tip care şi-a câştigat promovarea prin influenţa altora. Nu ştii că unchiul lui e amiral? In plus, mai e şi felul în care îşi foloseşte puterea.

Kate păli.

- Explică-te.

- Chiar crezi că sunt aici pentru că o navă de refugiaţi trebuie să ajungă? Oricare dintre vase se putea ocupa de acest lucru. Am fost chemat din nou- de nimeni altul decât de marele locotenent comandant de escadron, domnul G. Jacobsen.

- De ce?

Intrebarea părea neadecvată, dar nu avea ce altceva să spună.

- Ei bine, răspunse Howard, vasul meu a ancorat în apropiere, iar acum sunt judecat de curtea marţială. La revedere orice promovare pentru cel puţin doi ani, şi o pată neagră în dosar.

Nici unul dintre ei nu auzi uşa, şi n-o văzu pe Sheila, care se apropiase.

-Jacobsen ar fi putut să treacă asta cu vederea, continuă el. La urma urmei, majoritatea teritoriilor de aici sunt necartografiate. Dar nu! El a trebuit să recomande ancheta curţii marţiale. E dornic de putere, iar aceasta pare o ocazie potrivită să scape de mine...

Nu mai avu ocazia să încheie ce voia să spună.

Amândoi, Kate şi Howard se răsuciră pe călcâie la auzul vocii supărate a Sheilei:

-De ce nu-i spui adevărul fetei, locotenent Monroe? Sau preferi s-o fac eu? Am ajuns la concluzia că o crezi lipsită de minte, dacă ai adus-o aici la Darwin şi ai lăsat-o în mediul Marinei, sperând că nu-şi va da seama cine eşti cu adevărat.

- Nu te amesteca, strigă Howard, dacă nu vrei să-ţi pară rău ţie şi soţului tău!

-Incearcă să intimidezi pe altcineva, Monroe, nu merge cu mine. Ia-ţi bagajele, Kate; vii acasă cu mine, pentru moment.

Sheila o prinse de un braţ, luându-i în trecere poşeta şi conducând-o spre maşină.

In drum spre casa Sheilei, rămaseră tăcute, şi abia când se aşezară la masă în faţa unor ceşti de cafea, femeia începu să explice:

-M-am hotărât să vin să te invit la cină în seara asta, dar când am ajuns la uşă am auzit voci mânioase. Ştiu că n-ar fi trebuit să ascult, dar nu mă puteam împiedica. Când am auzit ce spunea Howard, a trebuit să intervin, explică ea, cerându-şi scuze.

Kate era încă uimită, iar o mulţime de gânduri contradictorii se învălmăşeau în capul ei.

- Cum a putut Grig să-i facă una ca asta lui Howard? Oricine poate greşi!

Sheila o întrerupse repede.

- Ascultă-mă. Mai întâi, nu Grig este cel care hotărăşte dacă Howard este sau nu judecat de curtea marţială. Orice căpitan care face acelaşi lucru ca el, păţeşte asta.

- Dar Howard spunea că Grig este comandant de escadron.

- Asta înseamnă doar că este cel mai mare în grad, aşadar are mai multe de făcut. Deciziile sunt luate la niveluri mai înalte, iar el nu face decât să asculte ordinele, ca restul lumii.

Kate o privi cu ochi mari.

- Aşadar, Howard nu mi-a spus decât minciuni?

- Ţi-ai dat seama că e un obicei de-al lui? întrebă gazda ei.

Ochii tinerei aruncau flăcări.

- Am ajuns la această concluzie în ultimele zile. De fapt, cred că nu mi-a spus decât minciuni. Şi nici nu cred că am aflat întreg adevărul de la un anume domn, pe care nu-l menţionez!

Râsul Sheilei răsună în încăpere, deşi se străduia să şi-l reprime.

- Adică te referi la Grig.

- Da, la Grig. Dar ce e atât de amuzant?

- Tu eşti. Eşti oarbă. Grig Jacobsen e îndrăgostit până peste cap de tine.

- Nu, nu este, clătină ea din cap. Nu are nici un pic de timp pentru mine, aşadar voi pleca în această seară. Voiam să-ţi dau telefon să văd dacă pot petrece după-amiaza aici înainte de plecarea avionului, dar ai venit înainte să pot să-ţi dau de ştire.

- O să te urmărească, o întrerupse Sheila.

Oh, nu mâine sau săptămâna viitoare, dar cu prima ocazie, o să vină după tine. De fapt, nu m-ar mira dacă şi-ar ruga prietenii să te urmărească.

- Nu poate face aşa ceva, nu? întrebă Kate, uimită.

Zâmbetul de pe figura gazdei ei era sugestiv, dar cuvintele completară impresia:

- Ai fi suprinsă de cât de uniţi sunt marinarii şi de câtă

informaţie pot dispune. Mai ales în apropiere de Sydney.

- Dar de ce ar face-o? Nu-i pasă dacă plec, sau unde mă duc. Va fi doar foarte mulţumit să scape de mine; nu sunt decât o pacoste pentru el, replică tânăra, cu un tremur în voce.

- Ţi-a spus el aşa ceva?

- Nu trebuia s-o facă. Modul în care s-a purtat cu mine încă de la sosire e mai mult decât grăitor.

- Cred că voi trebuie să fiţi daţi cap în cap, râse femeia.

- N-ai de ce să râzi, Sheila, se încruntă Kate. Nu ştii despre ce vorbeşti.

- Da, crezi că nu ştiu? Foarte bine, spune-mi de ce a venit aici seara trecută, beat şi plângând, tot vorbind despre: „Părul negru care cade ca o cortină întunecată când îşi scutură capul”?

Kate se îmbujoră, amintindu-şi cu claritate clipa când îşi desfăcuse părul, iar el îi ceruse să scuture din cap. Presupusese că Grig fusese acasă noaptea trecută. Fusese atât de preocupată să-l evite, încât se dusese direct în camera ei.

- Cred că a fost la bar, continuă Sheila, pentru că era destul de târziu când a ajuns aici. Spike l-a dus pe vas azi-dimineaţă. Nici nu ştiu unde şi-a lăsat maşina.

- E încă în garaj.

- Cred că ştia unde se duce. Cel puţin a avut ideea minunată să nu conducă beat, comentă femeia.

- Era în regulă? se îngrijoră tânăra.

- Da, nici o problemă. Oricum, şi-a revenit după plimbarea la baie de la ora trei dimineaţă. Ne-am prefăcut adormiţi. Dar continua să murmure complimente la adresa ta.

- Ce a spus? se interesă Kate, agitată.

- Parcă spunea că nu-ţi pasă, zâmbi gazda larg.

- Sunt numai curioasă. E drăguţ să crezi că marele locotenent Jacobsen suferă ca noi, muritorii de rând- chiar dacă nu este vorba decât despre o mahmureală.

- Eşti foarte îndrăgostită de el, de ce nu recunoşti? Dacă vrei să mă crezi, şi el este.

- îmi spui sau nu ce murmura aseară? întrebă Kate.

- Desigur, dacă te poate ţine aici şi-i va face viaţa mai uşoară lui Spike. Grig s-a purtat ca un urs morocănos de la sosirea unei anumite tinere, al cărei nume va rămâne secret.

Gândul că Grig poate fi comparat cu un urs i se păru foarte amuzant. Se gândise şi ea la acest lucru.

- Chiar arată uneori ca un urs, nu-i aşa? chicoti ea.

Nu putea să nu se gândească la faptul că lucrurile vor fi mai simple dacă reuşeşte să scape de sub influenţa lui.

- Până la urmă, ce spunea? insistă ea.

- Nu foarte multe, ci doar despre o vrăjitoare cu ochi căprui şi păr întunecat, purtând un sarong roşu, care nu va rezista multă vreme dacă îl mai vede.

- Ar fi putut să se refere la oricine, se încăpăţână ea.

- Haide, nu te mai ascunde, Kate! Grig i-a povestit lui Spike despre sarongul roşu şi momentele petrecute la magazin. I se părea foarte amuzant s-o facă pe vânzătoare să creadă ce e mai rău.

- Pare să vă spună totul, observă tânăra, oarecum nemulţumită.

- Nu te enerva! Suntem prietenii lui de ceva vreme. A fost camaradul lui Spike de dinainte de a ajunge pe acest vas, chiar au

petrecut un an împreună în America. Grig nu e genul care să ascundă adevărul.

- îmi pare rău, cred că se vede acest lucru. De aceea trebuie să plec, ca să-mi dau seama ce simt cu adevărat.

- Fuga nu este o soluţie. Şi nu-mi spune că nu ştii ce simţi. Eşti nebună după el şi, din punctul meu de vedere, este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Aproape că renunţasem la speranţa să-l văd riscând pentru o femeie. Ceea ce trebuie să faci, draga mea, e să rămâi şi să te pregăteşti. Ce ai de pierdut? Merită cu adevărat, o să vezi.

- Nu pot... n-aş şti ce să fac sau să spun, şopti Kate.

- Acum să nu începi din nou să plângi, spuse Sheila cu severitate. Ai putea să începi arătându-i că ai rupt logodna cu Howard şi că eşti din nou o femeie liberă.

- Dar ce voi face dacă nu mai vrea să mă vadă?

- Credeam că eşti mai curajoasă, clătină femeia din cap. Dacă fugi de fiecare dată când lucrurile devin ceva mai dure, o să fugi toată viaţa. Acum, dacă e să mă întrebi pe mine, dacă îţi joci cărţile bine, vei avea succes sută la sută.

- Cum adică să-mi joc cărţile bine?

- Oh, doar să foloseşti o doză bună din farmencul feminin. N-ai mai cucerit un bărbat până acum?

- Ei bine, nu tocmai, ridică tânăra din umeri, amuzată de situaţie.

- Dar unde te-ai ascuns atâţia ani? Din câte am citit, acum tinerii ar trebui să dea sfaturi celor bătrâni, nu invers, zâmbi Sheila.

- Ai folosit trucuri speciale ca să-l cucereşti pe Spike? întrebă

Kate.

- Desigur. N-ar fi reuşit să facă nimic, dacă nu l-aş fi împins puţin.

Ştii ce am făcut? I-am trimis o felicitate de Sfântul Valentin în care îl ceream în căsătorie, spunându-i că e an bisect. Inainte să-şi dea seama ce face, spusese „Da" şi nu mai putea da înapoi.

- Foarte drăguţ, dar nu mă ajută în nici un fel. Nu pot să-i trimit o felicitare lui Grig, nu e anotimpul potrivit.

- Nu, desigur, dar poţi să-ţi foloseşti creierul minunat cu care te-ai născut. Dacă îl vrei cu adevărat pe Grig Jacobsen, ceva se va întâmpla care să vă permită să vă apropiaţi. Dar reţine: e în funcţie de ce vrei de la el.

- Sheila, cred că m-aş mulţumi cu orice, recunoscu ea în cele din urmă.

Era o uşurare s-o ii spus. Până acum, nu recunoscuse nici faţă de ea însăşi.

- Draga mea, nu sună foarte modern ce spui, râse Sheila. Dar nici o problemă, Grig e destul de convenţional şi nu cred că vrea mai puţin de o căsătorie

Kate rămase o vreme pe gânduri.

- Presupun că-mi pot schimba biletul de avion, nu-i aşa? ezită Kate. Poate că mai pot rămâne o zi sau două...

- Ce rost are? întrebă Sheila. E patru după-amiază, ai destul timp până la două dimineaţă să descoperi cum stau lucrurile. Dacă nu merg bine... măcar ai încercat.

- Dar ce pot face? Nici măcar nu ştiu dacă îl voi vedea pe Grig înainte de plecarea avionului. După cum spuneai, poate că voi strica totul, izbucnind în plâns.

- Nu mai fi atât de pesimistă, draga mea! Desigur, poţi să-l

vezi. Numai dă-mi voie să stau puţin de vorbă la telefon cu dragul meu soţ. Apoi te duci înapoi acasă, găteşti o cină romantică şi te schimbi în sarongul cel roşu.

- Dar Howie? se bâlbâi ea.

- Oh, nu-ţi mai bate capul cu el, va fi foarte ocupat cu vasul acela cu refugiaţi. Oricum, voi veni cu tine şi, dacă apare, îl arunc eu afară.

Kate îşi dădu seama că era capabilă de aşa ceva, deşi nu fu cazul.

Capitolul 8

Masa arăta foarte elegantă, hotărî Kate, privind-o cu un ochi critic. în doar două ore, Sheila o pusese la punct cu toate manevrele caracteristice procesului de seducţie.

După ce gătiseră împreună, iar Sheila îi oferise toate sfaturile necesare, uneori făcând-o să roşească, amuzându-se împreună de ce urma să se întâmple.

Acum, după ce Sheila plecase, într-un vârtej de instrucţiuni pentru ultimul moment şi urări de bine, Kate privi în jur să vadă rezultatele activităţii lor.

Pregătiseră două fripturi marinate, pe care le depozitase în frigider, împreună cu o salată atractivă. Un pateu cumpărat în grabă şi asortat cu salată verde şi capere. Desertul era alcătuit dintr-un şerbet de mango, care se răcea în frigider.

Două sticle de vin, una cu vin alb şi una cu vin roşu, erau puse la rece. împreună cu ele, era aşezată o sticlă de şampanie. Privi la sticlele de alcool depozitate în bar, între restul pregătirilor, întrebându-se dacă Grig nu va crede că încearcă să-l îmbete.

Privi din nou masa frumos aşezată, admirând priceperea Sheilei. Aceasta adusese o faţă de masă cu şerveţele asortate, un set de pahare şi un aranjament floral. In plus, un set de lumânări parfumate, potrivite pentru o cină romantică, trona în centrul mesei.

Tânăra aruncă o privire spre ceas. Şase şi jumătate: timpul pentru duş şi pregătiri. Sheila spusese că Grig va ajunge acasă pe la şapte, deşi nu-şi dădea seama de unde putea şti cu siguranţă. Dar, pentru că se lăsase purtată de entuziasmul şi siguranţa prietenei ei, era prea târziu să se lase acum copleşită de

nesiguranţă. Oricum, se ocupase cu ceva înainte de plecarea avionului şi, dacă Grig nu va veni, va mânca totuşi bine.

După ce va bea tot alcoolul pregătit de Sheila, o să fie numai bună pentru plecare. Oricum, nu primise loc la „zborului beţivului”?

- Nu voi purta acel sarong, declară Kate cu siguranţă. Chiar dacă s-a ostenit să-l calce, nu pot să-l port. O să-şi dea seama imediat că am pus ceva la cale. Nu, nu pot să-l iau!

Făcuse baie ceva mai devreme, iar părul ei mai avea puţin şi se usca, devenind „cortina mătăsoasă” despre care vorbea Grig. Inima i se strânse la amintirea cuvintelor lui. Sheila insistase să-l lase liber, dar Kate nu voia să cedeze.

- Sunt o nebună că m-am lăsat convinsă, clătină ea din cap, vorbind cu voce tare. N-o să meargă niciodată. Mă voi urca în avion cu încă o amintire neplăcută, care să mă chinuie. Ca să nu vorbesc şi despre o mahmureală cumplită.

Lacrimile i se adunară pe obraji, dar le şterse cu furie.

- Ei bine, nimic de pierdut, nimic de câştigat.

Rămase o vreme pe gânduri, cântărind argumentele pro şi contra, apoi se grăbi spre dormitor.

Sarongul roşu era aşezat cu grijă pe pat, unde îl lăsase Sheila.

Alături, lenjerie asortată, aleasă fără îndoială de aceeaşi persoană.

Aruncând o privire în jur, văzu că valizele ei erau aşezate cu grijă lângă perete. Se apropie de ele, dornică să găsească o altă rochie care îi plăcea mai mult. La naiba, clătină ea din cap, încercând să deschisă valiza. Uitase că le încuiase. Enervată de memoria ei slabă, se grăbi spre sufragerie, unde îşi lăsase poşeta

şi începu să scaute în ea cheia.

Se încruntă, nereuşind s-o găsească. Unde putea să fie? Aruncă repede conţinutul pe podea, dar cheia nu era nicăieri. Da, poate că până la urmă va duce la îndeplinire planurile Sheilei.

Adunându-şi câteva obiecte necesare, se grăbi spre baie.

Un sfert de oră mai târziu, era gata, cu sarongul imaculat pe ea şi cu un machiaj perfect. într-o privinţă nu ascultase de sfaturile prietenei ei: îşi prinsese părul într-un coc lejer.

Rujul avea aceeaşi nuanţă cu sarongul, făcând-o să zâmbească la amintirea zilei în care îl cumpărase. Fusese o zi minunată...

Dar gândurile ei fură întrerupte de soneria stridentă a telefonului.

- Totul e pregătit, draga mea? răsună vocea melodioasă a Sheilei.

- Cred că da... Sheila, mi-e teamă, şopti ea.

- E prea târziu pentru asta, râse prietena ei. E în drum spre casă. Spike îl va aduce cu maşina. A fost o mică problemă pe vas, dar sunt bine. Oh, voiam să-ţi spun că, din greşeală, am luat cheia de la valizele tale.

Râsul sănătos al femeii răsună o vreme.

Şi eu care credeam că pot avea încredere în ea, clătină Kate din cap.

Mânia îi colorase obrajii şi-i făcuse ochii să strălucească. Se întreba dacă nu poate să deschidă valiza cu un obiect ascuţit, când auzi uşa de la intrare.

Simţi că respiraţia i se opreşte.

Grig purta aceleaşi haine pe care le purtase în prima zi, când

o luase de la aeroport.

Oh, Doamne, îşi spuse ea, de ce pare să ia tot oxigenul din camera în care intră?

- Bună, Grig, reuşi să şoptească încet.

El o privi din cap până-n picioare cu acea privire ironică pe care o cunoştea atât de bine, dar care o făcea să se simtă mai mică decât era.

- Nu mă aşteptam să te văd aici, observă el. Credeam că eşti în oraş cu Howard, dacă tot s-a întors. Ah, uitasem că vânează refugiaţi, nu? Aştepţi pe altcineva? Poate pe Peter McCann.

Privirea tinerei era arzătoare.

- Ştii foarte bine că plec în această seară. Ţi-au spus de la compania aeriană, când am vrut să-mi recuperez pictura.

Buzele lui se strânseră.

- Desigur, prostul de mine! Howard trebuie să fie foarte supărat pe tine dacă te trimite acasă atât de vreme, înainte să fi avut puţin timp împreună. Ce s-a întâmplat? I-a spus cineva despre mica ta escapadă de la petrecera Nolei?

- Dacă vrei să ştii, i-am spus eu.

Zâmbetul lui era uimit.

- A fost o prostie, Kate. Ar fi trebuit să ştii că nu se spune aşa ceva bărbatului cu care vrei să te căsătoreşti. Poate să reacţioneze violent.

Tânăra strânse pumnii, încercând să se controleze. Ar fi vrut să-l lovească, să-l doară la fel de tare ca pe ea. In loc de asta, spuse aproape cu calm:

- Nu voi fi soţia lui Howard. I-am dat inelul înapoi în această după-amiază.

Singurul semn al agitaţiei care o stăpânea era ridicarea şi coborârea rapidă a pieptului.

- Ce păcat, ridică el din umeri. Abia aşteptam să vin la nuntă.

Nu contează, poate că mă vei invita dacă vei reuşi să aduci pe cineva în faţa altarului.

Kate rămăsese fără cuvinte. Câtă îndrăzneală putea să aibă!

- Nu ştiu ce-ai plănuit pentru această seară, continuă el, ignorându-i furia crescândă. Dar mi-e foarte foame, aşa că poate ne pui ceva de mâncare, în timp ce fac un duş. Trebuie să mănânci înainte de plecare.

Ea făcu un pas lateral, lăsându-l să vadă masa pregătită. Cu un efort să-şi controleze iritarea, spuse încet:

- Am făcut-o deja. Speram că n-ai nimic planificat pentru această seară. E o cină de rămas-bun, ca să-ţi mulţumesc pentru grija pe care mi-ai arătat-o.

Oricât ar fi încercat s-o evite, o notă de sarcasm se strecurase în vocea ei, iar Grig o surprinse, zâmbind:

- Foarte frumos, dădu el din cap. Ai nevoie de cineva care să te ducă la aeroport şi, deoarece eu te-am adus, ar fi poetic să te conduc şi la plecare. De ce nu? Dar sper că ai ceva mai potrivit pentru îmbrăcat pe drum.

După aceste cuvinte, se întoarse şi intră în baie.

Nu-i pasă! Nu-i pasă! repetă ea în gând. Of, de ce m-am lăsat convinsă de Sheila? Se învârti agitată prin bucătărie, fără să ştie ce să facă. Ca să scape de tensiune, începu să pregătească masa.

Vocea lui Grig o făcu să tresară, răsunând din spatele ei:

- Ceva miroase bine, comentă el cu răceală.

Kate se întoarse spre el, văzând că purta de asemenea

sarong. Se îmbujoră, plecând privirea. De ce trebuie să poarte aşa ceva? Poate e un semnal că ştie ce vreau?

- E vin în frigider, dacă vrei, aruncă ea peste umăr.

-Vrem vin, desigur, mormăi el. E o sărbătorire, nu? Hm, pare să-ţi fi dat destulă osteneală pentru cineva de care nu-ţi pasă prea mult, comentă el, la vederea pregătirilor. Probabil că eşti foarte mulţumită să scapi de mine.

Sarcasmul o durea de parcă ar fi lovit-o peste faţă. Cu un efort, întrebă calm:

- De unde ştii că nu te suport?

- Cred că e impresia cu care am rămas în ultimul timp...

- Oh!

Era rândul ei să rămână fără replică. Se îndreptară spre masă, bând vin şi gustând din aperitiv.

- Howard spune că a rupt logodna.

- Oh! exclamă ea, uimită.

- Da, pare să creadă că n-ai fost tocmai discretă de la sosirea aici.

- Oh!

- La naiba, femeie! Asta e singura replică pe care poţi s-o dai? Am avut conversaţii mai interesante cu un copil de şase ani, se răsti el enervat.

- Ce vrei să spun? Ceva mai devreme mi-ai spus că nu ştii unde suntem, iar acum susţii că ai vorbit deja cu el.

Grig ridică din umeri, urmărind-o cu privirea în timp ce servea friptura.

- Da, a fost o prostie din partea mea, dar am vrut să-ţi dau ocazia să scapi cu mândria întreagă, dacă doreai.

-De fapt, te aşteptai să-ţi spun o minciună, nu? Credeam că mă cunoşti mai bine, spuse Kate, întristată. Oricum, dacă Howard vrea să spună astfel de lucruri, de ce l-aş contrazice? Oamenii care înseamnă ceva pentru mine ştiu adevărul, iar asta e singura mea preocupare.

Bărbatul o ajută să pună bolurile cu salată pe masă, apoi începu să râdă.

Kate trânti farfuria pe masă.

- Bine, râzi! E ultima oară când râzi de mine!

Murmurul lui de răspuns ajunse la urechile ei:

- Rămâne de văzut.

Dar înainte să poată replica, el schimbă subiectul cu rapiditate:

- Şi ce planuri ai acum?

Kate se simţi învinsă. Ce rost mai avea? Din câte vedea, nu avea timp pentru ea, aşa că e mai bine să accepte. Oftă adânc şi răspunse:

- M-am hotărât să mă întorc la spitalul la care am lucrat. Dar nu e treaba ta! Izbucni o parte din furia pe care voia s-o ascundă.

Privirea lui se îmblânzise, dar ea se întrebă dacă nu era doar efectul lumânărilor.

- Ce te face să crezi că vei fi primită înapoi atât de uşor?

Ridică ochii spre el, surprinsă de întrebare.

- Mi-au spus la plecare că, dacă vreau să mă întorc, voi fi bine primită. Aşadar, voi accepta oferta.

- Presupun că vor da afară pe cineva ca să-ţi ofere locul lui?

Kate era uluită. Nu se gândise atât de departe, dar ideea de a lua slujba cuiva nu-i plăcea.

- Nu, nu se va întâmpla aşa ceva. Sunt mereu asistente bolnave sau în concediu, iar eu pot să lucrez în astfel de condiţii până la eliberarea unui loc.

- Oh!

Grig părea să fi rămas fără cuvinte.

Kate încerca disperată să-şi justifice poziţia:

- Sunt întotdeauna locuri disponibile pentru asistentele calificate.

- Oh!

- în plus, nu trebuie neapărat să muncesc, pentru început. Am destui bani economisiţi să trăiesc fără griji câteva luni.

- Oh!

- Acum, cine este cel care nu are altă replică? întrebă ea, iar pentru prima oară tensiunea se relaxă şi începură amândoi să râdă.

Incă râzând, tânăra adună farfuriile şi le duse în bucătărie, întorcându-se cu desertul.

- Foarte drăguţ, comentă Grig.

Mâncară în tăcere, deşi era destul de plăcută. Părea să simtă şi el că atmosfera era relaxată şi ridică privirea spre ea, zâmbindu-i. Inima ei se strânse. Ca să ascundă efectul, propuse:

- Dacă vrei, o să fac nişte cafea.

- Ar fi foarte bună, dădu el din cap.

Kate se refugie în bucătărie, preparând cafeaua. Când se întoarse în sufragerie, încărcată cu ceştile de cafea, descoperi că Grig nu era în cameră. O mişcare uşoară dinspre balcon îi descoperi locul în care se afla. Lăsă tava pe masă şi se îndreptă

spre el.

Golful arăta minunat sub lumina argintie a lunii. Era foarte frumos, iar florile tropicale parfumau atmosfera. Respiră adânc, tocmai când bărbatul se întoarse spre ea. Plecă privirea, dorind să ascundă durere din sufletul ei. Dar el se întinse spre ea şi o întoarse spre lumină.

- Te simţi fericită că pleci din Darwin?

Kate tresări, uimită. Cum reuşise să-i citească gândurile.

- Nimeni nu se simte fericit când o relaţie pe care o credea sigură se destramă, răspunse ea, interpretând deliberat într-un mod greşit cuvintele lui.

- Ştii foarte bine că nu asta am întrebat, declară el cu calm, mângâindu-i încet bărbia.

- Ar fi mai bine să bem cafeaua înainte să se răcească, se retrase ea.

El îi cuprinse umerii cu braţul, conducând-o înăuntru. Chiar dacă mintea ei voia să evadeze din această strânsoare, corpul şi inima ei păreau fericite.

Grig o urmări cu privirea, în timp ce turna cafeaua.

- Nu-mi oferi nişte coniac? întrebă el, făcând un gest spre sticla de pe măsuţă. N-am mai băut de mult... Dacă stau să mă gândesc, ultima oară am văzut o sticlă la Sheila.

Kate îl privi pe sub gene. Oare ştia? Dar figura lui era impasibilă.

- De fapt, multe din lucrurile din seara asta mi-au părut vag familiare. Ştiu foarte bine că nu sunt de aici.

Oare o tachina? Dar nimic nu se citea pe figura lui.

-Am împrumutat nişte lucruri, răspunse ea.

- Cum intenţionezi să le dai înapoi? întrebă el amuzat. Sau acesta era preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru această cină plăcută?

într-adevăr, o tachina. Nu se gândise cum îşi va recupera Sheila lucrurile împrumutate.

- Ei bine, de la cine sunt? Cui trebuie să le dau înapoi?

- Nu trebuie să-ţi faci probleme. Prietena mea le va lua înapoi.

El începu să râdă.

- Şi cum va intra în casă?

- O să vină când eşti acasă...

Bărbatul se apropie de ea şi o privi în ochi. Când Kate plecă privirea, îi prinse bărbia şi o obligă cu blândeţe să-l privească:

- Spune-mi despre ce este vorba, ordonă el.

- N-a fost decât o cină de rămas-bun, se bâlbâi ea.

- Nu mă minţi, Kate. Te rog să nu mă minţi.

Vocea lui era aspră.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Grig, nu, te rog... nu! şopti ea.

- Ce să nu fac? Asta?

Buzele lui îi luară în stăpânire gura.

Incercă disperată să nu răspundă, dar corpul o trădă din nou, reacţionând singur. Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei. Pielea începu să se înfierbânte la fiecare atingere.

Brusc, o ridică în braţe, presărându-i sărutări pe toată faţa. Se luptă o vreme cu propriile senzaţii, dar când o purtă în dormitor, se predase deja.

Ajuns în faţa uşii, o lăsă o clipă jos, deschizând uşa cu piciorul. Fusese atât de copleşită de sentimentele care năvăliseră peste ea, încât abia acum îşi dădu seama că era în dormitorul lui.

Grig se aplecă spre ea:

- Nu ştii ce însemna în vechime când un bărbat ducea o femeie în dormitorul lui?

Kate îşi ascunde faţa în spatele perdelei de păr. Oare înţelegea bine ce spune? Degetele lui abile desfăcură cordonul şi sarongul căzu la pământ.

Buzele lui începură s-o mângâie cu voluptate.

- Eşti o adevărată calamitate, murmură el încet.

Cuvintele ajunseră în cele din urmă la urechile ei. Se încordă, retrăgându-se. Nu dorea decât să fie cât mai departe de aici. Adună hainele de pe jos, strângându-le la piept.

- Draga mea, ce este? întrebă el uimit.

Ea încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui.

- Spune-mi care e problema, iubito. Nu fugi înainte să-mi spui unde am greşit.

Işi dădu seama că rugămintea lui era sinceră.

- Mi-ai spus „calamitate”, murmură ea, auzind râsul lui uşor.

- Priveşte-mă, îi ceru el. Da, ţi-am spus astfel, dar nu în sens negativ. Nu voiam să te rănesc.

- Dar de ce ai spus asta? Nu sunt aşa decât cu tine!

- Ştiu, râse el, şi poţi să fii cum vrei cu mine.

Kate îl privi în ochi, descoperind că se amuza. Cu o mişcare tandră, o trase spre pat, acoperind-o cu sărutări şi mângâieri. Propriul lui sarong căzu la podea. Kate îl cuprinse cu braţele, dornică să-l simtă cât mai aproape.

-Te iubesc, şopti ea.

Atingerea lui era electrică, trezindu-i un foc nestins în vene. Nu ştia decât că se află în braţele bărbatului pe care-l iubea şi cu care voia să fie o singură persoană. Doar cu el.

-Iubeşte-mă, te rog, Grig! murmură ea, trăgându-l mai aproape.

-întotdeauna, draga mea, şopti el cu voce răguşită. O să te iubesc mereu.

Cuvintele păreau să vină din altă lume, din altă sferă. Fu cu adevărat
sigură de sentimentele lui, când îl auzi strigând în clipa extazului:

-Te iubesc! Te iubesc!

Soarele strălucea la orizont, umplând mlaştina cu străluciri de aur topit.

Kate aruncă o privire în jurul ei. Adora acest loc. în timp ce observa copacii şi frumuseţea peisajului, o mişcare îi atrase atenţia.

-Oh, Grig, uite!

O pereche de brolgas începuse dansul lor marital, iar nimic altceva n-ar fi fost mai potrivit.

Grig o luă de mână, admirând silueta micuţă în sarong roşu.

-Eşti gata? întrebă el.

Kate se întoarse şi-i dădu micul buchet de flori sălbatice Sheilei. Apoi se cufundă în privirea albastră a iubitului ei.

-Kate, îl iei în căsătorie pe acest bărbat...

-Da, da! cânta inima ei, fericită.

Sfârşit